COLECȚIA

Iubiri de poveste

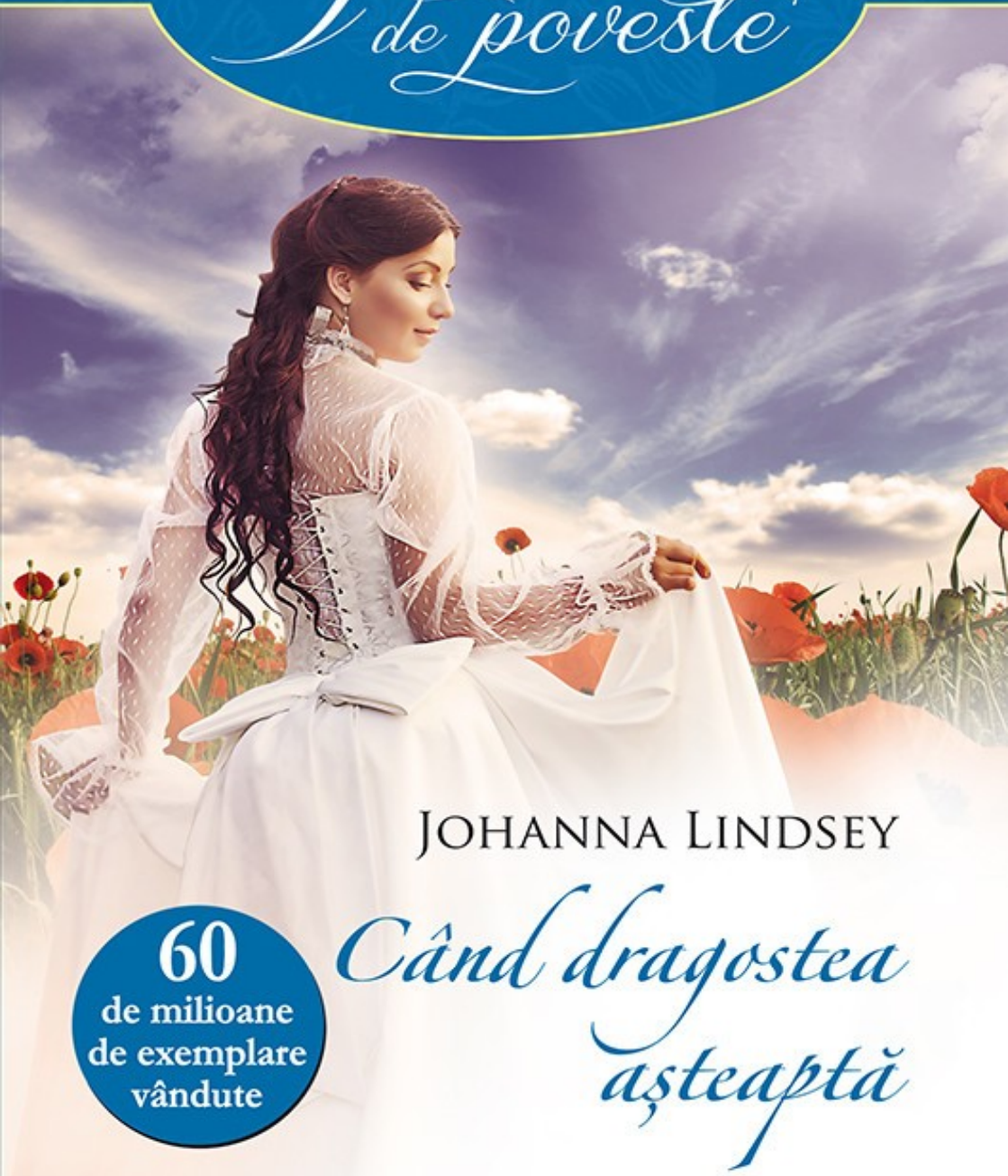

JOHANNA LINDSEY

Când dragostea așteaptă

60 de milioane de exemplare vândute

JOHANNA LINDSEY

Când dragostea aşteaptă

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu

When Love Awaits
Johanna Lindsey
Copyright © 1986 Johanna Lindsey

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Când dragostea aşteaptă
Johanna Lindsey Copyright © 2013 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Hidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Când dragostea aşteaptă / Johanna Lindsay trad.: Graal Soft, - Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-466-4
I. Soft, Graal (trad.)

821,111(73)-31 = 135.1

Cuprins

Capitolul 1.....5
Capitolul 2.....10
Capitolul 3.....15
Capitolul 4.....23
Capitolul 5.....28
Capitolul 6.....33
Capitolul 7.....40
Capitolul 8.....46
Capitolul 9.....50
Capitolul 10.....60
Capitolul 11.....66
Capitolul 12.....71
Capitolul 13.....82
Capitolul 14.....86
Capitolul 15.....96
Capitolul 16.....101
Capitolul 17.....104
Capitolul 18.....111
Capitolul 19.....120
Capitolul 20.....134
Capitolul 21.....140
Capitolul 22.....146
Capitolul 23.....152
Capitolul 24.....156
Capitolul 25.....161
Capitolul 26.....166
Capitolul 27.....172
Capitolul 28.....179
Capitolul 29.....182
Capitolul 30.....189
Capitolul 31.....192

Capitolul 32.....200
Capitolul 33.....206
Capitolul 34.....212
Capitolul 35.....217
Capitolul 36.....227
Capitolul 37.....233
Capitolul 38.....239
Capitolul 39.....243
Capitolul 40.....248
Capitolul 41.....252
Capitolul 42.....261
Capitolul 43.....269
Capitolul 44.....273
Capitolul 45.....278
Capitolul 46.....283
Capitolul 47.....288
Capitolul 48.....293

Capitolul 1

Anglia, 1176

Sir Guibert Fitzalan se sprijini de trunchiul gros al copacului, urmărindu-le pe cele două servitoare care strângeau resturile prânzului în aer liber. Guibert era un bărbat destul de timid, iar femeile, până şi slujnicele stăpânei sale, reuşeau să-l sperie cumva. Wilda, cea mai tânără dintre cele două, se uită chiar atunci la el. Cutezanţa ei îl făcu să-şi ferească numaidecât privirea, îmbujorându-se de ruşine.

Primăvara era în floare, iar Wilda nu era singura femeie care-i arunca priviri apreciative. Nici Guibert nu era singurul care se bucura de atenţiile ei. Cu nasul ei mic şi obrăjorii rozalii, Wilda era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. Avea părul de culoarea castanelor şi fusese binecuvântată cu un trup generos.

Chiar şi aşa, Guibert era un burlac convins. Unde mai pui că Wilda era prea tânără pentru un bărbat de patruzeci şi cinci de ani. Era mai tânără chiar şi decât Lady Leonie, pe care o slujeau amândoi, iar ea abia împlinise nouăsprezece.

Pentru Sir Guibert, Leonie de Montwyn era ca o fiică. În acea clipă o zări cum părăseşte pajiştea de unde culegea ierburi de primăvară şi se afundă în pădure, aşa că trimise patru oşteni s-o urmărească de la o distanţă respectuoasă. Adusese zece oameni pentru protecţia ei.

Soldaţii nu crâcniră la poruncă, deşi aveau motive s-o facă. Adesea, Leonie le cerea să culeagă tot soiul de plante. Iar culesul ierburilor nu era o îndeletnicire bărbătească.

Înainte de sosirea primăverii, nu fusese însoţită de mai mult de trei paznici. Acum însă la Crewel era un nou stăpân, iar Leonie se avânta în pădurile lui. Noul lord al domeniului Kempston îl preocupa în mod deosebit pe Sir Guibert.

Nu-l avusese niciodată la inimă pe fostul lord de Kempston, Sir Edmond Montigny, dar, de bine de rău, Edmond nu provocase niciodată probleme. De când luase în stăpânire cetatea Crewel, noul lord se plângea întruna de şerbii din Pershwick. Dacă plângerile erau întemeiate, nu avea mare importanţă. Conta faptul că Lady Leonie se simţea direct responsabilă de ticăloşiile şerbilor săi.

— Lasă-mă să-i potolesc eu, Sir Guibert, îl rugase ea când primele plângeri îi ajunseseră la urechi. Mi-e teamă că şerbii cred că-mi fac mie un serviciu dacă fac necazuri la Crewel. Eram în sat când Alain Montigny mi-a spus ce au păţit el şi taică-său. Mulţi ţărani au văzut cât de supărată eram şi m-au auzit blestemându-l pe Lupul Negru, care e stăpân la Crewel acum, mărturisise ea drept explicaţie.

Guibert se îndoia că Leonie era în stare să blesteme pe cineva. Nu Leonie. Era o fată din cale-afară de bună şi inimoasă, gata oricând să vindece o rană, să uşureze o povară. Dar în ochii lui era oricum lipsită de păcat. Ţinea enorm la ea şi o răsfăţa mereu. La urma urmei, dacă n-o făcea el, cine atunci? Cu siguranţă nu tatăl ei, care o alungase în urmă cu şase ani din Pershwick, de când murise maică-sa, şi odată cu ea pe sora mamei sale, Beatrix, pentru că-i aminteau prea mult de iubita lui soţie.

Guibert nu înţelegea ce-l determinase să ia o asemenea decizie, dar, la urma urmei, nu-l cunoscuse niciodată pe Sir William Montwyn, deşi îi fusese oaspete

odată în suita lui Lady Elisabeth, când aceasta se căsătorise cu Sir William. Lady Elisabeth era odrasla unui conte, cea mai mică dintre cei cinci copii ai acestuia, şi fusese lăsată să se mărite din dragoste. Sir William nu era nici pe departe de rangul ei, dar o iubise... poate prea mult. Moartea ei îl lăsase complet nefericit şi de-atunci nu mai suferea să-şi vadă propriul copil. Leonie îi semăna în multe privinţe mamei sale: era mică, subţire, frumoasă – avea păr blond-argintiu şi ochi de-un cenuşiu senin. Să spui că era frumoasă însemna să ascunzi tot adevărul.

Oftă cu gândul la cele două femei, mamă şi fiică, una moartă, cealaltă la fel de dragă precum îi fusese maică-sa. Reveriile lui fură brusc întrerupte de un strigăt de luptă, un strigăt de furie venit din pădure.

Încremeni doar pentru o clipă, apoi o luă la goană spre lizieră, cu sabia în mână. Patru oşteni care stătuseră în apropiere veneau în urma lui, pe cai. Cu toţii sperau că oştenii însărcinaţi cu paza ei erau la datorie.

În adâncurile pădurii, Leonie de Montwyn înlemnise şi ea pentru câteva clipe la auzul strigătului nefiresc. Ca de obicei, reuşise să se depărteze de paznicii ei. Acum îşi închipuia că o creatură diavolească îi dădea târcoale. Cu toate astea, curiozitatea ei înnăscută – şi deloc potrivită rangului său – o îndemna să cerceteze ţipătul, nu să caute protecţia oştenilor.

Simţi iz de fum şi o luă la goană, tăindu-şi drum printre tufe şi crengi, până descoperi sursa fumului. Era cabana unui tăietor de lemne. Tăietorul se zgâia la rămăşiţele înnegrite ale casei sale, în timp ce cinci cavaleri şi alţi cincisprezece soldaţi, cu toţii călări, priveau în tăcere la ultimele zvâcniri ale focului. Un cavaler în armură îşi mâna bidiviul când spre ruine, când spre soldaţi. Bărbatul slobozi o înjurătură teribilă, şi Leonie recunoscu sursa primului strigăt. Îl recunoscu şi pe cavaler. Se ascunse în spatele unei tufe, fericită că purta mantia verde-închis.

Ascunzişul fu îndată periclitat de sosirea celor patru

soldaţi însărcinaţi cu paza. Leonie se întoarse cu iuţeală şi le făcu semn să se îndepărteze în tăcere. Se apropie fără zgomot de ei, iar ei făcură un zid în jurul ei, apoi o porniră spre marginea pădurii. În scurt timp se întâlniră cu Sir Guibert şi restul oştenilor.

— Nu-i nicio primejdie, îl asigură ea pe Guibert. Dar ar trebui să plecăm de-aici. Lordul de Kempston a dat peste cabana arsă a unui tăietor de lemne... şi nu pare prea fericit.

— L-ai văzut?

— Da, şi e extrem de mânios.

Sir Guibert mormăi şi o zori pe Leonie. N-ar fi dat bine să fie descoperită lângă cabană, însoţită de oşteni. Cum ar fi putut să iasă cu faţa curată dintr-o asemenea încurcătură?

Mai târziu, şerbii puteau să se întoarcă în pădure şi să-i aducă ierburile. Deocamdată, Lady Leonie şi oştenii ei trebuiau să se facă nevăzuţi.

— De unde ştii că era Lupul Negru? o întrebă Guibert după ce-o instală în şa.

— Purta însemnul cu lupul argintiu pe un fundal negru.

Leonie nu pomeni că-l mai văzuse o dată pe cavaler. N-ar fi putut în veci să-i mărturisească lui Guibert că se deghizase şi ieşise pe furiş din cetate, fără ştiinţa lui, pentru a asista la turnirul de la Crewel. Regretase mai apoi decizia.

— Cel mai probabil era el, cu toate că şi ostaşii lui purtau aceleaşi însemne, rosti Guibert, cu gândul la acel strigăt înfiorător. L-ai văzut la chip?

— Nu, răspunse ea, fără să-şi poată ascunde dezamăgirea din glas. Purta coif. Dar e un munte de om.

— Poate de data asta va veni în persoană să rezolve problema, în loc să-şi trimită slujitorul.

— Sau poate va veni cu o armată.

— N-are nicio dovadă, milady. E cuvântul unui şerb împotriva altui şerb. Dar intraţi în cetate, că-i mai sigur. O

să vin cu restul oştenilor şi o să am grijă ca satul să fie bine apărat.

Leonie se întoarse acasă, alături de cei patru soldaţi şi de servitoare. Nu fusese destul de severă când le ceruse oamenilor săi să nu mai provoace pagube şerbilor din Crewel. La drept vorbind, nu rostise cuvintele cu prea multă convingere, întrucât se bucura să ştie că noul lord din Kempston era chinuit de probleme domestice.

Plănuise la un moment dat să mai calmeze situaţia printr-un banchet oferit la Pershwick, cu ocazia următoarei sărbători. Dar, temându-se de represaliile Lupului Negru, anulase ospăţul. Era mai bine să fie atentă la activităţile vecinului ei şi să nu dea şansa propriilor supuşi să se înece în alcool. Ar fi putut fi o acţiune ce avea să se răsfrângă asupra ei. Dacă sătenii ei doreau să conspire împotriva Lupului Negru, n-aveau decât, dar s-o facă departe de ea.

Trebuia să le vorbească din nou, de data asta mult mai hotărât. Dar când se gândea la bietul Alain, alungat din propria casă, şi la sărmanul Edmond, care fusese înlăturat pentru ca regele Henric să-şi recompenseze mercenarul cu o moşie, îi venea foarte greu să se împace cu ideea că Lupul Negru era noul ei vecin.

Capitolul 2

Leonie îi dădu săpunul slujitoarei şi se aplecă înainte pentru ca Wilda s-o poată spăla pe spate. Refuză găleata pentru clătire şi se vârî în cada de baie, profitând cât mai avea ocazia de efectul liniştitor al ierburilor presărate peste apa fierbinte.

Focul din vatră alunga răceala din odaie. Era o seară plăcută de primăvară, însă zidurile golaşe ale cetăţii Pershwick răspândeau o răceală eternă. Pe deasupra, tavanul încăperii sale, cu deschidere spre sala de ospeţe, permitea curenţilor de aer să pătrundă.

Pershwick era o fortăreaţă veche, construită fără grijă pentru confort şi pentru oaspeţi. Sala mare era într-adevăr mare, dar nu suferise nicio modificare de când fusese ridicată, în urmă cu o sută de ani. Odaia lui Leonie era separată de sală printr-un paravan de scânduri. Tânăra împărţea încăperea cu mătuşa Beatrix, astfel că un alt paravan de scânduri tăia odaia de-a latul, pentru a oferi puţină intimitate fiecărei ocupante. Nu existau apartamente destinate exclusiv doamnelor, şi nici odăi deasupra sălii de ospeţe, aşa cum întâlneai în cetăţile mai noi. Slujitorii dormeau în sală, iar soldaţii în turn, împreună cu Sir Guibert.

Aşa inospitalieră cum era, Pershwick era de şase ani casa lui Leonie. De când venise aici, nu mai călcase pe la Montwyn, unde se născuse. Nici nu mai dăduse ochii cu tatăl său. Cu toate astea, castelul Montwyn era la doar opt kilometri distanţă. În acel castel trăiau tatăl său, Sir William, şi noua lui soţie, Lady Judith, care se măritase cu el la un an după moartea mamei sale.

Nimeni n-o putea învinui că nu se gândea cu bucurie la tatăl său. Soarta crudă şi nedreaptă îi răpise copilăria fericită, petrecută alături de doi părinţi iubitori, şi o lăsase fără niciunul.

Odinioară îl iubise pe tatăl ei din toată inima. Acum nu mai simţea aproape nimic pentru el. Uneori îl blestema, mai cu seamă atunci când îşi trimitea servitorii să-i prade magaziile, pentru petrecerile lui generoase. Nu numai la Pershwick, ci şi la Rethel şi Marhill. Şi celelalte două cetăţi erau ale ei. Tatăl ei nu-i trimitea nicio vorbă, în schimb profita de pe urma muncii ei asidue, răpindu-i veniturile şi rentele.

De câţiva ani încoace, Leonie învăţase cum să-l păcălească pe stăpânul din Montwyn. Când venea trimisul cu lista, magaziile ei erau aproape goale, bunurile fiind ascunse în cele mai nebănuite cotloane ale cetăţii. Ascundea mirodeniile şi stofele achiziţionate de la negustorii din Rethel, întrucât stăpânul era însoţit uneori de Lady Judith, care considera că putea dispune de orice bun din Pershwick.

Viclenia se întorcea uneori împotriva ei, când uita de propriile ascunzători. În loc să renunţe la stratageme şi să-şi mărturisească faptele preotului din Pershwick, Leonie îl convinse pe părintele Bennet s-o înveţe cititul şi scrisul. În acest fel, putea să ţină evidenţa labirintului ei de ascunzişuri. De ceva vreme, ţăranii ei nu mai mureau de foame, iar masa ei era mereu îmbelşugată. Nu mulţumită tatălui ei, cu siguranţă.

Leonie se clăti şi o lăsă pe Wilda s-o înfăşoare într-o cămaşă călduroasă de noapte. Mătuşa Beatrix broda lângă foc, pierdută ca de-obicei în lumea ei. Prima născută dintre surorile lui Elisabeth era văduvă de ani buni. Când soţul său murise, Beatrix pierduse pământurile date ca zestre în favoarea rudelor lui, iar de-atunci nu se recăsătorise. Spunea mereu că preferă aşa. Până la moartea lui Elisabeth locuise cu fratele ei, contele de

Shefford. La scurtă vreme după aceea, Leonie fusese dată în grija vasalului ei, Guibert Fitzalan, iar mătuşa Beatrix considerase că este de datoria ei să se ocupe de nepoata ei.

În realitate, Leonie se ocupa de cetate, căci Beatrix era o femeie sfioasă. Nici măcar traiul izolat de la Pershwick nu-i sporise curajul. Fiind prima născută a contelui de Shefford, Beatrix îl cunoscuse în tinereţea-i furtunoasă, pe când Elisabeth, mezina familiei, avusese parte de-un tată moale şi senil.

Leonie nu-l cunoştea pe actualul conte, care-şi mutase reşedinţa în nord, departe de comitatele centrale. Când ajunsese la vârsta măritişului şi gândurile-i fugeau la un soţ, hotărâse să-i vorbească unchiului ei. Mătuşa Beatrix îi explicase, politicos, că, având în vedere cele opt odrasle, la care se adăugau zeci de nepoţi şi nepoate, propriii copii cu copiii lor, contele nu şi-ar mai bate capul cu fiica unei surori care-şi ratase căsătoria şi pe urmă murise.

Leonie, care pe-atunci avea cincisprezece ani şi trăia în izolare, începuse să creadă că măritişul nu era pentru ea. În curând însă mândria pusese stăpânire pe ea, o mândrie care nu-i permitea să ceară sprijin unor rude pe care nu le cunoştea şi care nu se interesau de soarta ei.

După o vreme, începuse să creadă că-i va fi mai bine fără soţ. Nu exista pericolul să fie trimisă la mănăstire şi, pe deasupra, era stăpână pe cetatea ei, nu depindea de nimeni şi nu trebuia să dea socoteală nimănui, cu excepţia unui tată care nu părea deloc interesat de soarta ei.

O poziţie unică şi de invidiat, îşi spusese ea după ce primele avânturi romantice fuseseră înăbuşite. Majoritatea mireselor nu-şi cunoşteau aleşii decât în ziua nunţii, şi ajungeau de cele mai multe ori pe mâinile unui bărbat crud, bătrân sau neglijent. Doar ţăranii se căsătoreau din dragoste.

Prin urmare, Leonie se considera norocoasă. Nu dorea

acum decât să scape de izolare, motiv pentru care se furişase de una singură la Crewel, ca să asiste la turnir.

Nu văzuse niciunul până atunci, iar dorinţa era copleşitoare. Regele Henric permitea organizarea turnirurilor doar în condiţii speciale şi numai cu binecuvântarea lui. În trecut, mult prea multe degeneraseră în lupte sângeroase. Franţa, pe de altă parte, era patria turnirurilor. Mulţi cavaleri se îmbogăţiseră de pe urma lor. În Anglia, lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Turnirul de la Crewel era un început promiţător. Lupul Negru intrase pe câmpul de luptă înveşmântat în armură, însoţit de şase cavaleri ce purtau blazonul său, negru-argintiu, nişte namile cu toţii. Cei şapte adversari purtau de asemenea armuri, iar Leonie îi recunoscuse după blazon ca fiind vasalii lui Edmond Montigny. Lupul Negru era deja noul lor stăpân.

Nu se întrebase de ce lordul de Kempston şi-ar provoca proprii vasali la luptă. Posibilităţi erau destule, dar n-o interesau. Atenţia îi fusese atrasă de Lupul Negru şi de domniţa care alergase să-i prezinte obiectul favorului ei. Lupul o luase în braţe şi o sărutase îndrăzneţ. Era soţia lui?

Spectatorii întâmpinaseră cu urale sărutul, şi lupta începuse numaidecât – o încăierare unde combatanţii luptaseră cu înverşunare. Meleul era în mod normal supus unor reguli foarte stricte, reguli ignorate cu desăvârşire în acea dimineaţă. Fusese limpede încă de la-nceput că toţi cei şapte adversari plănuiau să-l răstoarne pe Lup, şi reuşiseră s-o facă destul de iute. Doar intervenţia rapidă a cavalerilor săi îl salvase de ruşinea înfrângerii. Fusese nevoit chiar să le oprească tentativa de urmărire a învinşilor, care părăsiseră în fugă câmpul de luptă. Turnirul se terminase la fel de iute cum începuse, iar Leonie plecase dezamăgită acasă, mulţumită doar de faptul că noii vasali ai Lupului păreau să nu-i tolereze

stăpânirea. De ce? Nu bănuia cu ce i-ar fi putut supăra. Era suficient să ştie că-i fusese greu să pună mâna pe Kempston.

Leonie o expedie pe Wilda, se aşează lângă mătuşa ei şi fixă cu privirea dansul flăcărilor, amintindu-şi de focul din pădure şi întrebându-se ce încercări noi o aşteptau.

— Îţi faci griji în privinţa noului vecin?

Leonie îi aruncă o privire surprinsă mătuşii sale. Nu dorea s-o împovăreze cu problemele ei.

— De ce să-mi fac griji?

— Dragă copilă, nu trebuie să-mi ascunzi necazurile tale. Ai impresia că nu ştiu ce se petrece în jurul meu?

Leonie era convinsă de asta.

— N-are importanţă, mătuşă.

— Să înţeleg atunci că n-o să mai primim ameninţări din partea unor cavaleri tineri şi obraznici?

Leonie ridică din umeri.

— Sunt doar ameninţări. Bărbaţilor le place să mârâie şi să facă scandal.

— Mie-mi spui?

Râseră amândouă, căci Beatrix ştia mai multe despre bărbaţi decât Leonie, chiar dacă fusese închisă între patru pereţi de la treisprezece ani.

— Credeam că o s-avem oaspeţi azi, mărturisi Leonie, dar n-a apărut nimeni. Crezi că Lupul Negru şi-a schimbat tactica?

— Tot ce se poate. Mă mir că nu a dat deja foc satului.

— N-ar îndrăzni! strigă Leonie. N-are nicio dovadă că ţăranii mei i-au făcut necazuri. Doar acuzaţiile propriilor ţărani.

— Da, dar pentru majoritatea bărbaţilor e suficient. Bănuielile sunt suficiente, oftă Beatrix.

Furia lui Leonie se mai domoli.

— Ştiu. Mâine voi merge în sat şi voi avea grijă ca de-acum înainte nimeni să nu mai părăsească pământurile

noastre, sub nicio formă. Trebuie să punem capăt odată acestor probleme.

Capitolul 3

De cum intră în castel, Rolfe d'Ambert zvârli coiful de-a curmezişul sălii. Valetul său, proaspăt adus de la curtea regelui Henric, se grăbi să-l prindă. Coiful trebuia reparat, dar Rolfe nu se gândea la reparaţii acum. În acel moment ar fi zdrobit orice i-ar fi căzut în mână.

La celălalt capăt al sălii, în apropierea vetrei, Thorpe de la Mare îşi mască amuzamentul provocat de furia tânărului său stăpân. Îi amintea de băiatul de altădată, nicidecum de bărbatul care devenise între timp. Pe vremea când îl slujea pe tatăl lui Rolfe, Thorpe asistase la multe astfel de ieşiri. Tatăl era mort de nouă ani, iar fratele mai mare al lui Rolfe moştenise titlul şi toate pământurile familiei din Gasconia. Lacom din fire, frate-său dorise să pună mâna şi pe puţinul ce-i rămăsese lui Rolfe, şi-l izgonise de pe pământurile sale.

Thorpe renunţase la slujba confortabilă din castel şi preferase să-l însoţească pe Rolfe în loc să-l slujească pe fratele său. Urmaseră ani frumoşi, în care luptaseră ca mercenari şi se îmbogăţiseră de pe urma turnirurilor. Rolfe avea douăzeci şi nouă de ani acum, mult sub cei patruzeci şi şapte ai lui, şi cu toate astea Thorpe nu regretase niciodată că-l urmase pe tânărul lord. În timp i se alăturaseră şi alţii, astfel că Rolfe comanda acum nouă cavaleri şi aproape două sute de mercenari, care-i rămăseseră credincioşi şi după ce se aşezase la castelul său.

Dar se aşezase oare cu adevărat? Thorpe ştia cum primise Rolfe generozitatea regelui. Moşia îi dădea mai

multe bătăi de cap decât avusese în toţi anii petrecuţi pe drumuri. Mult mai multe, iar Rolfe n-ar fi ezitat să se lepede de ele şi să se-ntoarcă în Franţa. Moşia îi conferea o anumită poziţie, dar nu-i aducea niciun venit material. Dimpotrivă, îl secătuia de bani.

— Ai auzit, Thorpe?

— De când tăietorul de lemne s-a mutat în cetate, numai despre asta se vorbeşte aici, rosti Thorpe, în timp ce stăpânul său se trânti în scaunul de alături.

— Să mă ia naiba!

Rolfe izbi cu pumnul în masă, crăpând-o la mijloc.

Thorpe păstră o mină dezinteresată.

— M-am săturat! mugi Rolfe. Fântâna-i sălcie, turmele s-au împrăştiat în pădure, puţinele animale pe care le mai au şerbii au fost furate şi acum al treilea incendiu. În cât timp poate fi ridicată la loc?

— Două zile, dacă se mişcă bine muncitorii.

— Aşa rămâne pământul nelucrat. Cum pot să mă războiesc cu cineva dacă flancurile-mi sunt mereu în primejdie? Plec din Crewel şi, când mă-ntorc, găsesc pustiu, ţăranii fugiţi şi pământul lăsat în paragină.

Thorpe nu răspunse.

— Vrei să trimit o companie în Pershwick, ca data trecută? întrebă Thorpe, precaut. Vrei să-i pedepseşti pe ţărani?

Rolfe clătină din cap.

— Şerbii nu acţionează de capul lor. Nu, şerbii primesc ordine. Pe cel care dă ordine vreau să pun eu mâna.

— Atunci, ia-ţi gândul de la Pershwick. M-am întâlnit cu Sir Guibert Fitzalan şi surpriza lui atunci când i-am mărturisit motivul vizitei mele a fost reală, nu mimată. Nu-i genul de om care s-ar deda la astfel de ticăloşii.

— Şi cu toate astea, cineva-i împinge pe ţărani la fărădelegi.

— De-acord. Dar nu poţi să cucereşti cetatea. Pershwick ţine de Montwyn, iar Sir William de Montwyn

are suficiente fortăreţe cât să-ţi pună în cârcă mai mulţi oşteni decât poţi dovedi.

— N-o să pierd, rosti Rolfe sumbru.

— Dar ţi-ai pierde poziţia aici. Gândeşte-te cât de mult ţi-a luat să câştigi loialitatea a două dintre cele şapte cetăţi ce ţin de Kempston.

— Trei.

Thorpe ridică o sprânceană.

— Trei? Cum aşa?

— Mulţumită ţăranilor din Pershwick, ca să zic aşa. Când am ajuns la cetatea Kenil eram atât de furios pe cele întâmplate, că am ordonat distrugerea zidurilor. S-a terminat asediul acolo.

— Iar Kenil îţi foloseşte la ceva până nu repari zidurile? veni concluzia firească.

— Păi… nu.

Thorpe rămase tăcut. Ştia că în încercarea de-a cuceri cele şapte cetăţi, Rolfe nu intenţiona să recurgă la catapulte decât în ultimă instanţă. Era un plan îndrăzneţ, conceput în urma tentativei nereuşite de-ai supune pe vasali cu ocazia turnirului. Turnirul le dăduse ocazia vasalilor să-l întâlnească pe noul lor senior şi să-i vadă calităţile. Dar în loc să-şi măsoare iscusinţa cu a lui, vasalii încercaseră să-l omoare. Rolfe se afla în situaţia deloc plăcută de-a fi stăpân peste opt cetăţi, din care şapte refuzau să-i fie loiale. Nu era deloc profitabil să te războieşti cu propriile posesiuni, şi cu-atât mai puţin profitabil să le distrugi. Aşa că Rolfe recrutase cinci sute de soldaţi din oastea regelui Hernie. Fortăreţele Harwick şi Axeford se predaseră cu condiţia ca trupele lui Rolfe să nu le producă stricăciuni, odată ajunse înaintea porţilor.

De-acolo, oastea pornise spre Kenil, iar acum, după o lună şi jumătate, Kenil era a lui.

Cât Rolfe stătea adâncit pe gânduri, Thorpe se întrebă de ce Lady Amelia nu coborâse în sală.

Cu siguranţă auzise glasul mânios al lui Rolfe şi se

ascunsese pe undeva. Pesemne nu ştia că Rolfe nu şi-ar fi vărsat mânia asupra amantei lui.

— Înţelegi că nu e acum momentul să ataci în est? întrebă Thorpe cu glas şovăielnic. Trebuie să faci curat în propria ogradă înainte să dai iama prin ograda altuia.

— Înţeleg, rosti Rolfe ţâfnos. Dar spune-mi ce să fac. M-am oferit să cumpăr Pershwick, dar Sir William îmi scrie că nu-i de vânzare, că face parte din zestrea fiicei sale, moştenită de la maică-sa. La naiba cu politeţurile astea. Fiică-sa ascultă de el, nu? Ar putea s-o silească să vândă proprietatea şi să-i cumpere alta în schimb.

— Poate că testamentul mamei îi interzice să facă asta.

— Ascultă la mine, Thorpe, se răsti Rolfe, e ultima picătură.

— Ai putea să te însori cu fiică-sa. În felul acesta, obţii cetatea pe gratis.

Întunecimea din privirea lui Rolfe lăsă încet locul unei nuanţe căprui-închis, culoarea reală a ochilor săi.

Thorpe aproape că se înecă.

— Glumeam!

— Ştiu, rosti Rolfe meditativ, prea meditativ pentru gustul lui Thorpe.

— Rolfe, pentru numele lui Dumnezeu, nu te agăţa de ideea asta. Nimeni nu se avântă într-o căsătorie pentru câţiva ţărani în plus. Du-te şi sparge câteva capete, dacă e necesar. Bagă spaima-n ei.

— Nu e stilul meu. Nevinovaţii vor suferi laolaltă cu făptaşii. Dacă l-aş prinde pe unul dintre ei, l-aş pedepsi exemplar, dar nenorociţii fug înainte să ajung eu acolo.

Pot găsi multe temeiuri solide pentru căsătorie, dar potolirea ţăranilor din cetatea vecină nu face parte din ele.

Într-adevăr, dar obţinerea păcii e un temei destul de solid, i-o întoarse Rolfe.

— Rolfe!

— Ce ştii despre fiica lui Sir William?

Thorpe oftă, exasperat.

— Ce-aş putea să ştiu? Sunt la fel de străin de meleagurile astea ca şi tine.

Rolfe se întoarse către oştenii săi, care aşteptau la intrarea în sală. Trei dintre cavaleri îl însoţiseră la întoarcerea din Kenil, împreună cu un mic grup de soldaţi. Doi proveneau din Bretania, dar Sir Evarard era originar din sudul Angliei.

— Spune-mi, Evarard, îl cunoşti pe vecinul meu, Sir William de Montwyn?

Evarard se apropie de foc.

— Da, milord. Pe când eram un băieţandru îl întâlneam adesea la curte.

— Are mulţi copii?

— Nu ştiu câţi are acum, dar ultima oară când l-am văzut la curte avea o fiică. Asta se întâmpla în urmă cu cinci sau şase ani, înainte să moară soţia lui. Din câte-am auzit şi-a luat o soţie tânără, dar alţi copii nu ştiu să aibă.

— O cunoşti pe fiică-sa?

— Am văzut-o odată cu mama ei, Lady Elisabeth. M-am întrebat atunci cum de o femeie atât de frumoasă poate să aibă o fiică atât de neatrăgătoare.

— Iată, ce mai vrei! interveni Thorpe. Hai să abandonăm ideea, Rolfe.

Rolfe nu-l luă în seamă pe vechiul său prieten.

— Neatrăgătoare, Evarard? Cum aşa?

— Avea pielea acoperită de pete roşii, atât cât se putea vedea. Păcat, pentru că întrezăream pe chipul ei frumuseţea mamei sale.

— Altceva ce mai poţi să-mi spui?

— Am întâlnit-o o singură dată, şi atunci s-a ascuns după fusta mamei.

— Cum o cheamă?

Sir Evarard căzu pe gânduri.

— Îmi pare rău, milord, dar nu-mi aduc aminte.

— Lady Leonie, milord.

Cei trei bărbaţi se întoarseră spre slujitoarea care vorbise. Rolfe nu dorea ca slujitorii să tragă cu urechea la conversaţiile lui.

— Pe tine cum te cheamă, fetiţo?

— Mildred, răspunse ea, umilă.

Acum că ochii stăpânului erau aţintiţi asupra ei, Mildred mai că nu-şi smulse limba din gură. Cu toţii se temeau de mânia lui Sir Rolfe.

— Cum se face că o cunoşti pe Lady Leonie? întrebă Rolfe,

Glasul său calm îi dădu curaj slujnicei.

— Păi... venea adesea din Pershwick, când...

— Pershwick! mugi Rolfe. Acolo locuieşte, nu la Montwyn?

Mildred se albi la faţă. Îi era îndatorată lui Leonie şi nici în ruptul capului nu voia să-i facă vreun rău. Ştia că stăpânul ei învinuia Pershwick pentru necazurile ce se abătuseră asupra cetăţii, odată cu venirea sa.

— Milord, rogu-vă, rosti Mildred iute. Lady Leonie e întruchiparea bunătăţii. Când felcerul din Crewel a lăsat-o pe mama pradă unei maladii pe care n-o putea vindeca, Lady Leonie a scos-o din ghearele morţii. Cunoaşte arta tămăduirii, milord. N-ar putea face rău nimănui, v-o jur.

— Locuieşte la Pershwick?

Mildred încuviinţă fără tragere de inimă.

— De ce acolo şi nu împreună cu taică-său?

Mildred făcu un pas înapoi, înspăimântată. Nu putea să vorbească de rău un alt lord, chiar şi unul pe care stăpânul ei nu-l avea la inimă. Cu siguranţă ar fi încasat o bătaie pentru denigrarea unui nobil.

Rolfe înţelese reţinerea ei şi îşi îndulci glasul.

— Haide, Mildred, spune-mi ce ştii. Să nu-ţi fie teamă de mine.

— Păi... fostul meu stăpân, Sir Edmond, zicea că Sir William... le cam trăgea la măsea după moartea soţiei lui. Sir Edmond nu i-a permis fiului său să se însoare cu Lady

Leonie pentru că Sir William susţine că n-are nicio fiică. Zicea că o alianţă cu casa de Montwyn nu i-ar aduce niciun câştig. Când maică-sa a murit, fata a fost trimisă la Pershwick şi, din câte-am auzit, a rupt orice legătură cu tatăl ei.

— Să-nţeleg că Lady Leonie şi fiul lui Edmond erau... apropiaţi?

— Între ea şi Sir Alain era un an diferenţă, milord. Da, erau foarte apropiaţi.

— Naiba să mă ia! tună Rolfe. Deci şi-a trimis ţăranii să mă nenorocească! O face din dragoste pentru familia Montigny!

— Nu, milord.

Mildred îşi forţă norocul.

— N-ar face una ca asta.

Rolfe n-o mai luă în seamă pe slujnică.

— Nu-i de mirare că plângerile noastre n-au fost ascultate, dacă însăşi domniţa îi asmute pe ţărani împotriva mea. Dar dacă mă războiesc cu Pershwick, mă războiesc de fapt cu o femeie. Ce zici de gluma ta, Thorpe?

— Faci ce vrei, oftă Thorpe. Dar gândeşte-te bine dacă vrei să te-nsori cu o fiinţă diformă înainte să te-arunci cu capul înainte.

Rolfe dădu nepăsător din mână.

— Ce lege mă obligă să conviețuiesc cu doamna?

— La ce bun s-o mai iei de soţie atunci? Gândeşte-te puţin, Rolfe. Te-ai ferit de căsătorie toţi anii ăştia, deşi multe frumuseţi ţi-au dat târcoale.

— Pe-atunci n-aveam pământ, Thorpe, şi nu mă puteam însura fără un cămin pentru soţia mea.

Thorpe dădu să mai spună ceva, dar Rolfe îi tăie vorba, sec:

— Mai presus de orice, vreau pace acum.

— Pace? Sau răzbunare?

Rolfe ridică din umeri.

— N-o să-i fac rău domniţei, dar dacă mi-a pus gând rău, va regreta amarnic. Să vedem dacă-i surâde ideea să-şi petreacă restul zilelor închisă în Pershwick, iar ţăranii ei să fie spânzuraţi pentru cea mai neînsemnată abatere. Voi pune capăt acestor probleme.

— Cum rămâne cu Lady Amelia? murmură Thorpe.

Rolfe se încruntă.

— A venit aici de bunăvoie. Dacă doreşte să plece, n-are decât. Dacă doreşte să rămână, e invitata mea. Însurătoarea mea nu-mi va schimba simţămintele pentru ea, în ce priveşte alte chestiuni, în orice caz, nu însurătoarea cu *această* domniţă. După câte mi-a făcut, nu-i sunt dator cu nimic. Lady Leonie nu va avea niciun cuvânt de spus în ce mă priveşte.

Thorpe clătină din cap, dar nu mai zise nimic. Spera doar că un somn bun îi va limpezi mintea stăpânului său.

Capitolul 4

Rolfe dădea roată prin anticamera sălii regale. Aprecia disponibilitatea lui Henric, dar ura să ceară favoruri, chiar dacă favorul cerut nu l-ar fi costat pe Henric decât câteva cuvinte aşternute pe-un pergament. Pe de altă parte, Henric adora să facă favoruri. Baronia lui Rolfe se datora unui astfel de favor, făcut pe nepusă masă, în timpul unei discuţii amicale purtate la ultima vizită a lui Rolfe la Londra. Kempston apăruse din întâmplare în discuţie, iar Henric îl întrebase dacă doreşte să-l stăpânească.

Drept fie spus, Henric dorea de mult timp să-l recompenseze pe Rolfe pentru că-i salvase viaţa copilului său din flori, Geoffrey. Până atunci, Rolfe refuzase orice alt favor, declarând cu încăpăţânare că singura lui datorie era să se îngrijească de viaţa vlăstarului regal. Nu că Rolfe nu l-ar fi ajutat pe Henric şi înainte. Dar regele fusese cu-adevărat surprins atunci când Rolfe acceptase baronia, pentru că, la urma urmei, Kempston nu era nici pe departe o comoară, şi trebuia câştigat cu multă trudă. Henric îi oferise numaidecât o înţelegere mai convenabilă, acum că Rolfe se arăta în sfârşit interesat să se aşeze la casa lui.

— Poate ceva mai apropiat de casă? Aş putea aranja…

Rolfe îi tăie firul vorbei, înainte ca regele să-l ispitească şi mai mult.

— Provocarea mă atrage la Kempston, Maiestate. Aş putea cumpăra moşii fără de număr în Gasconia, dar Gasconia nu mai e de mult casa mea, şi nu doresc pământ care nu poate fi câştigat prin muncă. Primesc

Kempston şi vă mulţumesc pentru dar.

— Îmi mulţumeşti? rosti Henric, aproape ruşinat. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, pentru că, la drept vorbind, mă îngrozea gândul că va trebui să plătesc o oaste să-l apere. Aşa nu mă costă nimic şi am un om de încredere care să pună capăt fărădelegilor din regiune. Tu îmi faci un favor, Rolfe, şi nu aşa plănuiam să te răsplătesc pentru sprijinul tău. Ce-aş mai putea să-ţi ofer? O soţie cu moşii întinse?

— Nu, mulţumesc, Maiestate, râse Rolfe. Daţi-mi răgazul să aduc liniştea în Kempston înainte să mă însor.

În mod ironic, tocmai pentru o soţie venise acum Rolfe în audienţă la Henric. Cererea lui în căsătorie întâmpinase refuzul sec al lui Montwyn.

Existau şi alte căi de a pune capăt necazurilor. Putea să sporească numărul de străji care patrulau graniţa, pentru a-i ţine la respect pe ţărani, cel puţin până ce Kempston se afla în afara oricărui pericol. Dar asta l-ar fi costat o căruţă de bani.

— Să fiu blestemat dac-o s-o las să-mi golească punga, ca până acum, dădu Rolfe glas nemulţumirii sale, tocmai când regele intră în încăpere.

— Cine-ţi goleşte punga? chicoti Henric, în timp ce păşea spre el. Lady Amelia? Ai adus-o cu tine?

— Nu, Maiestate. A rămas la cetate, răspunse Rolfe, stingherit de întrebările regelui.

Rolfe se simţea mereu stingher în compania regelui. Rolfe îl domina ca statură, dar Henric era totuşi regele Angliei şi avea grijă ca nimeni să nu uite asta. Şi el era un bărbat solid, lat în umeri, cu gât gros şi braţe vânjoase. Pe deasupra, avea păr roşcat, pe care-l purta scurt şi zburlit, în ton cu moda, pentru a-i scoate în evidenţă roşeaţa din obraji. Se îmbrăca simplu, în contrast cu regina Eleanor, pe care nimeni n-o mai văzuse de când Henric o întemniţase la Winchester pentru că îşi asmuţise fiii împotriva lui.

Henric se ţinea foarte bine pentru un bărbat de patruzeci de ani. Mergea şi călărea mai iute decât toţi supuşii săi şi îi lăsa adesea fără suflare pe cei care încercau să-l urmeze. Era atât de viguros, încât rareori stătea jos. Eticheta cerea întregii curţi să rămână în picioare, şi nu de puţine ori se plângeau slujitorii – deşi niciodată în prezenţa regelui.

După ce lăsară politeţurile deoparte şi se aşezară, fiecare cu un pocal de argint umplut cu vin în mână, Henric rosti, cu o scânteie în cenuşiul ochilor:

— Nu mă aşteptam să te revăd aşa repede. Ai venit să mă blestemi pentru Kempston?

— Toate bune şi frumoase pe-acolo, Maiestate, îl asigură Rolfe repede. Am pus stăpânire pe patru din cele opt cetăţi, iar celelalte sunt asediate şi gata să cadă.

— Văd că Lupul Negru îşi respectă blazonul! pufni Henric, încântat.

Rolfe se făcu roşu la faţă. Ura porecla, cu care se pricopsise fără îndoială din cauza pielii sale întunecate, nicidecum datorită vitejiei sale lupeşti. Îl stânjenea.

— Vizita mea are mai puţin de-a face cu Kempston, în general, şi mai mult cu Crewel, Maiestate. Am o vecină care şi-a asmuţit ţăranii împotriva mea. Nu sunt făcut pentru neînţelegeri domestice.

— Arată-mi un războinic făcut pentru aşa ceva, chicoti Henric. Dar ai zis „vecină”. Te învecinezi cu o femeie? Nu-mi aduc aminte de nicio văduvă prin partea locului.

— Nu e văduvă, nici soţia unui lord plecat peste hotare. E fiica lui William de Montwyn şi locuieşte pe proprietatea care i-a fost dată ca zestre, ce se învecinează cu Crewel.

— Sir William, făcu Henric, meditativ. Da, îmi amintesc de el. Baronul care s-a însurat cu una dintre fiicele contelui meu, Lady Elisabeth dacă-mi aduc bine aminte... da, fiica lui Shefford. Omul s-a închis în castel în urmă cu şase ani, după moartea lui Elisabeth. Tragică turnură. S-au căsătorit din dragoste, şi pierderea i-a provocat o

suferinţă uriaşă.

— Din câte-am auzit, şi-a închis fiica la Pershwick şi pe urmă a dat-o uitării.

— Ce vrei să zici?

— Vrea să uite că are o fiică.

Henric clătină din cap.

— Mi-o aduc aminte. O copilă mai urâţică, dar foarte vioaie. Avea o afecţiune nervoasă, parcă aşa zicea maică-sa. Sărmana femeie trebuia să fugă mereu după ea cu medicamentele. Zici că Sir William o ignoră? Impardonabil. Fata ar trebui să aibă vreo douăzeci de ani acum. De mult trebuia măritată. Poate că e mai greu să găseşti pretendenţi, dar poţi oricând cumpăra pe unul, nu? Dacă nu se călugăreşte, trebuie să-şi ia un soţ.

— De-acord, Maiestate, rosti Rolfe, profitând de remarca lui Henric. Eu mă ofer să-i fiu soţ.

Henric îl privi pentru câteva clipe, şocat, apoi izbucni în râs.

— Glumeşti, Rolfe. Chipul tău face ravagii printre cele mai de seamă doamne, şi tu vrei să te-nsori cu o fată simplă?

Rolfe tresări. Nu putea să spere că răţuşca cea urâtă se transformase cu timpul într-o lebădă.

— Rareori te însori după cum îţi dictează inima, răspunse Rolfe cu stoicism.

— Dar… eşti stăpân pe propriul destin. Nimeni nu te forţează să o iei de nevastă… ce-ţi veni?

— Lăsând la o parte pacea pe care încerc s-o obţin, suntem vecini. A trăit acolo mulţi ani şi mă poate ajuta în relaţiile cu ceilalţi vecini. Să nu mai vorbim de oamenii ei. Eu am nouă cavaleri în suită, dar nu toţi sunt capabili să comande o armată, şi am nevoie de oameni care să-mi apere celelalte cetăţi.

— Îţi înţeleg raţionamentul, Rolfe, dar aş putea să-ţi găsesc o soţie care să te-ajute cu cel puţin jumătate din problemele enumerate şi, pe deasupra, să arate şi

prezentabil.

Rolfe ridică din umeri.

— De-aia există femei precum Amelia.

Henric înţelegea perfect situaţia lui Rolfe, căci trăia în concubinaj cu prinţesa Alice, a Franţei. Câtă vreme omul avea o amantă, ce mai conta cum arată soţia? Avea dreptate.

— Prea bine, se învoi Henric. N-ai nevoie decât de permisiunea mea?

— Mai mult de-atât, Maiestate. Am cerut-o în căsătorie şi am fost refuzat. Fără nicio explicaţie.

— Îi refuză propriei fiice un soţ? tună Henric. Pe coroana mea, va fi a ta în trei săptămâni. O să dau anunţul în biserică şi mâine mesagerii mei vor ajunge la Sir William.

Apoi, pe un ton mai calm:

— Eşti sigur că asta vrei, Rolfe? Nu ai îndoieli?

îndoieli avea, dar n-avea de gând să le dea glas.

— Sunt sigur.

Henric râânji.

— Află atunci că domniţa e singura moştenitoare a lui Sir William, iar Montwyn deţine cinci fiefuri, dacă-mi aduc bine aminte. E singura moştenitoare a mamei sale, iar maică-sa i-a lăsat trei cetăţi ca zestre. Henric chicoti. Vasalul de la Rethel are şase fii de care-ai putea dispune. Lady Leonie e şi nepoata contelui de Shefford, şi mai are unchi şi mătuşi în poziţii importante. Nu strică să ai relaţii, nu?

Rolfe era uluit. Nu-şi închipuise că Lady Leonie avea o zestre atât de bogată şi rude atât de influente. Ar fi trebuit să fie mulţumit de situaţie, dar până acum o crezuse o femeie singuratică. Nu cumva furia îl împinsese la o decizie necugetată?

Capitolul 5

Lady Judith nu ştia ce-l determinase pe Rolfe d'Ambert s-o ceară de soţie pe Leonie. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost furioasă. Momentan, Judith avea o criză de isterie.

Nu-i spusese încă lui William de ordinul regal, nădăjduind că nunta va fi cumva anulată. Mai era o zi până la ceremonie şi disperarea pusese stăpânire pe ea. Trimisese un servitor să-l trezească pe William, iar acum îl aştepta la masa aşezată pe estradă. Era dimineaţa devreme, mult mai devreme decât se trezea William de obicei. Spera că mintea lui ameţită se va limpezi puţin, cât să înţeleagă, dar nu mai mult. Dacă era raţional îndeajuns de mult timp, risca să strice tot ce realizase Judith în ultimii ani. Dacă William şi-ar fi dat seama ce făcuse, ar fi omorât-o. Judith îşi alungă iute gândul din minte. Ştia că dacă ar fi fost s-o ia din nou de la început, ar fi luat exact aceleaşi decizii. William îi zădărnicise visurile. Durerea pe care i-o provocase moartea lui Elisabeth îl aruncase într-o stare de apatie amplificată de alcool, iar ea profitase de slăbiciunea lui şi-l luase de soţ. Aproape c-o omorâse cu bătaia pentru şiretlicul ei, iar cicatricea discretă de pe obrazul stâng îi amintea mereu de acea zi. N-avea să i-o ierte niciodată. Păcatul ei era frivolitatea, şi avea s-o ducă la ruină. Fusese sigură că William avea s-o accepte cu bucurie în patul său. În definitiv, în urmă cu şase ani era o femeie tânără şi frumoasă, lipsită doar de zestre. Pometii înalţi, ochii de smarald şi părul şaten, des, o făceau unică printre femei.

Mulţi bărbaţi doriseră s-o ia de soţie doar pentru frumuseţea ei, dar niciunul nu fusese la fel de înstărit ca William.

Dar William nu era atât de bogat pe cât crezuse ea. Trei dintre cetăţile sale îi aparţineau fiicei lui. Dacă ar fi ştiut din timp, nu l-ar mai fi luat de soţ, prin viclenie. Fusese atât de furios pe ea, încât Judith fusese nevoită să mintă că e însărcinată. Altfel ar fi dat-o afară cât ai clipi. Copii nu mai putea să aibă, din cauza unui avort făcut cu un an în urmă, care-i distrusese pântecele, dar William nu ştia nimic. Pentru a evita orice problemă, de îndată ce el a început s-o întrebe de aşa-zisa ei sarcină, Judith îi încurajase viciul băuturii, şi îl ţinea într-o stare de beţie permanentă de-atunci. Prea puţin îi păsa că omul devenise o ruină, căci îi purtase o ură neîmpăcată din ziua în care-o lovise. Îl ura în continuare. Era doar un beţivan acum. Nu suporta să stea în prezenţa lui.

Judith preluase frâiele castelului, satisfăcându-şi toate poftele, de la rochii scumpe şi bijuterii, la amanţi chipeşi. Ea comanda peste toate şi avusese grijă s-o scoată pe Leonie din peisaj. La început fusese uşor să-i spună lui William că Leonie e în vizită la rude. Mai târziu, când durerea şi beţia îi răpiseră minţile, găsise uşor să-l asigure că Leonie era mereu prin preajmă. Nu după mult timp, Sir William îşi pierduse complet luciditatea. Era în stare să creadă orice-i spuneai. Rudele şi vecinii nu mai întrebau de Leonie, gândind că se mutase la Pershwick din proprie iniţiativă, pentru a scăpa de un tată beţiv. Lui Leonie i se spusese că tatăl ei nu mai vrea să aibă de-a face cu ea, şi că nu-i este permis să viziteze Montwyn. Prin diverse şiretlicuri, Judith reuşise să ascundă adevărul de toată lumea.

Între timp, zestrea lui Leonie ţinea în continuare de Montwyn, iar Judith îşi cheltuise toată averea. Refuzase cererile în căsătorie în numele lui William pentru că voia să se folosească în continuare de pământurile lui Leonie.

Dacă pieirea fetei ar fi adus pământul sub stăpânirea Montwyn, ar fi ucis-o probabil, dar blestematul de testament lăsat de Elisabeth o făcea pe Leonie singura moştenitoare. Dacă fata murea fără urmaşi, pământul revenea contelui de Shefford.

Acum însă, Leonie era obligată să cedeze pământurile prin ordin regal. Cine era acest Rolfe d'Ambert, de se bucura de atâta preţuire din partea Maiestăţii Sale? Judith se ocupase de ambele lui cereri, prima pentru Pershwick, a doua pentru Leonie, deci ştia că pământul îl interesa în primul rând pe om. De ce nu luase cetatea cu forţa, dacă şi-o dorea atât de mult?

„Mă scoate din minţi", îşi spuse ea pentru a zecea oară, în timp ce dădea roată încăperii. Ticluise totul la perfecţie, şi acum, iată!

— Judith.

Ochii ei se întoarseră spre William. Nu-l auzise intrând. Când îl văzu, avu o tresărire de spaimă. Arăta groaznic, mult mai rău decât de obicei. William se simţea rău în fiecare dimineaţă, până ce punea gura pe băutură, dar în acel moment abia dacă putea să ridice pocalul. Trebuia să rezolve problema înainte să-şi termine primul pahar.

— Am aranjat totul, William, aşa cum m-ai rugat, începu Judith, cu glas stins. De cum eşti gata, putem pleca spre Pershwick.

— Pershwick?

— Unde locuieşte Leonie. O să înnoptăm acolo, iar a doua zi mergem la Crewel, pentru nuntă.

— Nuntă?

William o privi în ochi cu ochii săi injectaţi, ce căpătaseră o nuanţă oribilă roz-închis.

— Nu-mi aduc aminte.

— William, William, doar n-ai uitat de nunta propriei tale fiice, se prefăcu Judith exasperată.

Fireşte că nu uitase, pentru că ea nu-i spusese.

— Vorbeşti prostii, femeie, Leonie e o copilă. Ce nuntă?

— Doar un tată o mai poate privi ca pe-un copil. Are aproape douăzeci de ani, William. N-ai vrut s-o laşi să se căsătorească. Ai refuzat toate cererile. Aşa că regele a hotărât să se ocupe el de problemă. Ai citit ordinul regal. Ţi-l aduc să-l citeşti din nou? Henric a dat el însuşi anunţul. Leonie se va mărita cu Sir Rolfe d'Ambert, la Crewel.

William scutură din cap, obosit. Era prea mult de înghiţit. Leonie avea aproape douăzeci de ani? Ce oferte refuzase? Henric poruncise căsătoria copilei sale? Pe sfintele răni ale Mântuitorului, nu şi-o putea închipui pe Leonie mare. În ochii lui era încă un copil, cu ochii ei mari şi cenuşii, la fel ca şi ai mamei sale. Măritată?

— Nu-mi amintesc să fi semnat contractul nupţial, Judith. Au fost întrunite clauzele lui Elisabeth?

— Ce clauze? întrebă Judith, nedumerită.

— Leonie va beneficia în continuare de zestrea ei. Maică-sa a dorit s-o protejeze în felul acesta. Elisabeth a avut parte de-aceleaşi clauze în căsătoria noastră, şi a insistat ca Leonie să beneficieze de aceleaşi avantaje.

Judith tresări. Oare dacă ştia d'Ambert, s-ar fi schimbat lucrurile? Probabil că nu. Odată ce-o avea de nevastă, putea s-o determine să-i facă pe plac. Putea s-o oblige să vândă pământurile, dacă-i trecea prin cap.

— Nu-ţi bate capul cu clauzele, spuse Judith, pentru prima oară cu sinceritate. Contractul va fi semnat mâine, înainte de rostirea jurămintelor, aşa că poţi să le faci cunoscute atunci. Putem să-l întocmim chiar acum, înainte să plecăm.

— Aşa ar fi cel mai bine. Cine e Rolfe d'Ambert? întrebă el, ruşinat că nu ştie.

— Noul lord din Kempston.

— Dar cu Sir Edmond…

— A murit de luni bune, William. Fiul lui şi-a luat tălpăşiţa înainte să fie alungat. Probabil că-ţi aduci aminte. Nu l-ai avut niciodată la suflet. Ai mirosit

mârşăviile lui cu mult înainte ca toţi ceilalţi baroni să se plângă regelui.

William oftă. La ce bun să repete că nu-şi aducea aminte nimic. Se simţea parcă trezit dintr-un somn lung de tot. Aşează pocalul alături, dar mâna începu să-i tremure incontrolabil. Puţin vin i-ar face bine, gândi el, ducând mâna după pocal. Doar puţin. Trebuia să vadă contractul nupţial. Şi dacă urma să dea ochii cu Leonie, nu dorea să-l vadă în starea asta jalnică.

Capitolul 6

Leonie fu înştiinţată că grupul de călători ce se apropia de Pershwick venea din Montwyn. Mărimea grupului o luă prin surprindere, dar presupuse că Lady Judith îşi luase mai mulţi slujitori în alai.

Luă imediat măsurile de rigoare. Îi trimise pe toţi oamenii apţi de luptă în turn, să creeze impresia unei garnizoane. Nu putea protesta cine ştie ce când Montwyn recruta slujitori de-ai ei, dar când venea vorba de soldaţi, se ţinea ferm pe poziţie.

Trimise un slujitor în sat, să-i înştiinţeze pe cei cu probleme să se-ascundă în pădure până la terminarea vizitei. O trimise apoi pe Wilda şi pe alte două slujnice în odaia ei, unde aveau să rămână ascunse o vreme. Wilda avu neruşinarea să protesteze, căci nu dorea să rateze aşa o ocazie.

— Vrei să fii violată în grădină, ca Ethelinda? se stropşi Leonie. Ai văzut în ce hal arăta după ce-a terminat Richer cu ea?

Wilda cedă în faţa furiei şi silei lui Leonie. Richer Calveley o trata pe Lady Judith cu toată atenţia şi cu tot respectul din lume când o acompania la Pershwick, făcând-o pe Leonie să cadă la bănuieli în privinţa lor. Când venea la Pershwick fără Lady Judith, Richer îşi arăta adevărata faţă – cel mai detestabil om pe care-l cunoscuse Leonie vreodată. După relatarea Ethelindei, Richer avusese o plăcere sinistră în a-i face rău, iar plângerea trimisă de Leonie la Montwyn nu avusese

niciun efect.

Mătuşa Beatrix şi Leonie i se alăturară lui Sir Guibert în sala mare, pentru a întâmpina oaspeţii. Leonie era pregătită pentru o nouă întâlnire cu Judith, dar nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru apropierea bătrânului care-o acompania pe Judith. Era de nerecunoscut. Tatăl ei, la Pershwick? Un vârtej de sentimente o năuci de-ndată: amărăciune, ură, tristeţe pentru condiţia mizerabilă în care se afla şi pentru expresia goală de pe chipul său descompus. Pe chipul lui se citea clar amprenta alcoolismului. Dar şi dragoste, dragoste pentru Leonie.

— Leonie?

Glasul lui William trăda surpriza, de parcă nu era convins că Leonie stătea înaintea sa. Amărăciunea se înălţă deasupra tuturor celorlalte senzaţii, punând stăpânire complet pe ea. Într-adevăr, cum să-şi mai aducă aminte de ea? Era o femeie, nu un copil. Nu o mai văzuse de şase ani. Şase ani!

— Ne onoraţi, milord, rosti Leonie cu răceală. Luaţi loc lângă foc şi veţi fi serviţi de-ndată.

Răceala ei îl derută pe William.

— Ce s-a petrecut, inimioara mea? Nu eşti mulţumită de soţul tău?

Căldura din vocea lui o străpunse în inimă, dar şocul era prea mare.

— Soţ?

— Faci pe neştiutoarea, Leonie, interveni Judith. Ştii că tatăl tău se referă la bărbatul cu care te vei mărita mâine.

— Cum?

— Nu face pe inocenta, Leonie, răspunse Judith plictisită. Anunţul a fost făcut. Căsătoria a fost decretată prin ordin regal. Ştii foarte bine că tatăl tău ţi-a dat de ştire de cum a venit mesagerul regelui.

Judith se întoarse către soţul ei.

— Nu-i aşa, William?

William căzu în capcană, privind-o cu o uluială totală.

— Nu-mi zice că ai uitat să-i dai de veste! Sărmana fată n-are decât o zi la dispoziţie să se pregătească! Vai, William, cum ai putut să uiţi de-aşa ceva!

Sir Guibert era la fel de şocat ca şi Leonie, dar nu-şi permitea să se lase dus de vârtejul gândurilor, asemenea ei. Viaţa lui Guibert avea să se schimbe, la fel şi a ei. Soţul ei avea să-i fie lord şi stăpân. În cadrul ceremoniei, Guibert şi ceilalţi vasali ai lui Leonie trebuiau să-şi reînnoiască jurămintele pentru a-şi demonstra loialitatea faţă de soţ. Guibert avea să depună jurământul fără să crâcnească. Nu putea s-o părăsească, indiferent de cine avea să-i fie soţ. Ceilalţi vasali însă ar fi putut s-o abandoneze.

— Cine e soţul stăpânei mele? întrebă Guibert.

Judith zâmbi, căci momentul dificil trecuse.

— Vei fi bucuroasă să afli că e vecinul tău, noul lord de Kempston.

Urmă un moment de tăcere paralizantă. Guibert zări cum Leonie se albeşte la faţă. Stăpâna lui nu rosti o vorbă. Ştia de ce. Nu putea să refuze decretul regal, indiferent de ce simţea ea. Era vremea să se mărite, gândi Guibert. De multă vreme îi încolţise acest gând în minte. Se va obişnui cu soţul ei. Trebuia să se obişnuiască.

Fără să rostească o vorbă, Leonie fugi din sala mare. Se închise în camera ei, se aruncă pe pat şi începu să-şi plângă de milă. Tatăl ei o scosese într-atât de la inimă, încât aşteptase până în ziua dinaintea nunţii ca să-i dea de veste. Chiar nu-i păsa deloc de ea? Ce se întâmplase cu tatăl ei bun şi iubitor?

Îşi dădu seama în acea clipă că nu era singură şi făcu privirea roată. Slujnicele ei n-o văzuseră niciodată plângând. Furioasă că cedase emoţiilor ca o copilă neştiutoare, îşi şterse lacrimile de pe chip. Valul de furie binefăcătoare o aduse cu picioarele pe pământ.

Le trimise pe slujnice în bucătărie cu liste pentru cină, apoi se aşeză lângă vatră, bucuroasă că poate cugeta în linişte. Acum ştia de ce regele se amestecase în treburile ei. Nu era nicidecum afectat de statul ei de celibatară. Intervenise la cererea Lupului Negru. Ar fi băgat mâna-n foc că aşa stăteau lucrurile. Dar nu-şi închipuia ce voia omul acela de la ea.

Trecuse aproape o lună de la incendiul din pădure, iar Leonie le poruncise ţăranilor să nu mai calce pe pământurile ce ţineau de Crewel. Omul scăpase de probleme, nu? Altfel, ar fi crezut că o ia de nevastă ca să se scape de griji. Dar cum pacea dura de o lună, nu-i putea ghici intenţiile. Avea într-adevăr o zestre bogată, dar majoritatea alianţelor se legau în virtutea ajutorului reciproc acordat, nu doar a banilor, iar pe sprijinul tatălui ei nu putea conta nimeni. Deci nu acesta era motivul Lupului Negru. Pe deasupra, lordul de Kempston n-o văzuse niciodată, deci altul era motivul... Ce voia de la ea?

Îşi aduse aminte de cuvintele lui Alain Montigny şi tresări:

— Trebuie să plec. Am auzit destule despre Lupul Negru ca să ştiu că nu pot rămâne şi să-i ţin piept. O să mă omoare. Nu-i pasă că sunt nevinovat de acuzele pe care mi le-aduce.

— Ce acuze? întrebase Leonie, cu disperare în glas.

— Ce mai contează! rostise Alain exasperat. Regele mi-a ucis tatăl şi mi-a luat pământurile ca să i le dea acestui mercenar francez, Rolfe d'Ambert, Lupul Dracului. Nu-i de mirare că şi-a căpătat porecla asta! E un monstru turbat. Nici la judecată n-am avut dreptul.

Leonie fusese la fel de furioasă ca şi Alain. Îl ştia de când lumea. Copilăriseră împreună, iar ea se gândise chiar să se mărite cu el. Dar caracterul său slab ieşise tot mai mult la iveală cu trecerea anilor, şi înţelesese că nu va fi un soţ bun. Erau totuşi prieteni, şi decizia regelui era

de-o nedreptate îngrozitoare, mai ales că Alain nu avea curajul să-i ţină piept şi nu avea nici sprijin din partea cuiva.

— Dacă vrei să te opui, Alain, oamenii mei sunt la dispoziţia ta.

— Nu, refuzase el, agitat. Ştiu că doreşti să mă ajuţi, dar nu pot să-ţi cer asta. Lupul Negru e mult prea puternic. Chiar acum este în drum spre Kempston, cu armata lui. Dacă n-ar avea suportul regelui…

Alain lăsase vorba în cumpănă, de parcă regele era singurul motiv pentru care abandonase lupta.

— Unde ai de gând să mergi, Alain?

— Am un văr în Irlanda.

— Atât de departe?

— Trebuie să plec. Dacă rămân în Anglia, Lupul mă va găsi şi mă va ucide. Vorbesc serios, Leonie. Nu-i de-ajuns că Henric i-a dat pământurile mele. Bastardul vrea să-mi facă de petrecanie, ca să nu mai revendic vreodată Kempston. Nu-ţi zic câte am auzit despre el, ca să nu te înspăimânt prea tare. Să ştii doar că este ca Henric. Nu uită niciodată o ofensă, şi are o ură nepieritoare. Să ai mare grijă cu el, Leonie. Ascultă ce-ţi spun.

Ar fi trebuit să asculte de sfatul lui Alain şi să facă pace cu vecinul ei. Acum era prea târziu. „Nu uită niciodată o ofensă şi are o ură nepieritoare.”

Groaza îi dădea târcoale. Îl supărase pe Rolfe, şi acum avea motive s-o urască.

— N-ai nicio îndatorire, Leonie?

Leonie se răsuci şi dădu cu ochii de Judith,

— Niciuna deocamdată, doamnă.

— Mă bucur. Mi-era teamă c-o să te opui,

Leonie zâmbi îngheţat.

— În privinţa asta, doamnă, voi spune doar că hotărârea regelui e inacceptabilă,

— Nu te învinovăţesc, dragă. Dacă aş şti că viitorul meu soţ e interesat doar de pământurile mele, nici eu n-

aş fi de-acord.

Deci asta era!

— Sunteţi sigură că acesta e motivul?

— Vezi tu, d'Ambert a încercat să cumpere Pershwick. Fireşte, William i-a spus că nu-i de vânzare, întrucât face parte din zestrea ta. Apoi i-a cerut mâna ta, dar tatăl tău a refuzat să te dea unui bărbat interesat doar de pământuri,

— Tata i-a refuzat propunerea?

— Păi ce-ţi închipuiai? Dar vezi acum la ce s-a ajuns. Omul s-a dus săgeată la rege, şi-acum vei fi a lui, cu sau fără voia ta.

— Nici nu mă gândesc. Am zis că e inacceptabil. Vorbesc serios. Nu mă voi căsători cu Rolfe d'Ambert.

Ochii lui Judith sclipiră pentru o secundă.

— Dar trebuie. Sincer, Leonie, mi-aş fi dorit să poţi alege pe cineva, dar acum că s-a băgat şi regele, nu mai ai opţiunea asta. Cu inima grea, tatăl tău te va obliga să-l iei de soţ. Dar te va obliga. Nu poate să încalce porunca regelui.

— Eu pot.

— Nu fi prostuţă! se răsti Judith, închipuindu-şi o scenă dramatică între fiică şi tată, care-ar fi putut să dezvăluie prea multe sentimente şi să-i strice socotelile. Lui Henric nu-i pasă de tine. Vrea doar să-l iei de soţ pe d'Ambert. Tatăl tău nu se va împotrivi şi nici tu n-o vei face.

Leonie sări în picioare, mânioasă.

— Lasă-mă, te rog, Judith. Nu mai avem ce vorbi.

— Ba dimpotrivă, răspunse Judith, nemiloasă. Trebuie să-mi juri pe tot ce-i sfânt că te vei mărita cu lordul de Kempston.

— Jur că n-o voi face!

— Idioato! făcu Judith. Ţi-o faci cu mâna ta. Richer!

Bărbatul de care se temea Leonie intră în odaie.

— Ştii ce e de făcut. N-o lăsa să plece până nu jură, rosti Judith şi părăsi încăperea.

Dorea să se asigure că sala e pustie şi că va rămâne astfel pentru câteva ceasuri. Nimeni nu trebuia să audă.

Leonie încercă să-şi domolească bătăile inimii, gata să facă faţă acestei bestii uriaşe. Părul său lung, vâlvoi, precum şi barba deasă se asortau cu înfăţişarea sa sălbatică. Ochii lui întunecaţi o străpungeau cu o lumină stranie, dându-i fiori. Dar rânjetul lui discret o năpădi cu groază.

Capitolul 7

În noaptea aceea, frica pusese stăpânire şi pe Lady Amelia, care nu voia să fie trimisă la curte, unde o slujise ca doamnă de onoare pe prinţesa Alice – doar o faţă drăguţă într-o mare de feţe drăguţe. Era lipsită de orice putere acolo şi nu avea control asupra vieţii sale. Era mereu la cheremul prinţesei, trebuia să-i facă pe plac şi să-i suporte nervii. O văduvă fără pământuri şi cu rude puţine nu putea emite pretenţii la ceva mai bun. Mai mult de-atât, Amelia descoperise că e mai preferabil să fii amantă decât soţie. Fusese amanta soţului ei înainte să-i fie soţie, iar viaţa ei se schimbase atât de mult, încât aproape se bucurase la moartea bărbatului ei. Bărbatul nu-şi dă atâta interes pentru bunătatea soţiei, întrucât soţia nu poate să-l părăsească, pe când amanta poate.

Ştia de asemenea că altfel face dragoste bărbatul cu amanta. Era poate vina bisericii, care propovăduia întruna că actul carnal e menit procreării, nu plăcerii. Soţul Ameliei fusese un amant grijuliu până-n ziua nunţii, apoi privise actul ca pe-o îndatorire, printre alte îndatoriri, de care se achita în grabă. Amelia nu era proastă să-şi dorească încă un soţ, nici măcar pe actualul ei iubit, care era cel mai chipeş bărbat cu care se culcase vreodată. Dar nici nu voia să-l părăsească. Era un om tranşant, iute la mânie chiar, dar poziţia ei ca amantă a lui Rolfe se dovedise a fi mult mai convenabilă decât se aşteptase. Era tratată cu consideraţie, de parcă ar fi fost doamna din Crewel. Se bucura de puterile unei soţii şi asta îi plăcea

nespus. Nu existau alte femei cu rang în castel, doar slujnice. Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Aici era numai Rolfe, şi el nu i-ar fi refuzat nimic din ceea ce-i cerea.

Dar Amelia nu se îmbăta cu apă rece. Nu ducea lipsă de nimic, dar numai prin generozitatea lui Rolfe. Când avea s-o termine cu ea şi s-o trimită la curte, totul se va sfârşi. Nu putea decât să amâne acel moment şi să îl uşureze de cât mai multe bijuterii şi cadouri, astfel că, în momentul despărţirii, să-şi poată cumpăra o casă în Londra, unde să-şi vândă farmecele.

Dacă Rolfe o dădea la o parte, urma fie să se-ntoarcă în suita prinţesei, fie să-şi caute un alt amant. Ştia că nu va găsi unul de seama lui Rolfe, un bărbat dornic s-o primească în casa lui. Doar statutul lui de celibatar îi permisese să facă asta.

Rolfe se întoarse târziu în odaia sa şi o găsi pe Amelia cuibărită în patul său. Nu dormea. Ea îl urmări în timp ce trecea prin dreptul focului care ardea mocnit. El nu-i dădu atenţie, iar chipul său încruntat îi puse lacăt la gură. Se gândea oare cum să-i dea vestea despărţirii?

— Amelia, ajută-mă cu armura. Am dat deja afară un valet incompetent.

Ştia deci că era trează. Această rugăminte simplă spunea atât de multe, încât abia îşi înăbuşi un hohot de râs. N-o uitase! Avea de gând să se culce cu ea. Faptul că făcea asta în noaptea dinaintea nunţii spunea multe despre ce simţea pentru noua lui mireasă.

Amelia se ridică din pat. Nu se întinse după halat. Era o femeie înaltă, cu forme bine sculptate, avea două zeci şi trei de ani şi era mândră de trupul ei. Nu avea nevoie să apeleze la diverse şiretlicuri pentru a-l impresiona, chiar şi când era îmbrăcată în hainele de zi. Păşi cu graţie în costumul Evei, cu părul castaniu scurgându-i-se pe umeri, privindu-l cu ochi verzi şi seducători.

Rolfe o urmări cum se apropie încet. Amelia observă

numaidecât efectul pe care-l avea asupra lui.

— Aşază-te, milord, toarse ea. Nu sunt suficient de înaltă să-ti ridic armura.

Rolfe se aşează pe un scăunel de lângă vatră, vizibil uimit. Amelia apucă de manşeta cămăşii de zale şi o ridică, apoi o trase peste capul lui. În vreme de război, unii bărbaţi stăteau în armură zile în şir şi puţeau mai rău ca un grajd neîngrijit, dar Rolfe nu era genul. Răspândea un iz de transpiraţie, dar era un miros curat, mirosul său. Era plăcut.

— Ai fost plecat câteva zile bune, rosti ea, ţuguindu-şi mieros buzele în timp ce se aplecă să-i desfacă jartierele. Mă întrebam dacă o să te mai văd până-n ziua nunţii.

Rolfe murmură uşor, iar Amelia zâmbi în sinea ei. Ce risc îşi asuma vorbind despre nuntă?

— Sir Evarard a mers la vânătoare, să pregătească ospăţul. Eu m-am ocupat de curăţenia în sala mare, pentru că valetul tău era prea ocupat.

Era o minciună. Nu-şi bătuse niciodată capul cu slujitorii lui Rolfe, dar el nu ştia asta. Voia să-l convingă că nu era deloc afectată de nuntă, ba încă dorea să-l ajute. Cu voită încetineală îi scoase tunica şi cămaşa, iar Rolfe o luă în poală înainte ca ea să-i pună hainele deoparte. Mimă un protest care fu îndată înăbuşit de buzele lui.

Amelia simţi dorinţa crescând în el, dar nu-i dădu ghes, satisfăcută că o dorea atât de tare. Se lăsă pe spate, înfigându-şi mâinile în pieptul lui, astfel încât să n-o mai poată săruta.

— Încă mă vrei? întrebă ea.

— Ce întrebare idioată mai e şi asta? zise el încruntat. Ţi se pare că nu te vreau?

— Când am auzit de căsătorie, milord, n-am mai ştiut ce să cred.

Vorbi cu glas scăzut, de parcă ar fi fost rănită.

— Nu-ţi bate capul cu asta, răspunse Rolfe, ţâfnos.

— Dar cum se poate asta, milord? Mi-era atât de teamă

că o să mă alungi.

Aşa cum se aşteptase, o podidiră lacrimile.

— De ce te-aş alunga?

Surpriza produsă de vorbele lui aproape că-i zădărnici planul, dar îşi reveni repede.

— Îmi doresc să rămân aici, Rolfe, dar... soţia ta s-ar putea împotrivi.

— N-o s-o facă.

— Probabil că nu ştii cât de geloase pot fi femeile, dacă zici aşa ceva. Dacă află că mă preferi pe mine în pat, va cere să plec.

— Nu va cere nimic sub acoperişul meu, rosti el sec. Voinţa mea va fi şi voinţa ei.

— Dar nu eşti întotdeauna aici, se îmbufnă Amelia. Dacă este haină? Dacă o să mă bată?

Rolfe o privi cu mânie.

— Atunci va fi şi ea bătută. N-am de gând ca oamenii mei să trăiască sub teroarea stăpânei lor.

Nu asta dorea Amelia să audă.

— Cum pot scăpa de furia ei dacă tu nu eşti aici? insistă ea.

— Îţi faci griji degeaba, Amelia. Nu va locui aici. Mă însor cu ea pentru pământuri şi nimic mai mult.

— Chiar aşa? întrebă ea, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

Rolfe izbucni în râs.

— Draga mea, dacă o doream cu adevărat, nu mai aveam nevoie de tine.

Amelia rânji, aproape buimăcită de uşurare.

— Mâine vom avea mulţi oaspeţi la nuntă. Ce-ai de gând să le spui...

— Că eşti sub tutela mea.

Amelia îl cuprinse după gât, mângâindu-i pieptul cu sânii ei tari.

— Deci voi avea aceeaşi poziţie, Rolfe? Slujitorii vor asculta de porunca mea şi...

— Vorbeşti prea mult, femeie.

Rolfe o sărută. Ştia jocul pe care-l juca Amelia şi îl amuza. Dacă n-ar fi avut nevoie de momentul acesta, n-ar fi fost deloc amuzat, căci nu-i plăcea să fie manipulat.

Dacă n-ar fi fost dispus să-i ofere ce-i cerea, n-ar fi contat când i-ar fi cerut-o. Nu dorea să fie sclavul propriilor porniri.

După cum vedea Rolfe lucrurile, femeile erau nişte creaturi prostuţe, bune doar la cusut, bârfă şi intrigi. Ştia asta de la maică-sa şi de la doamnele din preajma ei. Toate femeile se foloseau de sex pentru a obţine ce-şi doreau. Ani la rând îşi folosise maică-sa farmecele asupra tatălui său. Văzuse lucrul ăsta în toate castelele în care trăise. Ca regulă, nu asculta de doamne atunci când îi cereau ceva în dormitor.

Nici bine nu termină ce avea de terminat cu Amelia, că o şi alungă din minte. Fără Amelia în peisaj, mintea lui se întoarse la problemele care-l presau atât de rău. La furie hotărâse să se-nsoare cu Leonie de Montwyn şi tot la furie îi ceruse regelui să aranjeze nunta. Acum că-i trecuse furia, spaima pusese stăpânire pe el.

Nu-şi dorea o nevastă de care să nu fie mândru şi pe care să n-o poată iubi. Plănuia s-o ţină închisă în Pershwick, chipurile pentru necazurile pe care i le făcuse, dar, în realitate, urâţenia ei îl îngrijora. Înfăţişarea explica poate apucăturile ei meschine, îl lua cu ameţeli când se gândea la beleaua în care-l vârâse temperamentul său vulcanic. Onoarea îl obliga să rămână ferm pe poziţie, iar vina îl rodea tot mai rău de la o zi la alta, gândindu-se la fata aia şi la aşteptările ei. Biata făptură era fără îndoială copleşită de bucurie, acum că cineva se oferise s-o ia de nevastă, chiar şi unul cu care se luptase până nu demult. De ce n-ar fi fost încântată? Ce perspective avusese înainte?

Se simţea sugrumat de vină. Poate că n-avea s-o trimită de lângă el. În Crewel se găsea un turn vechi. Ar fi

putut să locuiască acolo. Nu trebuia s-o vadă, iar ea nu avea să poarte ruşinea de-a fi alungată din casa soţului ei. Cu toate astea, dorinţa ei de-a avea copii şi o căsnicie normală nu îşi va fi găsit niciodată împlinirea. Se întrebă din nou dacă putea să se culce cu ea, dacă înfăţişarea ei avea să-l lase rece. Orice bărbat îşi dorea un moştenitor, şi el nu făcea excepţie. Dar dacă înfăţişarea ei îl lăsa rece...

Pentru un bărbat cu nervi de oţel, se simţea stingherit de aceste griji. Mâine urma să se culce cu ea, măcar o dată, pentru că părinţii şi ceilalţi invitaţi aveau să cerceteze cearşaful a doua zi, după datină. Putea să sară peste anumite obiceiuri, cum ar fi ritualul dinaintea împreunării, dar nu putea să treacă peste inspecţia aşternuturilor, care avea darul să confirme fecioria fetei. Nu avea scăpare. Trebuia să se culce cu ea sau risca să fie batjocorit mai mult decât ar fi putut să suporte.

Capitolul 8

Ţipătul Wildei o aduse pe Leonie în simţiri. Îi venea s-o blesteme pentru că o trezise la dureroasa realitate.

— Ce v-au făcut, milady! se văită Wilda. Aveţi faţa vânătă şi umflată. Să-i înghită flăcările iadului! Fie ca mâna care v-a atins să putrezească şi să cadă! Fie...

— Linişte, Wilda! îi tăie vorba Leonie, încercând să-şi mişte cât mai puţin falca. Ştii cât de uşor mă învineţesc. Arăt probabil mult mai rău decât mă simt.

— Vorbiţi sincer, milady?

— Adă-mi oglinda.

Leonie încercă să rânjească, pentru a-i mai alunga din temeri, dar falca ei şi buzele sparte şi umflate n-o lăsară să ducă gestul la capăt. Oglinda de oţel lustruit reflectă un chip zdrobit parcă sub copitele calului.

Un ochi era umflat şi închis, celălalt uşor întredeschis. Sângele se închegase pe buze, bărbie şi sub nas, dar era greu de zărit în marea de albastru-vânăt ce-i scălda faţa. Nici nu dorea să ştie cum îi arătau mâinile şi pieptul, căci Richer nu se mulţumise doar cu lovituri la cap.

Era îmbrăcată ca atunci când o lăsase Richer. Cineva avusese grijă ca Wilda să n-o însoţească în ultima seară, aşa că rămăsese în aceleaşi haine. Bănuia că îşi pierduse cunoştinţa după ce Richer plecase, şi nu se trezise până acum.

— Cred că am arătat şi mai bine de-atât, rosti Leonie, punând oglinda deoparte. Credeam că mi-a rupt nasul, dar am impresia că se va vindeca... odată cu restul

trupului.

— Vă vine să glumiţi, milady?

— Mai bine decât să plâng, şi asta o să fac dacă mă gândesc la rezultatul bătăii.

— Să-nţeleg că-l veţi lua de soţ?

— De unde ştii?

— Milady, caii sunt pregătiţi de plecare. Totul e pregătit... mai puţin dumneavoastră.

Leonie ar fi dat orice să pună capăt poveştii, dar acum că îşi dăduse cuvântul, că jurase pe tot ce-i sfânt şi pe mormântul mamei sale, trebuia să se mărite cu Rolfe d'Ambert. Nu conta că jurase sub o ploaie de lovituri, rostise cuvintele şi trebuia să se conformeze.

Cât de mult îşi dorea să plângă. Fusese convinsă că poate să-i ţină piept lui Richer, dar se înşelase. O pălmuise până-i înroşise obrajii, şi când ea nu cedase şi nu se rugase de el să înceteze, o luase la pumni. Rezistase cât îi stătuse în putinţă, gândind că nu poate să fie mai rău decât ce-o aştepta din partea Lupului Negru. Îşi dăduse însă seama că Richer urma s-o omoare dacă nu îl oprea cineva, şi nu se găsea nimeni să-l oprească, aşa că cedase. Nimeni nu intervenise. Nimeni nu sărise în ajutorul ei, nici măcar atunci când ţipase. Ştia că era pierdută, aşa că făcuse ceea ce trebuia să facă.

Sir Guibert l-ar fi omorât pe Richer dacă ar fi aflat, dar la ce bun? Canalia urma ordinele tatălui ei. Şi cu toate că tristeţea şi ura pentru tatăl ei urlau în ea, nu dorea ca violenţa să continue. Prin urmare, avea să-şi ascundă chipul.

— Wilda, adu-mi medicamentele şi găseşte-mi o rochie potrivită de nuntă. Nu-mi pasă dacă soţul meu va afla c-am fost silită să mă căsătoresc cu el. Nimeni altcineva nu va şti. M-ai auzit? Găseşte-mi un văl, unul închis la culoare, şi nişte mănuşi. Mi-a apărut din nou urticaria din copilărie şi n-am avut timp să prepar crema vindecătoare. Ai auzit ce ţi-am spus? Asta o să le spui mătuşii mele şi lui

Sir Guibert.

— Dar v-a trecut urticaria de mult.

— Ştiu, dar de emoţie că o să-mi întâlnesc viitorul soţ mi-a apărut din nou, nu? E de înţeles că vreau să ascund asta. Ai grijă ca Sir Guibert să creadă povestea. Mergi acum să-i spui şi vino să mă ajuţi cu rochia. Şi ia medicamentele cu tine la Crewel. Voi avea nevoie de ele mai târziu.

Rămasă singură, Leonie îşi lăsă capul în palme şi începu să plângă. Ziua asta anunţa un şir lung de grozăvii.

Îşi tratã vânătăile şi umflăturile cu un amestec de rădăcină de nalbă şi ulei de trandafir. Pentru nervi şi celelalte zone dureroase bău un sirop sedativ din flori de muşeţel. Ar fi luat nişte mac alb, dar nu dorea să adoarmă în timpul nunţii.

Pe când Wilda se întoarse, sedativul începuse să-şi facă deja efectul.

— I-ai spus lui Sir Guibert ce te-am rugat?

— Da. A fost înţelegător şi a spus că-i va explica el soţului motivul pentru care vă veţi acoperi chipul. Mătuşa voastră a început să plângă. A vrut să vină îndată, dar Lady Judith a ţinut-o ocupată toată noaptea şi dimineaţa. Nu cred că a dormit deloc.

— Mai bine aşa. Nu vreau să mă vadă astfel.

O privi pe tânăra ei slujnică în ochi şi rosti:

— Spune-mi ceva, Wilda. Ai fost vreodată cu un bărbat?

— Milady! Eu…

— Nu vreau să-mi râd de tine, Wilda, o asigură Leonie iute. Mama mea a murit înainte să mă pregătească pentru momentul ăsta, gândind că va avea timp mai târziu. Nu mi-am permis s-o întreb pe mătuşa Beatrix. Vreau să ştiu ce mă aşteaptă azi. Spune-mi.

Wilda îşi coborî privirile şi rosti cu glas stins.

— Prima oară e dureros. Când se rupe fecioria te doare şi curge sânge, care va apărea pe cearşaf a doua zi

dimineaţă. Dar durerea nu-i mare şi trece repede. După aceea e mai plăcut.

— Chiar aşa? Celelalte fete de la curte ziceau că e groaznic.

— Mint. Sau repetă ce-au auzit de la mamele lor, spuse Wilda, ridicând din umeri. Pentru unele femei e mereu dureros pentru că ele cred că e păcat să te bucuri de asta. Dar atâta vreme cât simţi ceva pentru soţul tău…

Wilda icni de spaimă, dându-şi seama de gafa comisă.

— Îmi pare rău, milady. Ştiu că nu vă place omul.

— Deci sunt blestemată să simt durere mereu? Dar poate nici el nu mă place, aşa că nu-şi va da silinţa prea des. Îţi mulţumesc că mi-ai spus, Wilda.

Leonie îşi zise să stea calmă. Nu putea să meargă la Crewel tremurând de spaimă. Dacă noul ei soţ spera s-o vadă supusă, mai avea multe de învăţat despre Leonie de Montwyn.

Capitolul 9

Leonie o recunoscu de îndată pe femeia care aştepta în sala încăpătoare din Crewel să îi întâmpine pe nuntaşi. Se prezentă drept Lady Amelia, pupila lui Rolfe d'Ambert, dar Leonie o ştia drept femeia care îşi dăduse eşarfa Lupului Negru pe câmpul de turnir şi îi acceptase sărutul pasional. Pupilă? Amantă, fără îndoială. Dar lui Leonie nu îi părea rău. Lupul Negru putea să aibă o sută de amante, atâta vreme cât o lăsa pe ea în pace.

— Sir William, Lady Judith, faceţi-vă comozi şi milord Rolfe are să vă întâmpine într-o clipă, rosti Amelia pe cel mai agreabil ton cu putinţă. Apoi se întoarse spre Leonie.

— Milady, dacă binevoiţi să veniţi cu mine, am să vă arăt camera unde să aşteptaţi până la începerea ceremoniei.

Leonie nu scoase o vorbă. O urmă pe femeia mai în vârstă, bucuroasă să scape de compania tatălui său şi a lui Judith. Nu le adresase niciun cuvânt în timpul călătoriei spre Crewel. Tatăl ei încercase să-i vorbească, dar ea îi întorsese spatele.

Leonie cunoştea Crewel prea bine. Ştia că Amelia o ducea în odăiţa de lângă capela din clădirea principală. Acest castel nu se asemăna deloc cu Pershwick. Sir Edmond căutase ca totul să fie cât mai confortabil, iar ea îşi amintea că unul din motivele pentru care se bucura pentru vizitele la Crewel în copilărie era fascinaţia de a găsi tot timpul ceva schimbat. Odată fusese o nouă

încăpere adăugată deasupra platformei de la capătul sălii ce era destinată stăpânului locului. Mai apoi, acel loc a fost închis între pereţi groşi spre a deveni noul dormitor al lordului. După care o cameră fusese adăugată la capătul opus al sălii, deasupra vetrei mici a servitorului. Era locul în care Alain devenise cavaler. Curând după aceea, spaţiul dintre cele două încăperi fusese umplut, iar acum un nou etaj cu multe scări în spirală spre el se înălţa deasupra sălii. Vechiul tavan fusese atât de înalt, încât, chiar şi cu noul etaj, era cu mult peste capetele mesenilor

Era un loc destinat tihnei şi, spre deosebire de Pershwick, oferea intimitate, însă neliniştea lui Leonie creştea. Îşi dădu seama pe negândite că persoana care îi întâmpinase în sală era amanta Lupului Negru. Ce comportament straniu. O trata cu dispreţ chiar şi înainte de nunta ei.

În mica încăpere în care o aduse Amelia se găseau două scăunele şi o masă cu o sticlă de vin şi două pahare.

— S-ar putea să dureze până ce totul e pregătit, Lady Leonie. Mai întâi, e nevoie să se ajungă la înţelegere cu contractul de căsătorie.

Nu sunt în grabă, răspunse Leonie fără emoţie, lăsând-o pe Amelia să se întrebe ce ar trebui să creadă despre ea.

Fusese pregătită să-şi urască rivala, dornică să îi facă în ciudă în orice fel posibil. Dar fata dinaintea ei nu era mai mare decât un copil. Avea până şi glas de copil. Cu mantia trasă strâns în jur şi cu un văl lung acoperindu-i capul şi faţa, nu se putea ghici cum arată. Se obişnuia ca fetele să fie măritate la treisprezece şi paisprezece ani, chiar mai tinere, aşa că putea fi foarte tânără. *Asta* cu siguranţă schimba felul în care gândea Amelia, căci cu greu putea să vadă o fetiţă drept o rivală.

— Pot să fac ceva pentru domnia voastră? întrebă Amelia. Să vă dau jos vălul sau…

Leonie clătină din cap.

— Aş fi recunoscătoare dacă mi-aţi trimite slujnica, pe Wilda.

— Cum doriţi, răspunse Amelia şi oftă din greu.

În acea clipă, se hotărî să revină cât mai curând şi s-o prindă pe Leonie pe nepregătite. Cu siguranţă că fata avea să-şi dea jos vălul după un timp. Era cald în cameră.

O găsi pe slujnică şi o trimise la stăpâna sa, apoi, auzind glasul mâniat al lui Rolfe în sală, se grăbi în direcţia opusă, spre bucătării, să se asigure că pregătirile mergeau cum trebuie.

Nu era ceva de care Amelia să se preocupe în mod obişnuit, preferând să lase gospodărirea domeniului lui Rolfe în plata intendentului din Crewel, dar nu dorea nici în ruptul capului să se întoarcă în camera în care îşi mutase posesiunile dis-de-dimineaţă. Acea cameră îi amintea că, cel puţin în clipa de faţă, ea nu era prima doamnă a castelului Crewel.

Din mica ei cameră de lângă capelă, Leonie auzi un glas ridicat la mânie. Îl recunoscu din acea zi în pădure. Lupul Negru. Dar era prima oară când Wilda îl auzea şi, cu toate că nu distingeau cuvintele, ochii sărmanei fete se făcură mari de spaimă. Leonie nu putea să o îmbărbăteze, nu fără a minţi, aşa că tăcu chitic, adăugând mai mult sedativ în paharul ei de vin.

Nici nu putea să bănuiască motivul furiei Lupului Negru. Doar el insistase în privinţa căsătoriei. Nu credea că ar fi din pricina contractului. Pământurile ei urmau să rămână în posesia sa şi să le administreze după bunul-plac. Aceea fusese dorinţa mamei sale. Dar nu credea că tatăl său, care îi arătase atât de puţină grijă, ar insista să le includă în căsătorie. Chiar de o făcea, ce-ar fi contat contractul pentru Lupul Negru? Doar se arătase a fi un om în stare să deposedeze pe un altul de pământuri oricând o dorea.

Gândul îi dădu fiori, chiar şi în căldura din încăpere. Mariajul avea să o transforme în proprietatea lui. Putea să dispună de ea cum dorea. Să o închidă pentru restul

vieţii, chiar să o ucidă.

Din impuls, Leonie luă un mic cuţit pe care îl ţinea în coşul cu leacuri pentru a tăia bandaje şi îl vârî în cingătoarea de piele, unde era acoperit de văl. N-avea de gând să se mai lase vreodată la mila unui bărbat, aşa cum o făcuse cu Richer.

— Lady Leonie, tocmai ce am adus astea din bucătărie.

Leonie sări ca arsă şi se întoarse pe scăunel. Amelia intrase în cameră fără să bată, ţinând o tavă de prăjiturele. Îngheţă, cu ochii verzi măriţi de uimire, la vederea chipului dezvelit al lui Leonie.

— Ai obiceiul să intri într-o cameră fără să ţi se dea voie? întrebă fata, surprinsă că încă avea destulă tărie să fie furioasă.

— Îmi... îmi pare rău, milady. Am crezut că v-ar plăcea.

Uimită de starea rivalei sale, găsi dintr-odată curajul să întrebe.

— N-aţi... vrut să vă căsătoriţi cu Rolfe?

Leonie băgă de seamă dezinvoltura cu care Amelia folosea numele mic al Lupului.

— Aşa e, nu l-am vrut drept soţ, dar, după cum vezi, n-am avut de ales.

De ce nu i-ar fi spus adevărul?

— Atunci, poate că vă veţi linişti, milady, dacă îmi oferiţi câteva clipe între patru ochi, zise Amelia.

Leonie îi făcu semn Wildei, iar fata ieşi din cameră şi închise uşa după ea. Amelia puse tava pe masă, dar nu se aşeză.

— Încă nu l-aţi întâlnit pe Rolfe d’Ambert, nu-i aşa? începu ea.

— Nu.

— Aţi auzit că e foarte chipeş?

Leonie aproape izbucni în râs.

— Un bărbat poate să arate ca Adonis, dar tot să aibă inima unui diavol.

— Nu-l vreţi? insistă Amelia.

— Doar am spus că nu, răspunse Leonie pierzându-şi răbdarea.

— Atunci, veţi fi uşurată să ştiţi că nu vă va supăra. El... se însoară cu domnia voastră numai pentru pământuri. Vedeţi, mă are pe mine pentru... celelalte nevoi ale sale.

— Nu zău?

Amelia se încruntă la auzul tonului sarcastic.

— Nu trebuie să ne duşmănim. Dacă nu-l doriţi, eu nu mă plâng dacă rămâne al meu.

— Nici eu nu mă plâng. Să-l stăpâneşti sănătoasă. Dar nu m-ai uşurat cu nimic. De ce vrea să se însoare cu mine când sunt atâtea alte femei cu mai multe pământuri?

— El vrea Pershwick, din cauza necazurilor de-acolo, despre care trebuie că ştiţi mai multe decât mine. Pot să vă spun doar ce prietenul lui Thorpe mi-a zis în dimineaţa asta. Rolfe e un bărbat aprig, un om al momentului. Dacă voia moşii întinse, s-ar fi dus după ele. Dacă le va dori în viitor, are să se ducă după ele. Întotdeauna obţine ce vrea, şi voia să se scape de necazurile din Pershwick, aşa că v-a cerut mâna. Când a fost refuzat, s-a dus la rege. Acum a obţinut ce voia.

— Aşa e.

Glasul lui Leonie era stins, fiindcă i se confirmaseră toate temerile.

— Spune-mi doar atât, se grăbi ea să întrebe. Ştii ce planuri are cu mine?

— A spus că vă va trimite de aici după nuntă.

— Mă va trimite? Unde?

— Nu ştiu, dar...

Un ciocănit le întrerupse şi Judith îşi făcu apariţia. Până şi ea fu şocată să vadă ce făcuse Richer. Se cutremură, amintindu-şi de propria bătaie, primită de la William.

Frumuseţea extraordinară a fetei dispăruse sub vânătăile de pe faţa tumefiată. Părul blond-argintiu îi cobora mătăsos peste umeri. Silueta micuţă, dar împlinită, era înveşmântată într-o cămaşă cu mâneci

lungi, cenuşiu-închis, bine prinsă în şnururi, peste care purta o tunică gri-deshis brodată cu fir de argint. Tunica avea mânecile până la cot şi era despicată în lături să dezvăluie mai mult din cămaşă. O cingătoare cu coardă de argint punea în evidenţă mijlocul subţire. Dar trupul ei splendid nu distrăgea atenţia de la chipul mutilat.

— Ai venit pentru un motiv anume, Judith? întrebă Leonie cu răceală în timp ce Judith încă privea năucită la faţa ei.

— Nu ai să apari aşa, rosti femeia mai în vârstă.

— De ce? Nu sunt îmbrăcată cum se cuvine pentru nuntă?

— A venit timpul.

Cu acele cuvinte, Amelia părăsi încăperea. Judith remarcă plină de dispreţ.

— Sunt surprinsă că ai putut să vorbeşti cu femeia aceea, Leonie. Nu ştii că e amanta lui?

— Dacă nu ştiam, atunci trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai spus.

Judith alese să nu reacţioneze la sarcasm.

— Vino. Tatăl tău aşteaptă să te escorteze. Şi soţul tău e deja la altar. Ştie că ai fost forţată, deci dacă alegi să apari precum eşti acum, te faci numai tu de ruşine. M-am gândit că povestea despre bubiţe a fost destul de inspirată, pentru binele mătuşii tale.

— A fost pentru binele lui Sir Guibert, ca să nu-l omoare pe omul tatălui meu. Şi nu, n-am să apar aşa, pentru acelaşi motiv.

Leonie îşi reaşează vălul pe cap, cu grijă, şi îi netezi cutele. Materialul gros o împiedica să vadă mare lucru, dar oricum Leonie nu avea decât un singur ochi teafăr. Trebuia să-şi plece capul pe spate ca să vadă ceva, iar asta dădea impresia greşită că se uită la oameni de sus. În condiţiile date, problema era în avantajul ei.

— Sunt gata, rosti cu hotărâre, iar Judith fu puţin descumpănită de curajul ei.

La intrarea în micuţa capelă, Sir William luă mâna fiicei sale şi şi-o aşeză pe braţ, cu toate că ea refuză să-i arunce vreo privire. În capelă, văzu băncile pline de oaspeţi şi, în faţa preotului, forma difuză a unui bărbat. Toată teroarea simţită se înzeci când tatăl ei păşi să o conducă la altar.

— Leonie, dacă vei avea vreodată nevoie de mine...

— Mi-ai arătat cum pot să depind de tine, tată, şuieră ea. M-ai dat pe mâinile nemernicului ăluia fără de suflet. Te implor, scuteşte-mă de dragostea şi de grija ta.

— Leonie!

O durere groaznică răsună în exclamaţia sa, iar înţelegerea acestui fapt îi sfâşie inima lui Leonie. Dar cum mai îndrăznea să-i arate dragoste? Cum îndrăznea să-i aducă aminte de tatăl care fusese odinioară? El avea băutura ca să-l facă să uite de trecutul lor fericit, dar ea ce putea face? Niciodată nu avea să uite.

Ar fi vrut să-i spună măcar atât, dar cuvintele ei nu puteau trece peste nodul din gât. Apoi, într-o clipită, era prea târziu şi rămase singură lângă Lupul Negru. Mai târziu avea să se întrebe cum reuşise să pronunţe cuvintele care o legară de el.

Să fi fost teama simţită când îi auzise glasul gros, mârâit, lângă ea?

Nici Rolfe nu dădea mare atenţie cuvintelor preotului. Se lupta cu gândurile amare care se treziseră în el în momentul în care îşi zărise mireasa. Nu era mai mare decât un copil, abia de îi ajungea la piept. Fetiţa asta îi provocase atâtea necazuri? Şi nici nu se putea uita la ea când o vedea aşa, acoperită din cap până-n picioare, de parcă ar fi avut lepră. Vasalul ei pretinsese că ascundea o urticarie. Să creadă aşa ceva? îndrăznea să spere că era ceva ce avea să se vindece curând, cum sugerase Sir Guibert?

Ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, mama vitregă a fetei îl luase deoparte să îi mărturisească faptul că

fusese nevoie ca fata să fie forţată să se supună poruncii regelui. Ce îi făcuseră? Probabil că o privaseră de câteva mese. Asta nu conta pentru el. Importantă era şovăiala ei. El se învinovăţise pentru aşteptările nerealiste ale miresei sale, iar acum ea părea că nu vrea să se căsătorească! El, care şi-ar fi putut alege soţie dintre toate frumuseţile de la curte, se alesese cu o nevastă care nu-l dorea!

I-ar fi trimis pe toţi la mama naibii. Avea scuza ideală, de vreme ce fusese atât de insultat la citirea contractului de căsătorie. Cine mai auzise ca zestrea unei femei să rămână în mâinile acesteia după căsătorie? Dar Sir William rămăsese neclintit. Totul trebuia făcut conform dorinţelor soţiei sale decedate, care îi lăsase fetei pământurile moştenire. Semnase acel contract absurd, care era la fel de constrângător ca şi căsătoria însăşi, şi iată ce câştigase... o fată nu mai mare decât un copil, care fusese forţată să se mărite cu el! Pe sângele Mântuitorului, începea să se întrebe dacă nu cumva fusese blestemat.

Leonie simţi inelul împins nu prea delicat peste degetul ei în mănuşă albă. Apoi, preotul îi ceru soţului ei să îi dea sărutul de pace care încheia ceremonia. Rolfe nu încercă să-i ridice vălul, ci îi atinse uşor fruntea cu buze grăbite. Urmă o slujbă scurtă, apoi soţul ei o conduse afară din capelă.

Leonie nu voia decât să părăsească sala şi compania lui, dar ospăţul de nuntă începu imediat, iar ea fu nevoită să şadă alături de el, la masa lordului. Tatăl ei era de faţă, înecându-se pe tăcute în băutură. Soţul ei începu să facă la fel, iar ea îşi dorea să fi putut să le urmeze exemplul. Starea de spirit era, în cel mai bun caz, una mohorâtă, Judith fiind singura ce părea mulţumită de evenimente. Era, de asemenea, singura care anima atmosfera la masa lordului, sporovăind şi flirtând subtil cu doi dintre cavalerii Lupului Negru.

Soţul lui Leonie nu-i adresă nici măcar un cuvânt.

Răspundea cu mormăieli întrebărilor care veneau din partea oamenilor săi. O tavă de mâncare fu aşezată înaintea însurăţeilor, menită a fi împărţită de ei, dar nu se atinse niciunul de ea – Leonie pentru că ar fi însemnat să-şi ridice vălul în public, iar Rolfe deoarece prefera vinul.

În sală se aflau şi alţi cavaleri, unii dintre ei cu doamnele lor, alţii chiar şi însoţiţi de copii. Dar nimeni nu se comporta cum era cazul în asemenea prilejuri fericite. Leonie ştia că prezenţa ei stricase starea de spirit a tuturor şi cu greu le-ar fi găsit vină pentru asta. Cu siguranţă erau puşi pe gânduri de starea ei jalnică, tăcută şi ascunsă sub linţoliu.

Căută să plece o dată, dar mâna grea a soţului ei o opri pe loc. Nu mai încercă a doua oară. Se dansa, dar ea abia dacă băgă de seamă. Nu îndrăznea să se uite direct la Rolfe, dar îi urmărea mâinile uriaşe pe cupa de vin.

Niciodată în tânăra ei viaţă, Leonie nu se gândise că nu are să se bucure de ospăţul de la propria nuntă, dar aşa stăteau lucrurile. Trona ţeapănă în scaun, căutând să-şi stăpânească plânsul, sperând că nimeni nu are să-i vorbească.

Nu văzu niciuna din mâncărurile delicioase pe care servitorii lui Rolfe şi ai ei din Pershwick reuşiseră să le prepare. Erau supe cu costiţă şi doi porci fripţi cu trufe, trei lebede servite cu penaj cu tot, o şuncă mare învelită în miere, claponi şi raţe şi multe feluri de sosuri cu muştar şi condimente cum arareori văzuse adunate la o singură masă. Cărnurile fripte fuseseră făcute de bucătarii lui Rolfe, care nu erau capabili de subtilităţi în pregătirea mâncării. Dar pentru că oamenii din Pershwick ţineau morţiş să-i întreacă pe servitorii din Crewel, pe masă se găsea o mare varietate de mâncăruri din gulii, fasole şi linte, preparate într-o sumedenie de feluri. Cireşele şi merele fuseseră fierte, vârâte în dulciuri, sau servite proaspete, garnisite cu flori culese din grădina din Pershwick, cea de care stăpâna locului se îngrijise cu

atâta dăruire. Mai erau diverse sortimente de brânzeturi şi vin, şi un imens tort de nuntă cu migdale decorat cu modele zaharisite.

Leonie nu se atinse de nimic.

Se făcuse târziu când Judith se ridică în cele din urmă, dată fiind datoria ei de a o conduce pe Leonie în camera ei. Rolfe era deja atât de beat, că nu îşi dădu seama de plecarea ei. Leonie trimise cerurilor o rugăciune mută, ce implora ca acesta să nu mai fie în stare să o viziteze. Era datina ca oaspeţii de la nuntă să ajute cu dezbrăcarea pentru patul nupţial, şi câteva doamne pe care Leonie nu le cunoştea intrară în cameră împreună cu Judith şi Amelia. Însă ce era de ajuns era de ajuns, aşa că le pofti afară. Când rămase singură, Leonie se grăbi să-şi ascundă cuţitul sub pernă, sperând să nu aibă nevoie de el. Dar ştia că, deşi poate Rolfe nu ar fi venit de bunăvoie, oaspeţii săi ar fi avut grijă de asta. Iar năpasta putea sosi dintr-un moment în altul, aşa că se dezbrăcă în pripă şi urcă în patul masiv. Trebui să renunţe la văl, dar, cu draperiile trase, avea totuşi să fie ascunsă de privirile oaspeţilor veniţi să-l petreacă pe Rolfe în cameră. Şi cu părul lung despletit, poate avea să reuşească să-şi ascundă chipul şi de el.

Aşteptă, tremurând de emoţie, până când uşa se deschise cu zgomot, în cele din urmă, şi câţiva bărbaţi intrară împleticindu-se în încăpere, purtându-l pe Rolfe d'Ambert spre patul nupţial. Cu toţii erau beţi şi se auziră multe glume deocheate până ce mugetul furios al lui Rolfe îi scoase pe toţi afară. Fata se îngropă sub aşternuturi, cu urechile ciulite la cel mai uşor dintre sunete, pregătindu-se pentru sunetul draperiilor trase. După câteva clipe agonizante, auzi cum perdelele erau date deoparte şi chiţăi înfundat, de teamă, când trupul lui mătăhălos căzu pe pat.

Leonie îşi ţinu răsuflarea până când pieptul începu să o doară. Se înfioră, imaginându-şi toate grozăviile posibile,

până când glasul lui tună lângă ea.

— Culcă-te. Nu pângăresc copii.

Leonie nu căută să priceapă ce voia să spună. Un lucru ori altul o salvase. Era atât de uşurată, că adormi imediat ce auzi sforăitul soţului ei.

Capitolul 10

Prin pâcla groasă ce îi înconjura mintea, Rolfe simţi un trup moale apăsat de pieptul şi coapsele sale. Amelia nu era genul care să se cuibărească lângă el în pat, nici chiar pentru a-i căuta căldura, iar el fusese îndeajuns de mult timp cu ea, cât să fie profund conştient de acest fapt.

Totuşi, un trup moale îl încălzea în somn, iar el îşi aruncă braţul peste ea, împingându-şi mâna să se odihnească între sânii ei. Femeia de alături scânci în semn de protest, iar sunetul îi rămase în minte. Cu un oftat, Rolfe îşi trase braţul şi dădu să se întoarcă pe-o rână. Dar trupul ei cald se furişă şi mai aproape. Ca prin vis, bărbatul se întrebă ce ar fi putut să cauzeze o asemenea schimbare şi îşi duse din nou braţul în jurul ei. Când nu mai auzi niciun protest, începu să o mângâie încet, ca şi cum n-ar fi vrut să o trezească. Nu se grăbea şi încă era pe jumătate adormit.

Mâna sa descoperea lucruri care îl nedumereau. Pielea Ameliei părea mai moale, ca satinul fin, şi nu dădea încă de oasele ei ieşite în afară. Curbele îi erau ferme, dar cărnoase, sânii mai plini, mai uşor de prins în toată palma. Nu-şi amintea să fi observat toate aceste schimbări...

Rolfe se trezi ca fulgerat. Cea pe care o mângâia era soţia lui, soţia care reuşise să-l stârnească. O crezuse o copilă, dar curbele acelea nu erau de copil.

Fata se mişcă, frecându-şi provocator şezutul de el,

aproape ca şi cum ar fi căutat... oare o făcea? încă dormea, sau o trezise, iar acum ea îi spunea să continue? Era şocat că o virgină putea fi atât de îndrăzneaţă, dar trupul lui răspundea imediat ispitirii, tot sângele năvălindu-i spre mădular, făcându-l să jinduiască după eliberare, în ciuda năucelii şi a ezitării.

Îi reuşise. Îl făcuse s-o dorească, chiar dacă nu ştia cum arăta, şi în ciuda faptului că bănuia ce era mai rău. Era ocazia pentru care el se rugase. Atâta vreme cât încă era beznă şi nu trebuia să se uite la ea, îşi putea face datoria de soţ.

Lângă el, Leonie avea un extraordinar vis erotic. Nu ştiuse că asemenea senzaţii erau posibile. Se agăţă de vis, dorindu-şi să nu se mai termine, dar se trezea încet-încet. Ştia vag că era lipită de un bărbat şi că mâna lui o atingea aşa cum nimeni nu o mai atinsese vreodată. Nu putea să suprapună imaginea bărbatului care era soţul ei cu cea a celui de lângă ea, din cauza plăcerii pe care i-o provoca. Era pregătită să aştepte durere de la soţul ei, nu aceste senzaţii suave.

Când faţa începu să o doară, când durerea se înfiripă în visul ei, se trezi brusc. Speriată, întinse braţul sub pernă după cuţit.

Rolfe nu-şi dădu seama că îi pricinuise durere soţiei sale când încheieturile degetelor sale se atinseseră de obrazul ei învineţit. Dorise doar să înlăture bogăţia de păr de pe faţa ei înainte să o întoarcă pe spate, fiindcă era gata pentru ea şi ştia, după sunetele pe care le scotea, că şi ea era gata la rându-i. O durere supărătoare îl săgetă într-o parte, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Reacţionă la durere abia câteva clipe mai târziu, atingându-şi coastele, şi îşi simţi degetele umede şi lipicioase. Răcni de furie.

Leonie, mai întâi paralizată de teamă din cauza a ceea ce făcuse, se rostogoli din pat auzindu-i mugetul.

Rolfe nu ştiu că ea sărise din pat, căci în aceeaşi clipă coborâse pe partea lui, făcându-şi drum spre uşa

anticamerei unde dormea tânărul său scutier. Trânti uşa de perete şi strigă:

— Luminează locul, Damian! Apoi cheamă un servitor. Am nevoie de aşternuturi noi şi focul trebuie aprins.

Leonie ţâşni spre locul unde se aflau cuferele sale. După o căutare înfrigurată, găsi cămaşa de noapte. Când o lumină se aprinse în afara uşii, se întoarse repede cu spatele şi termină să lege şnurul în jurul brâului.

Aceasta fu imaginea pe care o văzu Rolfe când Damian intră în cameră cu o lumânare. Şi i se tăie răsuflarea, căci era prima oară când îşi vedea soţia înveşmântată sumar. Abia dacă avea peste un metru şi jumătate înălţime, dar era bine alcătuită. Formele îi erau frumoase, spatele zvelt subţiindu-se spre mijlocul tras prin inel, apoi rotunjindu-se spre şolduri pline, dar nu late. Îşi scoase părul de sub cămaşă, aruncându-l pe spate ca un nor de argint. Dumnezeule, era minunată!

Se îndreptă spre pat şi se aplecă să ridice cuţitul pe care îl aruncase, dar el se apropie, văzu după ce se întinde, şi strigă:

— Lasă-l, doamnă!

Leonie sări înapoi, înspăimântată, şi se adăposti în grabă în jumătatea întunecată a încăperii. Fusese o mare neghiobie să-l rănească, pentru că acum avea să cunoască o durere înzecită. Nu făcuse decât să-şi înrăutăţească situaţia.

Rolfe privi mâniat la silueta ghemuită, întrebându-se ce sperase să realizeze cu un asemenea cuţitaş. Lama nu era suficient de mare încât să-i facă rău. Tăietura suferită nu era mai mult decât o înţepătură de ac în comparaţie cu rănile pe care le suferise în bătălii. Poate că nu voise să-l înjunghie. Poate că fusese un accident. Însă avusese cuţitaşul în pat cu ea. De ce? Rolfe înlemni când gândul i se strecură în minte. Oare intenţionase să se înţepe singură şi să lase sânge pe cearşaf deoarece altfel n-ar fi curs sânge în patul nupţial? Cât de prostesc să încerce un

asemenea şiretlic vechi de când lumea. Nu-i păsa că venise la el fără a fi virgină, dar nu-i plăcea deloc că voise să-l înşele.

Supărarea îi crescu în momentul în care două slujnice, ce veniseră să schimbe aşternuturile, se uitară surprinse mai întâi la el şi abia apoi la soţia lui. Se vedea din expresia lor că ajunseră la aceeaşi concluzie ca şi el. Fără îndoială că a doua zi povestea avea să stârnească o furtună de râsete.

— Damian, rosti Rolfe câtă vreme slujnicele aprindeau focul, ia cel mai gros bandaj pe care-l găseşti şi înfăşoară tăietura asta. Nu vreau alt sânge pe cearşafuri în afară de al soţiei mele.

Auzi icnetul care veni dinspre umbra încăperii, dar nu se uită către ea. Avea să o lase să simtă ruşinea pe care o merita. Dacă, dimineaţa, nu urma să fie sânge pe cearşafuri care să-i confirme puritatea, n-avea decât să suporte consecinţele.

Leonie se înfioră la auzul cuvintelor sale şi începu să se gândească la ce avea de gând să-i facă. Era uimită că era dispus să recunoască în fata altora că ar fi căutat să-i facă rău. Dintr-odată, în ea se trezi dorinţa de a-l privi mai îndeaproape pe acest bărbat atât de josnic. Ridică fruntea îndeajuns de mult încât să-şi aţintească ochiul sănătos asupra lui. Nu se uita spre ea, dar era luminat de flăcările din vatră, aşa că îşi permise să-l cerceteze pentru prima dată în detaliu.

El se aşezase pe un scăunel de lângă vatră, cu un cearşaf legat la brâu. Flăcările puternice aruncau suficientă lumină încât să îl vadă clar. Soţul ei? O, ceruri, nu era posibil! Ar fi fost prea chinuitor să fie măritată cu acest tânăr chipeş, ştiind că el putea trezi în ea numai ură.

Înţelese de ce i se spunea Lupul Negru, când, de fapt, pe stindardul său era cusut un lup argintiu pe fundal negru. Numele i se trăgea de la tenul său oacheş, de la

părul ca pana corbului şi ochii întunecaţi. Părul care îi acoperea restul trupului era întocmai negru, mai ales mărăcinişul des de pe piept. Dar nu-i găsea întunecimea neplăcută. Departe de asta... prea departe, în fapt. Doamne, Dumnezeule! Numai când îl privea, simţea cum i se taie răsuflarea. Trupul său era copleşitor de masculin, dur ca stânca şi musculos, masiv, înspăimântător. Dar cel mai fermecător detaliu era faţa lui aspră, înrămată de un păr negru aflat în neorânduială, care se încreţea la gât, spre tâmple şi spre frunte. Chiar în acea clipă, buzele îi erau strânse, dar asta nu ştirbea cu nimic plinătatea lor senzuală. Sprâncenele îi erau lungi, nasul drept şi sculptat, fălcile netede, bine conturate şi încleştate. Era un chip atât de frumos! Cât de groaznic era că omul dindărătul său era un monstru rece, fără inimă şi răzbunător. Era demn de plâns ca un om să aibă chipul unui înger şi inimă de diavol.

În timp ce Damian îi bandaja rana, Rolfe simţi ochii fetei asupra lui. Când privi spre ea, tot ce putu să vadă era o siluetă pirpirie, ghemuită sub bogăţia de păr argintiu. Îşi aminti cum îi răspunsese în pat, retrăi sunetele dulci de plăcere care îi scăpaseră din gât. Îl dorise, şi asta îl stârnise. Faptul că ştia că îl priveşte acum avea acelaşi efect. Dorinţa sa de a o avea devenea dureroasă.

Rolfe se răsti la Damian să se grăbească şi să plece, iar tremuratul lui Leonie se înteţi când uşa se închise, lăsându-i din nou singuri.

— Întoarce-te în pat, Lady Leonie.

Liniştea deplină a camerei făcu să pară că strigase la ea. De fapt, glasul său era încărcat de patimă.

Rolfe rânji când o văzu grăbindu-se spre pat, cu spatele întors la el.

— Dă-ţi jos veşmântul, milady.

Leonie încremeni, cu trupul paralizat de spaimă.

— Milord, nu...

— În spatele draperiilor, dacă doreşti, spuse el nerăbdător. Nu spuneam că vreau să te cercetez din cap până-n picioare.

Leonie se sui în pat şi îşi trase aşternuturile peste cap. O clipă mai târziu, Rolfe rânji din nou când cămaşa ei căzu la podea. Nu irosi timp să stingă lumânările şi, câteva clipe mai târziu, i se alătură în pat.

Trebui să se întindă ca să o atingă, pentru că zăcea la marginea îndepărtată a patului, cu spatele la el. O trase spre centru şi o simţi cum tremură.

— Ţi-e frig?

Mai degrabă ar fi murit decât să-şi recunoască teama.

— Da, milord.

Degetele lui se mişcară blând peste sânii ei, înspre pântece, apoi se strecurară între picioare.

— Nu are să-ţi mai fie frig prea mult timp, şopti el.

Leonie nu se putea opri din tremurat. Nu putea să înţeleagă cum putea să fie atât de blând cu ea. Când avea să înceapă pedeapsa? Continuă să se joace cu ea, să o ispitească, dar în emoţiile ei încăpea numai frica. Era sigură că o aştepta o răzbunare teribilă pentru că-l înjunghiase, dar oare ce îi pregătea?

Aşa că Leonie fu luată complet prin surprindere când se trezi cu el peste ea şi penetrată înainte să-şi dea seama ce se petrecea. Ţipă când bărbatul intră în ea, dar durerea fu de scurtă durată şi curând deveni doar o pulsaţie surdă. Stătea acolo buimacă, uimită că era iubită şi nu bătută.

Rolfe era uimit la rândul său. Până la urmă, chiar era fecioară, însemna că concluziile sale fuseseră cu totul neadevărate. Îl înjunghiase dinadins, plănuise să o facă. Concluzia aceasta îl făcu să termine rapid cu ea. După ce o făcu, adormi numaidecât.

Nu mai sforăi de astă dată, dar Leonie ştia că soţul ei adormise. Ei bine, nu mai era fecioară. Deoarece nu-l dorise, actul fusese dureros. Dar era o durere pe care o

putea suporta, dacă era nevoie... deşi nu ar fi fost nevoită s-o mai suporte dacă el avea să o alunge de lângă sine. Ţinând acea speranţă aproape de ea, dorindu-şi să fie astfel, adormi şi ea.

Capitolul 11

Leonie fu trezită brusc de un grup de femei care dădură buzna în odaia ei dis-de-dimineaţă. Nici bine nu deschise ochii că draperiile patului zburară cât colo şi ea fu scoasă din pat.

Aşternuturile fură strânse şi scoase din odaie pentru a fi înfăţişate familiei, după obicei. Ritualul fu dat uitării odată ce slujnicele văzură chipul lui Leonie şi tresăriră, speriate.

Leonie îşi răsuci gâtul şi-şi ascunse chipul în palme, dând senzaţia că plânge. Fu asaltată de o furtună de întrebări. Femeile doreau să ştie ce păţise, dar Leonie refuză să vorbească sau să-şi întoarcă faţa. Amelia le dădu repede afară. Cineva îi aşternu cămaşa de noapte peste umeri, făcând-o să-şi dea seama pentru prima oară că stătea dezbrăcată, acoperită doar de părul lung. Se îmbrăcă şi cineva îi aruncă vălul. Leonie făcu o plecăciune politicoasă în faţa lui Judith înainte să-şi acopere chipul. Doar mama ei vitregă şi Amelia erau acum în odaie. Soţul ei nu era de găsit.

— Cine sunt femeile astea? întrebă Leonie.

— Neglijenţa soţului tău a făcut să nu le întâlneşti la ospăţ, rosti Judith. Dar o să ajungi să le cunoşti în curând. Sunt soţiile şi fiicele cavalerilor care-l slujesc pe soţul tău. Din câte-am înţeles, au fost lăsate să însoţească oastea, pe vremea când Sir Rolfe era doar un mercenar. Un lucru

foarte neobişnuit. Ar fi fost greu să găsească odăi pentru ele în toate oraşele prin care-au trecut, nu-i aşa, Lady Amelia?

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Fireşte, de unde să ştiţi? rosti mieros Judith. Am uitat că nu sunteţi de mult împreună cu Sir Rolfe.

Înţepătura aceasta nu era singurul lucru care-o supăra pe Amelia. Văzuse sângele feciorelnic de pe aşternuturi, deşi fusese sigură că Rolfe nu se va atinge de proaspăta lui nevastă.

— Ai ratat slujba, îi spuse Judith pe un ton dezaprobator. Dar n-ai fost singura. Tatăl tău încă doarme. Şi cum soţul tău s-a dus să-şi vadă de treburi fără să dea nicio explicaţie musafirilor, presupun că nunta s-a sfârşit. Nu văd rostul să mai stăm.

— Aveţi acordul meu să plecaţi, doamnă, dacă asta trebuie să faceţi, răspunse Leonie sec.

— Nu te putem ajuta cu nimic? întrebă Judith din politeţe.

Leonie clătină din cap.

— În cazul ăsta vom pleca, dacă pot să-l trezesc pe taică-tău. Doreşti să-ţi iei rămas-bun de la el? Nu garantez că-şi va aduce aminte, dar…

— Din nou, nu.

— Îţi dorim toate cele bune, dragă.

— Cu siguranţă, răspunse Leonie sec, înainte să-i întoarcă spatele.

Judith plecă.

— Nu-i de mirare că nu-ţi place de mama ta vitregă, făcu Amelia. Nu e o femeie foarte amabilă.

Leonie n-avea chef să vorbească nici cu cealaltă femeie.

— Lady Amelia, dacă eşti drăguţă să trimiţi după slujnica mea, n o să te mai deranjez. Vreau o baie şi o tavă cu mâncare. Nu am de gând să părăsesc camera astăzi.

Amelia strânse din buze.

— Desigur, milady, rosti ea politicos, trăgând nădejde că va scăpa în curând de această fetişcană înfumurată.

Abia terminase cu spălatul, că Lady Amelia se şi întoarse să-i spună că escorta aşteaptă s-o însoţească la Pershwick. Vestea o uimi în aşa măsură, încât se feri să-i dea crezare.

— Eşti sigură că trebuie să mă întorc la Pershwick? Atât de curând?

— E cetatea de care stăpânul meu a vorbit, după cum ştiţi prea bine. Cu siguranţă vă va pune la dispoziţie banii de care aveţi nevoie şi, probabil, va numi un administrator, dar nu vă faceţi griji în privinţa lui atâta vreme cât nu intraţi în atenţia sa. Presupun că asta v-aţi dorit, nu?

— O, da, cu siguranţă!

Leonie era înmărmurită de această întorsătură de situaţie şi se grăbi să-şi ducă pregătirile la bun sfârşit.

Escorta consta din Sir Guibert şi soldaţii lui. Guibert îşi făcuse griji când aflase ce misiune îi fusese încredinţată pentru proaspăt căsătorita Leonie. Dar când văzu cât de entuziasmată e să plece din Crewel, îşi păstră rezervele pentru el. Auzise că Rolfe d'Ambert nu petrecea mult timp la Crewel şi presupuse că nu voia să-şi lase nevasta singură acolo. La Pershwick stătea cu ai ei. Guibert aflase că Rolfe se angajase în cucerirea a şapte cetăţi inamice cu o oaste măruntă, o încercare monumentală. Îi dorea mult noroc, dar ştia că-i va lua mult timp s-o ducă la bun sfârşit. Se îndoia că stăpâna lui îl va vedea la faţă în următorul an.

*

Rolfe trecu prin poarta castelului la apus, mânat de-o dorinţă prostească de-a fi din nou cu Leonie şi, totodată,

dezgustat de sine însuşi.

Nu-i era foarte clar ce se întâmplase în noaptea precedentă. Rana era uşoară, dar nu era mândru că se alesese cu ea. De mult nu-i stârnise o femeie atât de tare curiozitatea. Tensiunea jucase, fără îndoială, un rol important, dar nu strica să afle mai multe, nu? Reacţia lui când descoperi că soţia nu-l aştepta la castel veni ca urmare a repulsiei pe care-o simţea faţă de înflăcărarea lui copilărească. Făcu stânga-mprejur şi se întoarse la asediul cetăţii Wroth, în parte pentru că se simţea uşurat. Nu o pedepsi pe Amelia pentru că întrecuse măsura. Îi spusese că avea de gând să-şi ţină soţia departe, dar nu-i lăsase vorbă s-o dea ea afară. Absenţa lui Leonie era bine-venită, pentru că mai devreme sau mai târziu avea să fie dezgustat de dorinţa lui prostească. Nu dorea ca ea să ştie cât de mult o doreşte, mai ales când ştia cât de răzbunătoare este.

Câţiva kilometri mai încolo, în cetatea Axeford, unde castelan era Sir Warren – pentru moment cel puţin -, soţia acestuia, pe numele ei Roese, îi povestea cât de şocată fusese când îi văzuse chipul lui Leonie d'Ambert în dimineaţa aceea. Warren ştia de neînţelegerile cu Pershwick şi bănuia că domniţa se opusese căsătoriei. Concluzia firească era că însuşi tatăl ei o bătuse.

Dar soţia lui Warren fusese plecată la familia ei pentru câteva luni şi nu ştia de problemele cu Pershwick. Nu ştia mare lucru nici despre Rolfe d'Ambert. Soţul ei îl admira, dar vorbea numai despre calităţile sale de războinic şi de stăpân. Roese ştia doar că Sir Rolfe era iute la mânie şi conchisese că Lupul Negru îşi bătuse soţia. După mintea ei, Lady Leonie fusese măritată cu un om crud. Din nefericire, Sir Warren nu limpezi apele. Când i se aduse la cunoştinţă starea lui Leonie, se mulţumi să mormăie indiferent. Adevărul e că n-o asculta. A doua zi, Roese îi spuse povestea lui Lady Bertha, care stătea în cetatea Axeford, şi de-acolo povestea se răspândi foarte iute.

Nu dură mult până ce o polemică aprinsă se stârni, şi atât numeroşi soţi şi soţii, cât şi şerbii din Axeford, Kenil, Blythe şi Crewel dezbătură îndelung problema în săptămânile ce urmară. Bărbaţii îşi cunoşteau stăpânul şi îi luau partea. Femeile nu îl cunoşteau şi considerau că bărbaţii întotdeauna se apărau orbeşte unii pe alţii în pofida oricărei dovezi, aşa că se ţinură de opiniile lor şi simpatizară cu doamna în cauză. Şerbii, care iubeau bârfa, nu făcură decât să ia câte o parte, bărbat pentru bărbat, femeie pentru femeie. Şi, fără ca vreun suflet să bage de seamă, cearta reuşi să câştige loialitatea oamenilor din Kempston pentru domnul şi doamna lor. Lady Amelia era furioasă la auzul bârfei, nu pentru că iubitul ei era vorbit de rău, ci pentru că Lady Leonie era compătimită, iar asta nu avea să-l ajute pe Rolfe să o uite. Poate chiar avea să o readucă la Crewel, pentru a curma bârfele.

Cât despre Rolfe, acesta nu avea habar ce se vorbea despre el în săptămânile de după nuntă. Zvonurile nu erau ceva ce oamenii săi i-ar fi adus la urechi. Până şi Thome se strădui să-i ascundă totul, ştiindu-i prea bine firea. Rolfe se întrebase în treacăt de ce oamenii lui se purtau ciudat, oprindu-se din vorbă când el se apropia, strigându-le ocări nevestelor în prezenţa sa. Şi al naibii să fie dacă mai văzuse atâtea femei nemulţumite. Fiecare femeie pe care o întâlnea era ţâfnoasă. Dar avea mult prea multe alte lucruri pe cap, ca să mediteze la ciudăţeniile femeilor şi ale şerbilor. Petrecu mai multe săptămâni în tabăra din jurul zidurilor cetăţii Wroth, negociind termenii unei capitulări. Da, avea multe care să-i ocupe mintea. Însă în gândurile sale se strecurau cu frecvenţă alarmantă imaginile unei siluete plăpânde cu forme moi şi suspine şoptite. Lady Leonie, noua sa mireasă, nu avea să fie uitată, fie că îi plăcea ori nu.

Capitolul 12

Toate rugăciunile lui Leonie fuseseră ascultate. Soţul ei era uitat. Se afla din nou la conducerea propriei vieţi. La Pershwick nu sosise niciun sol care să o anunţe că de acum înainte trebuia să dea ascultare unui bărbat. Se pregătise asiduu pentru sosirea unuia, abandonându-şi toate ascunzişurile pentru a nu putea fi acuzată că ar avea ceva de tăinuit faţă de soţul şi stăpânul ei. Totul era în bună orânduială. Însă nimeni nu sosise, iar ea încetă să se mai aştepte la asta. De asemenea, nu mai trebuia să-şi facă griji pentru apariţia intendentului lui Judith. Se bucura de libertate, independenţă şi pace. Dar lucrurile bune nu durează la nesfârşit. Într-o după-amiază, pe când lucra în grădină, auzi cum cineva era oprit la poartă, dar nu se gândi prea mult la strigătul portarului. Sir Guibert era plecat şi, în absenţa lui, sarcina apărării zidurilor căzuse în mâinile căpitanului străjilor. Acesta îşi lua responsabilităţile foarte în serios şi îi ordonase portarului să oprească pe oricine voia să intre, fie că era cineva cunoscut sau nu.

Leonie continuă să-şi umple coşul cu părţi dintr-o tufă de mure, menite pentru fabricarea vopselelor de ţesut: negru de la scoarţă şi rădăcină, verde de la frunze. Nuanţele ce mergeau de la albastru-liliachiu la mov trebuiau să aştepte până ce fructele aveau să se coacă. Un al doilea coş, umplut mai devreme, conţinea ierburi şi

flori pentru leacuri sau gătit: cicoare şi andive, leuştean, măghiran-dulce, mentă şi iarba-mâţei, maci albi, rozmarin şi petale de gălbenele şi violete. Leonie nu avea încredere în altcineva pentru adunatul plantelor, căci o slugă putea cu uşurinţă să le încurce între ele şi să culeagă ceva otrăvitor pentru o salată. Zgomotul de copite ce înaintau spre curtea interioară o făcu să se întrebe cine ar putea să vină în vizită la Pershwick, fiindcă Sir Guibert trebuia să sosească abia mai târziu, către seară. Caii însemnau fie oaspeţi, fie un negustor avut, iar oricare din aceştia arareori se îndreptau spre o cetăţuie mică precum era a ei.

Se aplecă peste zidul jos ce străjuia grădina, ca să cerceteze, şi zări un bărbat ce purta însemnele Lupului Negru peste armură. Tocmai descăleca de pe un armăsar negru, imens. În urma lui veneau doi ostaşi. Se piti îndărătul zidului înainte ca acesta să o vadă. Îngrozită, se întrebă de ce soţul ei îşi făcuse apariţia. Era încolţită acolo în grădină, căci nu ar fi putut să plece fără ca el să bage de seamă. Cu gândul acesta, se hotărî să se ascundă în grădină până ce Rolfe avea să plece – chiar şi o zi întreagă dacă era nevoie -, aşa că se duse în capătul îndepărtat al grădinii şi îngenunche după nişte tufe de dafin, rugându-se să nu fie nevoită să-l întâlnească. Dar nicio ureche nu s-ar fi plecat spre o asemenea rugă meschină, deoarece doar câteva clipe mai târziu auzi zgomot de paşi apăsaţi apropiindu-se de grădină. Şi astfel, în loc să îndure umilinţa de a fi prinsă ascunzându-se, îşi adună curajul şi se ridică.

Avu noroc. Ea îl văzu prima. Vechea ei rochie verde se pierdea bine în peisaj, iar el oricum se uita spre celălalt capăt al grădinii. Chiar avu şi câteva clipe în care să-şi regăsească stăpânirea de sine înainte ca el să se întoarcă spre ea. Tresări. Pe lângă faptul că era înspăimântată, ştia că arăta groaznic. Purta straie de lucru, iar cozile lungi îi erau înfăşurate strâns într-o plasă pentru păr, ca

să nu-i ajungă în ţărână când se apleca. Până şi cununiţa care îi ţinea vălul în jurul frunţii era doar o bucată de piele ponosită. Arăta deplorabil şi era faţă în faţă cu un om care o îngrozea.

Când Rolfe nu-şi văzu soţia de-ndată, îşi spuse că ar fi bine să facă repede cale întoarsă. Oricum, nu avusese un motiv întemeiat să vină. Un impuls de moment îl adusese aici şi nu putea decât să dea vina pe oboseala fizică şi mentală pentru faptul că acţionase fără chibzuială. Abia reuşise să închidă un ochi toată săptămâna. Dar putea să-i spună soţiei sale că tânjise după compania ei? Că-i dusese dorul? Că voia să vadă cum o ducea? Era mai bine ca ea să creadă că nu-i păsa. Şi totuşi, era acolo, nesocotindu-şi gândurile şi căutând-o cu înfrigurare. Cel mai bun lucru pentru amândoi ar fi fost ca ea să apară în faţa lui fără un văl pe chip. Nu era de neconceput ca aşa ceva să se întâmple. Aici era printre oamenii ei şi, probabil, nu avea motiv să-şi ascundă trăsăturile. Asta ar fi pus capăt misterului şi, poate, ar fi pus capăt şi jindului pe care-l simţea pentru ea. Cu acea speranţă, se întoarse, cu un ultim efort de a-şi găsi soţia acolo unde servitorul ei îi spusese că trebuia să se afle. De această dată zări o fată pe care probabil că nu o observase fiindcă straiele ei erau aproape de culoarea frunzişului. Domnişoara nu era soţia lui. Dumnezeule, dacă ar fi fost! Căci, atunci când se apropie îndeajuns cât să-i distingă trăsăturile, rămase înmărmurit de cât era de încântătoare.

Niciodată nu mai văzuse o piele atât de albă, asemenea buze roşii, delicate, un năsuc drept şi un chip oval, minunat. Nu avea obrajii rozalii ai fetelor engleze, nici frumuseţea întunecată a franţuzoaicelor, ci o piele ivorie, ca o perlă, fără vreo pată peste suprafaţa catifelată. Ochii îi erau ascunşi după gene argintii, iar el tânjea să le afle culoarea. Nu reuşea să vorbească, să spună ceva care s-o facă să-şi ridice privirea la el. Rămase locului, zgâindu-se la ea ca un neghiob. Cine era

această fată atât de frumoasă? Nu se purta ca o servitoare. Cu siguranţă era de vârsta măritişului. Era cumva o însoţitoare a soţiei sale? Cât de groaznic trebuie să fi fost pentru soţia sa slută să aibă o asemenea frumuseţe în jur în fiecare zi! Fata începu să se agite, îndoindu-şi degetele cu nervozitate, iar Rolfe îşi dădu seama că o stingherea. Oare ştia pe cine are în faţă? Dacă da, atunci trebuia să-şi dea seama că era supusă voinţei lui de vreme ce soţia sa îi era stăpână. Cu gândul acela, tot ce simţea pentru ea deveni mai acut şi îşi dădu seama cât de mult o dorea. Doamne, fata asta îl făcea să uite de orice scrupul!

— Liniştеşte-te, floricică. Nu-ţi vreau răul, rosti Rolfe cu blândeţe.

— Nu?

Îi plăcea sunetul vocii ei, moale şi şoptită.

— Ti-am dat motiv să-ti fie teamă de mine?

În sfârşit, ridică ochii spre el, apoi îi coborî în grabă. Leonie uitase cât era de chipeş. Cu coiful în mână, părul său negru, ciufulit, care i se încreţea în jurul capului, îi dădea un aer copilăresc ce contrasta cu trupul vânjos. Tăcerea lui o tulburase, dar, cumva, glasul său blând era la fel de înspăimântător.

— Tăcerea voastră îndelungată m-a nedumerit.

— Iertare, domniţă. Am stat prea mult pe gânduri, întrebându-mă ce nume să-ţi spun.

— Am un nume, dar dacă vreţi să alegeţi un altul, vă stă în drepturi.

— Mă înţelegi greşit, domniţă. Vreau să-ţi spun pe propriul nume… dacă mă laşi să ştiu care e.

Leonie făcu ochii mari şi se uită la el.

— Vreţi să ştiţi cum mă cheamă?

— Da, ar fi de ajutor, răspunse el răbdător.

Femeia se încruntă. Să fi fost un joc cu care el se delecta? Nu, nu credea că bărbatul de dinaintea ei găsea satisfacţie în asemenea lucruri. Dar asta lăsa numai o

singură altă posibilitate. Ea era atât de neînsemnată în ochii lui încât îi uitase numele!

Se îndreptă de spate, cât era în stare, şi spuse:

— Ce contează un nume?

Rolfe privi uluit cum ochii aceia cu sclipiri argintii începură să scapere a furtună. Cumva, o scosese din sărite. Ei bine, dacă ea voia să ţină secretul identităţii sale, era treaba ei.

— Chiar aşa, „floricică” poate să fie la fel de bun, rosti el pe ton împăciuitor şi făcu un pas înainte. Vreau să discut ceva cu tine, într-un loc mai intim, adăugă mieros.

— Intim?

Leonie făcu un pas înapoi şi se uită împrejur, întrebându-se ce loc putea fi mai intim de-atât.

— Unde… vreţi să mergem?

— Unde dormi, floricică.

Nu era nevoie să fie mai explicit. Se simţea umilită de roşeaţa care îi cuprinsese întregul chip. Niciodată nu se aşteptase ca el să vină în casa ei pentru un *asemenea* motiv. Amelia îi spusese că nu are să o deranjeze în acel sens, iar ea îi dăduse crezare. Cel mai groaznic era că nu îşi putea refuza soţul.

— Dacă… dacă binevoiţi să mă urmaţi, milord.

Abia reuşise să vorbească, şi să meargă îi era chiar mai greu. Se simţea de parcă îi fusese turnat plumb în picioare şi mai că o podideau lacrimile. Deşi se purtase blând, ea bănuia că are motive ascunse şi deloc binevoitoare să o ducă în pat. În noaptea nunţii fusese beat, poate prea beat să-şi amintească de răzbunarea împotriva ei. Venise să o pedepsească? Nu avea de gând să cerşească îndurare. *Nicidecum.* Rolfe fu atât de surprins, încât aproape că nu o urmă. Fata consfinţise mult prea uşor. Să însemne că făcea aşa ceva adeseori? Ce fel de soţ avea ca să ajungă să-i pese atât de puţin de el? Un bărbat mult mai bătrân sau, poate, unul pe care îl dispreţuia? Totuşi, o dorea, aşa că o urmă. În timp ce

traversau curtea interioară spre clădirea principală în care se află sala de ospeţe, Rolfe îşi aminti dintr-odată unde se afla. Soţia sa era undeva pe aici. Ştia de prezenţa lui acolo? Şi chiar dacă ştia, putea să renunţe la o asemenea ocazie? Fata care îl conducea spre dormitorul ei era încântătoare. Abia dacă băgă în seamă încăperea în care îl adusese, într-atât era de absorbit de fată pe când ea închise uşa în urmă şi se întoarse încet cu faţa spre el.

— Are rost să cred că există ceva ce vrei să discuţi cu mine? întrebă ea.

Rolfe crezu că unda de speranţă din glasul ei era doar o tachinare şi clătină din cap cu un zâmbet pe buze.

— Vino aici, floricică.

Leonie detesta numele ridicol pe care i-l alesese şi ar fi vrut să i-o spună. De asemenea, detesta faptul că îi era frică de el.

Se apropie, temătoare, cu privirea în pământ şi aşteptă înaintea lui. Nu ştia la ce să se aştepte... o palmă, o dare de ştire privind chinul care avea să fie restul vieţii sale. Ceea ce nu se aştepta era să fie trasă blând în braţele lui şi să fie ţinută. Rămaseră aşa câtva timp, apoi o ridică în braţe şi o duse către pat. O aşeză cu grijă, apoi se aşeză lângă ea, plimbându-şi degetele pe obrazul ei neted. Ochii lui, de catifea brună, treceau înfiorător peste ea. În ei se ascundea ceva care îi amorţea trupul, iar când îşi coborî capul spre al ei, fata gemu. Buzele sale le atinseră pe ale ei şi ea îşi închipui mii de gemete închise în trupul său, încercând să-i scape prin pântece, căci acea zonă se trezise dintr-odată la viaţă, animată de cele mai stranii senzaţii.

Apăsarea buzelor lui se înteţi încet-încet, apoi Leonie deschise gura şi limbile li se împletiră, iar ea îşi dădu seama cu uluire cui îi dăruia primul ei sărut. Poate că Rolfe şi-ar fi dat seama de lipsa ei de experienţă dacă nu i-ar fi imitat gesturile atât de bine, dar cunoaşterea

faptului că el era singurul bărbat căruia nu îndrăznea să-i reziste era atât de adânc cuibărită în sinea ei că îi urmărea fiecare mişcare. Fapt care îl făcu să creadă că îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. Bărbatul se ridică, cu răsuflarea tăiată, şi încercă să-i dezlege cureaua din piele. Însă şnururile de pe marginile rochiei se încăpăţânară să nu cedeze, aşa că, nerăbdător, Rolfe trase pumnalul de la oblânc şi le despică. Ţipătul ei scurt îi întoarse privirea spre a ei.

— Draga mea, nu-mi reproşa nerăbdarea, căci tu ai provocat-o. Şnururile vor fi înlocuite, îţi făgăduiesc.

Leonie îşi muşcă buza. Nu şnururile rupte o supărau, ci felul în care el se purta. Îi aducea aminte de violul Ethelindei, căci acesteia îi fuseseră sfâşiate hainele. Iar violul părea să fie intenţia soţului său, întrucât nu zăbovi şi abătu cuţitul şi peste panglicile cămăşii sale. Începu să lăcrimeze în linişte, lacrimi de ruşine şi amărăciune, şi îl ura pentru asta. Îşi jurase că niciodată nu are să plângă în faţa lui, iar acum...

— Şnururile însemnau atât de mult pentru tine, floricică? şopti el, cu chipul umbrit de remuşcări.

El chiar credea că fata îşi jelea şnururile pierdute şi îi părea rău pentru asta. Ce putea să facă acum?

— Am... am o sută de alte şnururi care să le înlocuiască, milord, dar niciodată nu mi-au fost rupte hainele de pe mine.

— Of, atunci sunt, într-adevăr, de vină. Te-ai domoli dacă mi-ai face acelaşi lucru?

Leonie făcu ochii mari la lama tăioasă pe care soţul său i-o aşeză în palmă.

— Glumeşti, milord. Nu aş putea să tai prin armură.

— Poţi să mă ajuţi să o dau jos, dar restul hainelor poţi să le faci ferfeniţă, dacă aşa te pot opri din plâns.

Însăşi ideea de a-i tăia hainele cu cuţitul cu propria lui permisiune era atât de ridicolă, încât făcu să încolţească un mic rânjet pe buzele lui Leonie.

— Dacă aş găsi haine care să le înlocuiască, aş face-o, dar nimeni de aici nu e atât de voinic şi nu aş vrea să pleci de-aici acoperit doar de platoşă. Deşi *aş fi* interesată să aud ce explicaţie le-ai da oamenilor tăi, spuse ea râzând.

Rolfe i se alătură. Lacrimile în pat nu erau ceva cu care să fie obişnuit, dar, pe de altă parte, nici umorul nu era, şi se văzu încântat de asta, mai ales că venea de la această fată sfioasă.

— În privinţa asta, rosti Rolfe rânjind, aş spune adevărul. Că unei fătuci fără ruşine îi sfârâiau călcâiele atât de tare după mine că...

— Minciuni! icni Leonie, însă un chicotit îi scăpă printre buze. Chiar ai spune un asemenea lucru groaznic?

— Oamenii mei m-ar crede imediat ce mi-ar vedea genunchii ososi ivindu-se pe sub armura asta grea.

— Atunci, aş putea la fel de bine să refuz să-ţi folosesc pumnalul.

— Ei bine, da. Dar acum, mă ajuţi să ies din cuşca asta?

Leonie încuviinţă, recunoscătoare că i se dădea ocazia să stea în spatele său, unde nu putea să o vadă. Aproape că o făcu să uite că era despuiată, dar starea vulnerabilă în care se afla o făcu să se simtă şi mai stingherită când îşi dădu seama că în curând şi el va fi gol. Ceea ce o nedumerea pe Leonie era o senzaţie stranie de acceptare. Teama de el dispăruse, risipită de cuvinte blânde şi tachinări prieteneşti. Dedică o clipă unei rugi fierbinţi către ceruri pentru ca aceasta să nu fie o amăgire nemiloasă.

— Nu ţi-ar fi mai uşor dacă ai sta în faţa mea, dragă?

Întrebarea lui Rolfe veni în timp ce îşi dădea jos cureaua şi sabia şi le aşeza pe podea. Îşi ridică greoaia cămaşă de zale până la brâu.

— Nu, milord, rosti Leonie şi apucă de cusătura de metal. Nu sunt îndeajuns de înaltă ca să reuşesc nici dacă ai şedea.

Era adevărat, căci adeseori îl ajuta pe Sir Guibert, şi de fiecare dată acesta era nevoit să îngenuncheze în timp ce ea se urca pe un scăunel ca să-i ridice armura peste cap. Dar chiar şi în genunchi în spatele lui Rolfe îi era greu, aşa că până la urmă trebui să se ridice în picioare pe pat ca să reuşească. Într-un sfârşit şi el era gol, iar Leonie veni încet înaintea lui. Se întreba dacă avea vreme să-şi despletească părul, să-şi acopere cu el măcar o parte din goliciune, dar se îndoia că Rolfe ar fi avut răbdare să o aştepte. Acesta se delecta cu sfiala ei, aşa că se întinse după ea, îi cuprinse mijlocul cu mâinile, apoi şi le plimbă încet, în sus şi-n jos, pe coaste, peste şoldurile mlădioase, peste sânii ei plini. Fata îşi muşca buza în chip adorabil, o cută mică încreţindu-i-se între sprâncene. Încerca să-şi ţină fruntea jos, prea îngrozită să-i întâlnească privirea. Rolfe coborî capul, şi buzele i se încleştară peste perfecţiunea tremurătoare a sfârcului ei, îi alintă uşor pielea cu limba, ca atingerea mătăsii. O auzi cum suspină, apoi o bătaie în uşă.

Uşa se deschise şi Beatrix păşi în cameră.

— Leonie, am... O! Vai, milord, iertare! Beatrix se împurpură la faţă. Leonie... nu am... ah, poate să aştepte...

Beatrix părăsi încăperea cât de repede fu în stare.

Primul impuls al lui Leonie fu să râdă, lucru pe care l-ar fi făcut ilară nu ar fi băgat de seamă expresia de pe faţa soţului ei. O privea încruntat, nedumerit.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mătuşa mea, spuse. Împărţim camera şi...

Rolfe nu-şi luă privirea de pe chipul ei. Nici expresia nu i se schimbă.

— Lady Leonie?

Era o întrebare. Femeia se trase din braţele lui.

— Deci acum îţi aduci aminte numele meu, spuse ea cu amărăciune. Nu mă consolează că a trebuit să ţi se aducă aminte înainte să...

Chipul bărbatului se înăspri, dar ea nu putea să-şi dea seama dacă era din pricina furiei sau nu.

— *Tu* eşti soţia mea?

Şi aceasta era o întrebare.

— Evident că sunt. Cine altcineva…

Lupul Negru căzu râzând pe spate în pat, râzând atât de tare că patul se cutremura cu el. Leonie se uita la el nevenindu-i a-şi crede ochilor, până ce totul deveni limpede în mintea ei. Cine altcineva crezuse că e? Nu conta pentru el.

Vai, ruşinea, ruşinea! Nu voise să facă dragoste cu soţia lui, ci cu o străină pe care o întâlnise din întâmplare în grădină. Nu era de mirare că nu-i ştiuse numele, căci credea că nu o mai întâlnise până atunci. Dar ca el să facă aşa ceva în casa ei, unde ştia că bârfa avea să ajungă la urechile soţiei sale, unde oamenii ei aveau să afle cât de puţin respect avea pentru ea! Leonie se îndepărtă de pat şi îşi deschise cufărul cu straie, din care luă primul lucru care îi veni în mână, o cămaşă scurtă de în. Îmbrăcată, se întoarse spre patul în care soţul său încă se prăpădea de râs. Calmă, luă o pernă şi începu să-l lovească până ce-i câştigă atenţia.

— Încetează, milady. Te-ai făcut înţeleasă, spuse el, chicotind.

— Atunci, ai de gând să te distrezi altundeva? Repede, până nu-mi pierd şi ultima fărâmă de răbdare care mi-a mai rămas.

Rolfe se ridică şi se întinse spre ea, venindu-şi în fire când o văzu că se dă înapoi.

— Hai, Leonie, nu poţi să mă învinovăţeşti că sunt încântat că am o nevastă frumoasă.

— Maică sfântă, ajută-mi, murmură ea, apoi îl săgetă cu ochii argintii, ca de gheaţă.

— Milord, văd că n-am fost suficient de limpede. Vreau să pleci… acum.

Rolfe nu schiţă niciun gest.

— Eşti mânioasă.

— Da.

— Nu pot să-ţi reproşez asta.

— Ce generos din partea ta.

Lupul rânji către ea.

— Draga mea, nu are rost să te superi aşa. Nimic nu s-a întâmplat. Mulţumită mătuşii tale, o neînţelegere a fost evitată.

— Lasă-mă să înţeleg bine, Sir Rolfe, ridică glasul Leonie. Spui că dacă ai fi făcut dragoste cu mine, crezând că sunt o necunoscută, asta ar fi fost o simplă *neînţelegere?*

— Dar eşti soţia mea, nu o necunoscută. Înţelegi ce vreau să spun?

— Ce înţeleg, milord, e că eşti un desfrânat de cea mai joasă speţă!

Bărbatul îşi strânse pleoapele ameninţător, dar Leonie era atât de furioasă, încât nu se putea opri.

— Tot ce se petrece aici ajunge la urechile mele. Aş fi aflat de nelegiuirea asta înainte să termini cu fata. Nu mă înţelege greşit. Nu-mi pasă câte femei ai, dar dacă iei una din Pershwick, eu şi toată lumea de-aici vom afla. N-am să îngădui ca oamenii mei să mă compătimească pentru că am o bestie drept soţ.

— Ai terminat, doamnă?

Leonie înghiţi în sec, ştiind că a mers prea departe.

— Da, murmură ea cu privirea în podea.

— Singurul lucru care contează aici e că eşti nevasta mea. Asta înseamnă că îmi aparţii şi că pot să fac ce vreau cu tine. Negi adevărul acesta?

— Nu, răspunse ea mohorâtă.

— Atunci nu uita că tu îmi răspunzi mie, nu invers, îşi adună lucrurile şi plecă. Odată uşa închisă, tânăra răsuflă tot aerul pe care îl ţinuse în plămâni până atunci. Nu primise bălţile pentru îndrăzneala ei, doar un avertisment. Însă un avertisment josnic... de la un om

josnic.

Capitolul 13

Wilda ezita în faţa uşii stăpânei sale, înspăimântată de veştile pe care trebuia să i le dea. Ştia că Sir Rolfe fusese acolo cu o zi înainte şi că plecase foarte posomorât. Doamna ei fusese abătută pentru tot restul zilei şi acum consecinţele întâlnirii lor începeau să se arate. Cerul era încă îmbrăcat în ceaţa violetă dinaintea zorilor când o trupă de soldaţi ajunse la poartă cerând să fie lăsaţi să intre. Era atât de devreme, că nici măcar slugile de la bucătărie nu se treziseră. Agitaţia îi făcu pe cei din cetăţuie să ia armele, ceea ce se dovedi a nu fi fost necesar. Strigătele duşmănoase fuseseră rezultatul unei confuzii. Garda de noapte fusese un bărbat recrutat din satul de lângă Pershwick, care nu vorbea decât engleza. Ostaşii din afara porţilor tocmai veniseră din Franţa şi nu ştiau o boabă de engleză. Cavalerii aşteptaseră mult în urma lor şi nu auziseră schimbul de cuvinte. Haosul se instaurase în cetăţuie până ca Sir Guibert să sosească şi să lămurească situaţia. Acum, soldaţii aşteptau în curtea interioară, iar cei patru cavaleri pe care îi escortau fuseseră conduşi în sală. Wilda fusese trimisă să-şi trezească stăpâna. Sir Guibert se încruntă la ea când văzu cum ezită în faţa uşii, dar ea nu voia să fie cea care să-i dea veştile.

— Wilda!

Îi trimise lui Sir Guibert o privire îngrijorată înainte să deschidă uşa şi să pătrundă în camera întunecată.

Aprinse o lumânare, trăgând de timp.

— Nu sunt gata să mă trezesc, Wilda, murmură somnoroasă Leonie către lumina ce o trezise.

— Milady, Sir Guibert m-a trimis să vă spun că au venit oamenii soţului domniei voastre şi că aşteaptă. Spun... spun că trebuie să mergeţi cu ei în Crewel.

Tăcere deplină din pat. Apoi o mică şoaptă.

— De ce?

— N-au vrut să spună, mărturisi Wilda.

— Adu-mi cămaşa de noapte. Grăbeşte-te.

Wilda făcu ce i se spuse, fără să-şi dea seama că Leonie avea de gând să iasă din cameră purtând numai asta.

— Milady!

Leonie nu se opri până ce nu-i văzu pe cei patru cavaleri adunaţi în jurul vetrei împreună cu Sir Guibert, apoi îi trecu prin minte să fugă înapoi până ca aceştia să o zărească. Se aşteptase numai la ostaşi, simple slugi cărora le putea cere socoteală. Dar cavalerii Lupului Negru nu aveau să se lase intimidaţi. De ce erau patru? Oare se aşteptau la necazuri... necazuri din partea ei? Nu-i fu uşor să înainteze în încăpere, dar se forţă să o facă.

— Sunteţi aici la porunca lui Rolfe d'Ambert?

Întrebarea ei se lovi de un zid de tăcere. Ba chiar trei dintre cavaleri se întoarseră cu spatele la ea. Al patrulea, cel pe care îl ştia drept Sir Thorpe, o privi crunt. Leonie îşi întoarse speriată privirea către Sir Guibert, care îşi pierdu cumpătul.

— Ai să-i răspunzi doamnei mele sau nu va pleca din Pershwick!

— Doamna ta? răsună glasul lui Sir Thorpe ca un ecou, iar ceilalţi cavaleri o priviră cu un amestec de uimire şi stânjeneală. Dar Leonie era chiar mai jenată, căci îşi dădu seama că nici prin cap nu le trecuse cine era ea de fapt. Era vina ei, îmbrăcată cum era, ba chiar cu părul despletit.

— Ne cerem scuze, Lady Leonie, începu unul din bărbaţii mai tineri. Dar nu ne-am dat seama...

Leonie îl opri cu un semn din mână.

— Ştiu. Trebuie să mă iertaţi că nu v-am întâmpinat în ţinută adecvată. Sunteţi...

— Richard Amyas.

Îi prezentă în grabă şi pe ceilalţi. Amyas era un tânăr chipeş cu păr negru şi ochi verzi, care o admirau cu sinceritate. Sir Reinald era chiar mai tânăr, cu un zâmbet devastator, păr auriu şi ochi căprui. Pielea sa măslinie contrasta puternic cu părul şi era atât de chipeş, că arăta aproape angelic. Sir Piers se afla la polul opus. Faţa îi era atât de marcată de semnele unor bătălii trecute că trezea milă, dar avea ochi frumoşi, cu nuanţe de violet. O privi cu răceală, iar ea se întrebă de ce. Thorpe de la Mare era cel mai în vârstă dintre cei patru, aproape de vârsta lui Guibert. Era la fel de întunecat la chip şi la păr ca Rolfe şi părea că se amuză copios dintr-o anume pricină. Ochii lui căprui, întunecaţi, dansau plini de veselie, şi Leonie cu greu se abţinu să nu-l întrebe ce îl amuza atât de tare. Sir Richard îi spuse că soţul ei le încredinţase sarcina de a o conduce în siguranţă spre Crewel. Leonie aşteptă cu sufletul la gură să spună mai mult, dar nu urmă nimic.

— Nu a mai spus nimic? întrebă ea, confuză şi temătoare.

— Doar că trebui să vă aduceţi tot ce vă aparţine, haine şi obiecte personale, deci se poate presupune că veţi locui la Crewel.

Aproape că leşină la auzul cuvintelor. Odinioară, se resemnase că va trebui să locuiască acolo, se resemnase cu suferinţa, dar apoi fusese trimisă înapoi la Pershwick şi totul revenise la normal. Acum, se părea că totul era pierdut.

— Îmi va lua destul timp să împachetez totul, se auzi Leonie spunând cu un glas lipsit de vlagă.

— De aceea am sosit aici atât de devreme, o informă

Sir Thorpe cu veselie. Dar grăbiţi-vă pe cât posibil, milady.

Să se grăbească pentru ce o aştepta? „Nu mai zăbovi sau ai să începi să plângi.” Se întoarse spre Guibert şi rosti:

— Ai grijă să fie bine găzduiţi, apoi trimite-mi toţi servitorii pe care poţi să-i aduni.

Cu o plecăciune scurtă din cap spre cei patru cavaleri, Leonie se întoarse în camera sa. Pentru restul dimineţii, atunci când nu îşi permitea să se gândească, dădu porunci aspre în privinţa împachetatului. Atunci când se gândea, cădea pradă emoţiilor şi se trezea copleşită de lacrimi pe care nu şi le putea reţine. Nu ştia ce să creadă. Îşi călcase pe inimă şi începuse să se relaxeze în jurul lui Rolfe, ba chiar să-i accepte compania. De aceea era atât de devastată acum, când răceala lui se făcuse din nou simţită. Nu era nevoit să fie fermecător, şi ştia asta prea bine şi nu trebuia să câştige inima soţiei sale ca să o aibă în pat. Trebuia doar să-i comande. Crezuse că poate să îndure până şi asta dacă era nevoie, dar oare putea, la cât de mult îl detesta? Mai presus de toate, îi dispreţuia frumuseţea, care era ca un far diavolesc ce o atrăgea în ciuda oricărei împotriviri. Ce speranţă mai avea să nu fie sfâşiată de emoţiile contrarii pe care el i le stârnea?

Capitolul 14

Era târziu când Rolfe se întoarse în Crewel de la asediul cetăţii Wroth. Cu o zi înainte fusese la Crewel doar în trecere, după ce plecase din Pershwick, dar zăbovise numai cât să stea puţin de vorbă cu Lady Amelia. Acum Rolfe nici nu mai voia să se gândească la acea întâlnire, în care căzuse din lac în puţ. Îi spusese Ameliei că trebuia să se întoarcă la curte şi de ce, dar ea izbucnise în lacrimi şi îl implorase să nu o alunge de lângă el. Lacrimile ei nu făcuseră decât să-l enerveze. La urma urmei, între ei nu fusese nicicând vorba de dragoste. Dar îi înţelesese starea emoţională îndeajuns de bine când îi mărturisise că era însărcinată. Nu erau veşti plăcute, dar Rolfe nu avea de ales decât să-i permită să stea până când copilul avea să fie născut. Femeia consimţise să-i lase copilul şi să-şi vadă de treaba ei, ba chiar cu mare bucurie, îi promisese să nu intervină în treburile sale şi să nu-i facă probleme în convieţuirea împreună cu soţia sa. Dar el voia ca ea să stea altundeva în timpul sarcinii.

— Ar fi mai bine pentru tine să stai în altul dintre castelele mele, îi spusese. Axeford e un loc bun.

— Dar de ce, milord? Soţia ta nu ştie nimic despre noi. Crede că sunt pupila ta.

— Oricum…

— Te rog, nu, începu Amelia să plângă din nou. Nu aş îndura să mă aflu pe mâna unor străini tocmai acum. Iar

soţia ta va fi bucuroasă să mă aibă lângă ea, îţi jur. Sir Evarard nu are soţie. Aici nu există nicio altă doamnă care să-i ţină companie lui Lady Leonie. Te rog, milord.

Ar fi trebuit să o refuze, dar nu o făcuse. Îi datora femeii să aibă grijă de ea în această perioadă şi, de vreme ce nu vedea ce rău putea să iasă, consimţise. Acum că intra în cetate, o senzaţie vagă de nelinişte pe care nu şi-o putea explica îl sâcâia fără încetare. Dar dădu totul uitării când îl zări pe Thorpe stând de unul singur lângă vatra mare de la capătul îndepărtat al sălii de ospeţe. Ştia că avea să-l aştepte.

Nu mulţi alţii mai erau treji. Servitorii îşi întinseseră aşternuturile de paie de-a lungul pereţilor şi majoritatea sforăiau duşi. În jurul vetrei mai mici, câţiva soldaţi râdeau pe înfundate. Singurele sfeşnice aprinse erau cele care luminau scările ce duceau la etaj, iar sala era atât de mare, încât ofereau puţină lumină. Nici focurile nu erau de mai mare folos. Nu erau întreţinute în nopţile călduroase. Thorpe nu îşi salută camaradul până ce acesta nu se aşeză în jilţul cu spătar înalt de lângă el. Ochii bărbatului mai în vârstă ce erau fixaţi asupra lui Rolfe se puteau uita la fel de bine la o pată de mizerie, la cât interes afişau. Deci aşa avea să fie? Thorpe nu era nicicând mai enervant decât atunci când îşi savura câte un mic triumf. Nu se lăuda, nici nu îţi scotea ochii cu asta, doar aştepta să stârnească o reacţie prin tăcerea sa.

— Să presupun din tăcerea ta că nu ai avut necazuri cu ce am ordonat. Ea e aici?

— Aici e.

Rolfe nici nu băgase de seamă cât de încordat fusese până acum.

— N-aţi avut nicio problemă?

— A fost o clipă când vasalul ei era gata să tragă sabia din teacă, dar…

Thorpe chicoti văzând expresia de pe chipul lui Rolfe.

— Dar ea s-a…

— Nicidecum, se grăbi Thorpe să-l liniştească. Omul ei s-a supărat pe lipsa de respect pe care i-am arătat-o doamnei sale. A fost o greşeală de înţeles. Nu ştiam cine era când a venit să ne vadă... ceva ce sunt sigur că poţi să înţelegi.

Iat-o, o mustrare nu prea subtilă pentru faptul că Rolfe nu-i avertizase despre ce aveau să găsească. Îşi închipuia uimirea lui Thorpe în clipa în care o văzuse cu adevărat pe Lady Leonie pentru prima oară. Fără îndoială că fusese la fel de mare ca a lui.

— Care a fost reacţia ei?

— Nu a zâmbit, nici nu părea încântată să ne vadă, dacă asta vrei să spui. Nu voia decât să-i confirmăm că trebuie să vină din porunca ta. După aceea, n-a întârziat să se pregătească pentru drum.

— Şi aici?

— Fii mai clar, rosti Thorpe pe un ton inocent.

— De ce? îmi cunoşti fiecare gând, uneori chiar înainte să-mi treacă prin cap, replică Rolfe. Nu mă face să vânez ceea ce vreau să ştiu.

Thorpe chicoti din nou.

— E foarte puţin de spus. Cred că se aştepta ca tu să fii aici la sosirea ei. Când a văzut că nu eşti, s-a retras în camera ta şi nu s-a mai arătat la faţă de atunci. Cele două slujnice pe care le-a adus cu ea sunt şi ele acolo. Atunci, cum rămâne cu Damian? Are să-şi împartă anticamera cu ele?

— L-am lăsat la Wroth. Şi nu, răspunse Thorpe gânditor. Cred că de acum înainte nu voi vrea pe nimeni să doarmă atât de aproape de mine. Aici sunt destule locuri de dormit.

— Desigur, rânji Thorpe.

După încă o oră de glume, Rolfe porni pe scările înguste ce se îndreptau în spirală spre camera sa de la al doilea etaj. Într-adevăr, le găsi pe cele două slujnice dormind în anticameră. Una îşi aşezase aşternutul de paie

chiar în faţa uşii şi, când el o deschise, se trezi cu un ţipăt. Ceea ce o trezi şi pe cealaltă, iar o clipă mai târziu uşa interioară a dormitorului său fu trântită de perete de soţia sa, care strângea la piept o cămaşă de noapte aruncată pe ea în grabă. Lumina slabă venită de la singura lumânare aprinsă îi învăluia feeric chipul lui Leonie. Rolfe rămase pierdut sub vraja sa câteva clipe, până să-şi vină în simţiri şi să le dea afară pe cele două servitoare.

— Când sunt plecat, puteţi să dormiţi aici dacă aşa doreşte soţia mea, dar nu când sunt în cetate. Puteţi să vă întoarceţi dimineaţa s-o asistaţi, dar nu veţi intra decât dacă sunteţi chemate. N-am nevoie de cineva să mă trezească. Dacă nu m-am trezit, indiferent de oră, nu vreau să fiu deranjat. Aţi priceput?

Atât Wilda, cât şi bătrâna Mary se uitară mai întâi la Leonie. După încuviinţarea ei, cele două încuviinţară la rându-le către soţul său. De obicei, o asemenea situaţie l-ar fi iritat destul de tare, dar acum se amuza copios, cu toate că se străduia să pară cât mai calm.

— Coborâţi scările. Sir Thorpe are să vă arate unde dorm femeile.

În timp ce intra în dormitor, rosti:

— Mă bucur că te-ai întors la Crewel atât de repede.

— Aveam de ales, milord?

— Nu, dar te-ai fi putut gândi la o sută de motive prin care să-ţi amâni sosirea. Sunt mulţumit că nu ai făcut-o.

Tânăra nu se mişcase din pragul uşii.

— Închide uşa, Leonie, şi intră.

Nu-i plăcea că îi folosea numele cu atâta degajare, nici nu avea încredere în calmul lui. Închise uşa încet, apoi păşi ezitant în cameră, ducându-se direct la un cufăr de lângă pat, unde găsi o cingătoare pentru halat.

Rolfe oftă când ea termină să îşi lege cingătoarea, dar nu dădu semn că s-ar îndrepta spre el.

— Aşa au să fie lucrurile de acum înainte? întrebă el în

timp ce îşi desfăcea sabia de la centură şi o punea deoparte. Întotdeauna trebuie să-ţi cer ajutorul?

Leonie se îmbujoră. Desigur că avea dreptate. Nu era nevoit să-i ceară nimic. Datoria unei soţii era să anticipeze toate nevoile soţului ei.

Şi totuşi, nu păşi înainte, căci situaţia îi amintea de faptul că ea nu era o soţie la fel ca toate celelalte. De ce, ca soţie, avea doar anumite obligaţii, fără să se bucure şi de cele mai importante privilegii?

— Nu sunt un paj, milord.

Rolfe înlemni, privind-o cu atenţie.

— Refuzi să mă ajuţi?

Leonie se înfioră. Nu îndrăznea să-l sfideze făţiş, dar…

— Ai servitori aici.

— Iar tu ai prefera să mergi să-l trezeşti pe unul din ei mai degrabă decât să te apropii de mine? Este foarte târziu, femeie. Cu toţii dorm, în afară de noi doi.

— Am… precum doreşti, milord.

Îşi obligă picioarele să se urnească, spunându-şi că măcar îşi făcuse cunoscută împotrivirea faţă de el, fie că asta îl mânia sau nu.

Rolfe dădu să se aşeze pe un scăunel, dar ea îi spuse:

— Am nevoie să mă urc pe scaunul acela.

Scăunelul nu era mai înalt de un cot. Oricum, Rolfe se uită la el cu îndoială.

— Nu a fost făcut să se urce cineva pe el.

— Am mai făcut asta pentru Sir Guibert, insistă ea, urcându-se pe scaun.

— Ai să cazi, o avertiză.

— Crezi tu, pufni ea.

— Uit cât de micuţă eşti, rosti el în timp ce îngenunchea.

Glasul lui gros, adânc, o învăluia ca o alintare. Se uita în sus la ea, dar Leonie refuză să îi întâlnească privirea. Repede, se aplecă să-i apuce tivul cămăşii de zale. Cu cât termina mai repede…

Tocmai îi ridica împletitura de metal peste cap, dar uitase că era mult mai grea decât cea a lui Sir Guibert. Ultima sforţare o dădu pe spate şi cămaşa de zale pe care încă o ţinea în mâini o făcu să-şi piardă echilibrul.

— Dă-i drumul.

Lăsă armura din mâini, iar el o prinse de mijloc.

— Nu cred că eşti prea potrivită pentru sarcina asta, remarcă el.

— Lasă-mă jos.

Spaima pe care o simţi din pricină că era în braţele lui îi înăspri glasul. Bărbatul o lăsă până ce atinse podeaua cu picioarele, apoi îi dădu drumul din braţe, la care ea dădu fuga în pat şi trase aşternuturile peste ea. Rolfe ridică scăunelul răsturnat şi se aşeză pe el, privind gânditor către pat. Micuţa sa soţie nu avea de gând să se lase cu una, cu două. Crezuse că avertismentul său din ziua precedentă îi dăduse un nou imbold, dar aparent doar înrăutăţise lucrurile. Îşi trecu mâinile prin părul des, căzând pradă exasperării. Ieri, nu ştiuse ce altceva să facă în afară de a-i arăta cât de temperamental poate să fie, dar asta nu îi apropiase nicicum, nu-i aşa? Nu, mânia nu o inspira nicidecum. Problema era că el nu ştia dacă era în stare să şi-o controleze. Îl duruse mai mult decât voia să o recunoască atunci când ea declarase că nu îi pasă câte femei trec prin patul lui, atâta vreme cât nu erau femei din Pershwick. Putea să înţeleagă gelozia, dar nepăsarea absolută? Cum putea să ajungă la sufletul acestei fete minunate, să îi arate că vrea să reia totul de la început? Oare nu îi ghicise intenţiile dindărătul deciziei de a o aduce aici?

Rolfe scăpă repede şi de restul îmbrăcămintei. Nu stinse lumânarea, nici nu trase după el perdeaua grea de pe partea sa a patului, căci astfel ar fi aruncat patul în beznă. Leonie era cu spatele la el. Nu se dezbrăcase şi mai că nu îşi trăsese aşternuturile peste cap. Rolfe le aruncă la o parte, îşi ridică soţia de pe pat şi şi-o aşeză în

poală. Tânăra nu scoase un sunet. O ţinu aşa, ghemuită ca un copil, deşi rămânea rigidă şi de neînduplecat. O ţinu multă vreme aşa, gânditor. În cele din urmă, o întrebă:

— Câţi ani ai, Leonie?

Glasul lui era blând, dar o luă pe nepregătite în camera învăluită în tăcere. Leonie rămase pe gânduri câteva clipe până să poată să îi răspundă.

— Am trăit nouăsprezece ani.

— Şi eu cu zece mai mult de-atât. Crezi că sunt prea bătrân pentru tine?

— Nu... nu cred.

Rolfe aproape că izbucni în râs la răspunsul ei duşmănos.

— Atunci, deteşti că sunt atât de negricios?

— Negricios? Nu eşti atât de păros şi pielea ta aurie e...

Leonie îşi duse palma la gură, şocată de propriile gânduri. Era cât pe ce să-i spună cât de chipeş era!

— Ai de gând să-mi spui ce-ţi displace la felul cum arăt?

Se aştepta la asta. Chiar voia s-o audă. Mai degrabă şi-ar fi tăiat limba decât să-i aţâţe vanitatea. Dacă voia laude, să le caute altundeva... cum fără îndoială că făcea adeseori.

— Te-ai plictisi să auzi tot ce am să-ţi înşir, milord, lista este atât de lungă.

Leonie se trezi că era încântată să-l audă chicotind la tachinarea ei.

— Draga mea, tu nu ai nimic care să-mi displacă. Eşti puţin cam micuţă, dar cred că-mi place până şi asta.

„Vai, minciuni crude! Nu alungi ceea ce îţi place!”

— Nu ai vrut o soţie.

— De ce spui aşa ceva?

— Oare un mire fericit se îmbată până nu mai ştie de el?

— Adevărul fie spus, începu el ezitant, e că şovăiam să te forţez după ce mi s-a spus de ce te ascundeai îndărătul

vălului.

Leonie fu surprinsă, nu de faptul că ştia că fusese bătută – tatăl ei ar fi fost nevoit să recunoască ce făcuse – ci surprinsă că felul în care se purtase era din consideraţie pentru ea. Însă, în chiar clipa următoare, Rolfe îi nimici acea iluzie.

— Şi puţinul pe care îl cunoşteam despre tine înainte de nuntă nu era tocmai măgulitor.

— Înţeleg, rosti ea sec. Atunci, presupun că nu de persoana mea ai fost interesat.

— Puţine căsnicii încep altfel.

— Într-adevăr. Dar şi mai puţine progresează precum a noastră. Nu ai vrut o soţie.

— Ce mi-a displăcut, Leonie, rosti el într-o izbucnire de sinceritate, au fost motivele pentru care m-am însurat cu tine. Furia m-a făcut să-ţi cer mâna, şi curând n-am mai avut cale de scăpare. Dar venise vremea să-mi găsesc o soţie.

Fata nu-i răspunse, lăsându-l pe Rolfe nedumerit. Îi spusese întregul adevăr. Ce mai era de zis? îi ridică blând bărbia spre el, făcând-o să-l privească.

— Nu e destul că, oricare ar fi motivul pentru care ne-am căsătorit, acum sunt cât se poate de mulţumit?

— M-ai alungat de lângă tine, spuse ea într-un sfârşit cu o voce firavă, surprinzându-se pe sine.

— O mare greşeală, rosti el cu glas mieros şi începu să-şi coboare capul spre al ei.

— Dar…

Era atât de confuză!

— Vrei să-mi spui… că de asta m-ai adus înapoi aici? Să o luăm de la început?

— Da. O, da, draga mea.

Îi suflă declaraţia peste buze, apoi o sărută. Niciodată nu mai fusese atât de receptiv la o femeie, nici nu simţise atâta uşurare când ea îl acceptă. În momentul în care o simţi că se relaxează, îşi începu asaltul în mod serios. Dar

nu uită că era lipsită de experienţă, aşa că o luă încet. Leonie fu sărutată în atâtea feluri diferite în minutele lungi care urmară, de la atingeri uşoare, la pătrunderi adânci care îi făceau vintrele să se cutremure. Într-o clipă tremura din toate mădularele, apoi simţea doar o moleşeală dulce, pentru ca imediat după aceea să se înalţe ameţitor din nou. Nu băgă de seamă când halatul ei dispăruse fără urmă, dar resimţi acut prima atingere a mâinii lui Rolfe pe sânii ei dezveliţi. Îi părea atât de firesc ca mâna lui să fie acolo, odihnindu-se pe ea cu cea mai suavă dintre apăsări. Când mâna începu să i se mişte domol peste ea, palma lui părea să devină tot mai caldă. Sfârcurile i se întăriră sub frământarea lui blândă.

Se întoarse spre el, îşi strecură o mână pe după spatele lui, iar cu cealaltă îi mângâie umărul. Degetele i se răsfirară, dornice să atingă, înfiorate de zvâcnetul muşchilor de sub piele, de duritatea trupului său. Îi întoarse săruturile, impunându-şi propria apăsare acum, provocându-l. Încet, o aşeză pe pat lângă el şi, înainte să atingă perna cu capul, gura lui deja înşfăcase unul din sânii cu vârfuri rozalii, făcând cu limba ce mai înainte făcuse cu degetele, începu o explorare amănunţită a întinderilor moi ale pântecului şi ale coapselor ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult de miezul feminităţii ei până când în ea crescu un jind atât de puternic, încât se arcui în sus să-i întâlnească mâna curioasă. Când îşi strecură degetele lungi în căldura ei, Leonie dădu glas unui geamăt prelung, dându-şi capul pe spate. Îşi înfipse degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape.

Puţini bărbaţi trataseră vreodată o femeie cu atâta reverenţă. Mâinile care o atingeau o venerau, o alinau şi o aţâţau totodată. Limba lui Rolfe alunecă pe valea sânilor ei, peste pântec, îndreptându-se fără greş către muntele lui Venus, unde avea să-şi aducă prinosul. Mâinile sale îi despărţiră picioarele cu grijă, apoi îşi strecură braţele pe sub şalele ei şi o trase în sus. Leonie dădu capul mai mult

în spate şi un icnet îi rămase captiv în gât în timp ce buzele lui o apăsau adânc. Apoi, pentru mai multe secunde zbuciumate, îşi odihni obrazul pe coapsele ei. Aproape că îşi pierduse minţile, gata să-l implore să o ia. Rolfe, pe deplin conştient de dorinţa ajunsă la culme, începu să urce încet, cu corpul lunecând peste al ei, cu părul de pe piept atingându-i sânii sensibili, făcând-o să freamăte. Limba i se strecură din nou în gura ei şi, în chiar aceeaşi clipă, cu o lentoare insuportabilă, tăria lui catifelată se strecură în căldura ei, până la capăt, până ce ea îl primi ca o teacă.

Pentru ceea ce păru a fi o veşnicie, numai gura lui se mişcă, gustând cu poftă din dulceaţa ei. Dar nimic nu putea să îi distragă atenţia de la cealaltă căldură care o umplea şi, când începu să iasă încetişor din ea, nu putu să îşi reţină scâncetul ce îi scăpă printre buze. Dar nici nu-l scăpă bine, că acesta se prefăcu într-un geamăt de plăcere care întâmpina întoarcerea căldurii. Acesta era darul lui către ea, prelungind acut fiecare mişcare. După ce extazul ei ajunse la un apogeu febril, Rolfe se retrase până ce numai vârful ce zvâcnea mai rămase într-însa. Leonie ţipă, atârnată deasupra hăului pasiunii, iar apoi el se cufundă adânc în ea pentru ultima oară, făcând-o să explodeze de extazul fremătător ce pulsa în ea, cu fiecare şoc mai aprig decât cel din urmă, până ce leşină. Abia simţi ultimul sărut duios pe care i-l aşternu pe buze.

Capitolul 15

— Milady?

Leonie deschise ochii şi se trezi întinsă pe burtă, strângând perna în braţe, o poziţie neobişnuită, căci niciodată nu dormea aşa. Apoi îşi aminti noaptea trecută şi un val de căldură îi traversă trupul.

— Milady?

Wilda aştepta la marginea patului, cu o cămaşă de noapte în mâini. Leonie suspină. Ar fi vrut să mai stea întinsă şi să-şi savureze amintirile, sau să îşi găsească soţul acolo, nu pe Wilda. Dar o privire rapidă împrejur îi dădu de ştire că plecase.

— Am dormit prea mult?

— Nu. Acum că *el* e jos, m-am gândit că e un moment prielnic să vin şi să vă trezesc pentru slujbă, rosti ea apăsat.

Leonie râmji. Ştia pricina supărării Wildei.

— Dacă trebuie să împart camera cu el, trebuie să-i împart şi obiceiurile, spuse, apoi schimbă subiectul. Ai dormit bine?

— Mă tem că nu. Puricii! se ridică glasul Wildei. Aproape că am fost mâncată de vie!

Leonie o înţelegea bine, fiindcă şi ea avea câteva muşcături.

— Locul acesta e…

Îşi amintea şocul pe care îl avusese când sosise aici în ziua dinainte şi se uitase mai bine la sala de ospeţe.

— Oribil, concluzionă Wilda în locul ei. Bucătăriile şi locurile în care stau slugile sunt chiar mai rele decât sala şi mi-e teamă să mă apropii de latrină. Doar camera asta e cât de cât curată.

Leonie se încruntă în vreme ce Wilda începu să o pieptene.

— Mă întreb de ce? E adevărat că în Crewel nu a mai fost o doamnă care să gospodărească locul de când mama lui Alain a murit, dar intendentul familiei Montigny a rămas să se ocupe de lucruri. Iar acum şi Lady Amelia e aici.

Se cutremură la amintirea şobolanilor care împânzeau sala, viermuind printre oase, mâncare stricată, până şi printre excremente de câine!

— Evident că ea nu se deranjează cu aşa ceva, spuse Wilda. Iar slugile, din ce-am văzut eu, nu fac nimic dacă nu li se spune. Nu au atâta voinţă încât să ţină curat măcar în locurile în care trăiesc.

— Cum poate soţul meu... Nu l-aş fi crezut un om care să trăiască în felul acesta.

— Dar, milady, el e arareori aici.

— Cum?

— Aşa am înţeles de la Mildred, mărturisi Wilda. E un om al războiului, trăieşte în tabere de oşti şi toate cele... condiţiile de aici nu pot să fie mult prea diferite.

— Dar, Wilda, ce vrei să spui cu faptul că arareori stă aici?

— Mildred spune că, de când a pus stăpânire pe Crewel, e mai tot timpul plecat.

— Ce altceva ţi-a mai spus Mildred? întrebă Leonie, ştiind că Wilda era destul de slobodă la gură.

— Milady, începu Wilda cu nerăbdare, se pare că, de când regele i-a dat întreaga regiune Kempston, doar porţile cetăţii Crewel i s-au deschis fără luptă, iar asta doar pentru că Lord Alain a fugit şi locul era în dezordine totală. Vă aduceţi aminte de turnirul de care am auzit?

— Vag, răspunse Leonie, cu o senzaţie de nelinişte.

— Ei bine, a fost doar un pretext pentru a aduna toţi vasalii şi castelanii din Kempston ca să depună jurământul de loialitate faţă de noul lor senior.

— Înţeleg, cugetă Leonie cu voce tare. Mai bine decât să-i convoace unul câte unul. De unul singur, un om poate să refuze şi să se baricadeze în cetatea lui.

— Într-adevăr, asta a spus şi Mildred, rosti Wilda, mândră de isteţimea doamnei sale. Şi au venit cu toţii, dar nu să jure loialitate! Toţi şapte l-au atacat pe Sir Rolfe, apoi au fugit.

Acum Leonie înţelese pe deplin ce văzuse în ziua aceea. Era dezgustată că vasalii lui Sir Edmond au putut să se comporte atât de josnic, chiar şi mânaţi de teamă cum erau. Nici măcar nu-i dăduseră lui Rolfe şansa să-şi dovedească forţele.

— Ce a făcut soţul meu după atac?

— A asediat toate cele şapte cetăţi.

— Cum… şapte? Are suficienţi oameni pentru aşa ceva?

Wilda ridică din umeri.

— De câţi oameni să ai nevoie ca să asediezi o cetăţuie? Pershwick niciodată n-a avut…

— Ştiu, ştiu, o întrerupse Leonie nerăbdătoare, cu mintea zburându-i altundeva.

Era uluită. Era un plan imposibil de pus în aplicare, fiindcă trebuiau să se apropie de toate cele şapte fortăreţe în acelaşi timp, pentru a le împiedica să se ajute între ele. Lucru pentru care era nevoie de mii de soldaţi. Dar dacă o forţă atât de mare s-ar fi aflat în împrejurimile cetăţii Pershwick, cu siguranţă ea ar fi prins de veste. Însă nu auzise nimic.

— Eşti sigură că ai auzit bine, Wilda? Nu cumva soţul meu asediază doar *una* din cetăţile din Kempston?

— Nu, milady. Patru dintre ele au fost deja cucerite. Wroth e acum sub asediu, iar celelalte sunt împresurate, până la noi ordine.

Leonie îşi dădu seama ce însemnau toate aceste lupte.

— Atunci, n-am să-mi văd soţul pentru multe luni, nu-i aşa?

— Asta ar trebui să vă convină.

Leonie zâmbi pentru sine în vreme ce Wilda se duse să îi aducă o rochie. Servitoarea credea că ea încă îşi detestă căsnicia.

— Wilda, strigă ea, azi vreau să port cea mai bună cămaşă, cea de mătase albastră pe care am luat-o de la negustorul francez.

— Dar pe aceea o purtaţi doar la ocazii speciale. Aţi refuzat s-o purtaţi până şi în...

— Ştiu. Nu credeam că nunta mea e atât de specială, dar acum vreau să o port.

Wilda nu se opuse, iar Leonie căzu într-o tăcere stranie în timp ce servitoarea îi lega şnururile cămăşii albastre, cu mâneci lungi. Peste aceasta puse rochia de lână spaniolă, de culoarea vinului. Era despicată în lături, pentru a dezvălui cămaşa albastru-închis de dedesubtul ei, iar mânecile, ce se lărgeau ca nişte clopote, erau înflorate cu o bogăţie de broderii. Rochia era minunată, după ultima modă, cu ornamente argintii în jurul gâtului şi îi venea ca turnată pe trup. Cingătoarea, ce îi atârna liber în jurul brâului, era făcută din fire de argint şi capătul îi ajungea la genunchi.

Leonie îşi lăsă desfăcut părul argintiu, care îi cădea în cosiţe dese peste sâni, aşa cum o făceau de obicei cozile pe care şi le împletea. O cununiţă de argint îi încercuia capul, având la mijloc un mic pătrat de in alb. Îşi completă costumaţia cu nişte pantofi moi de piele peste ciorapi albaştri de lână.

— Arăt ca o doamnă demnă de lordul meu? îndrăzni Leonie să întrebe cu un mic zâmbet.

— Într-adevăr.

Wilda zâmbi la rândul ei, încântată că jucase un rol în a-şi face doamna atât de frumoasă.

— Să nu ne mai ascundem aici. Vom avea multe de făcut în următoarele săptămâni, deci trebuie să ne începem treaba.

Wilda înţelese ce voia să-i spună şi ochii i se luminară.

— Daţi-mi voie, milady, şi am să-i pun pe nenorociţii ăştia să...

— Toate la timpul lor, o întrerupse Leonie. Mai întâi trebuie să obţin permisiunea soţului meu.

Wildei nu îi plăcu deloc ce îi auziră urechile. Stăpâna ei nu mai avea ultimul cuvânt de spus, iar ea nici nu încercă să îşi ascundă nemulţumirea în timp ce părăsea încăperea împreună cu Leonie.

Capitolul 16

Însă pe Leonie o aştepta o surpriză. După ce părăsi micuţa capelă, unde preotul din Crewel ţinea mai multe slujbe în fiecare dimineaţă, Amelia îi ieşi direct în cale.

Leonie îşi ascunse surprinderea, dar Amelia nu reuşi să o mascheze pe a ei. Se aşteptase ca Leonie să fie atrăgătoare, acum că vânătăile i se vindecaseră. Altfel de ce ar fi adus-o Rolfe lângă el dacă nu i-ar fi fost pe plac? Dar această fată radioasă, cu trăsături fine şi aristocrate era mult prea frumoasă. Ce bărbat şi-ar mai fi dorit o amantă când avea o asemenea soţie?

Amelia se panică. Minciuna ei despre sarcină îl convinsese pe Rolfe, iar ea plănuise ca, într-o lună sau două, când Leonie avea să dispară din nou, să spună că a pierdut copilul. Atunci, totul avea să fie la fel ca înainte.

Dar o *asemenea* soţie nu avea să dispară într-un timp atât de scurt. Mai bine spus, această femeie era posibil să nu mai plece deloc. Şi cu ea aici, Amelia nu putea să spună că a pierdut copilul, altfel s-ar fi găsit ea însăşi făcându-şi bagajele cât de curând. Singura ei şansă era să rămână însărcinată cu adevărat, şi repede. Dar dacă acum Rolfe nu mai putea fi ispitit?

Pfui, oricine cu înfăţişarea oacheşă a lui Rolfe era numai bun; Sir Evarard sau până şi băieţandrul acela chipeş, unul din cavalerii lui Rolfe, cum îl chema? Nu conta cine era tatăl.

Odată însărcinată, putea să tragă de timp, ba chiar să-l convingă pe Rolfe să o întreţină pe ea şi pe copilul „lui” la nesfârşit.

— Lady Leonie, trebuie să mărturisesc că nu v-am recunoscut.

— S-au petrecut multe în ultima vreme, spuse Leonie evaziv.

Amelia era încântată. Bine. Soţiei nu îi plăcea că amanta era încă acolo. Cu puţin ajutor, avea să-i placă chiar mai puţin.

— Trebuie să-mi cer scuze că nu v-am întâmpinat când aţi sosit ieri, improviză Amelia în grabă, dar am avut mult de lucru să-mi pun lucrurile în ordine. Rolfe nu mi-a spus din timp şi am fost nevoită să mut totul foarte repede. Dar sunt sigură că aţi întâmpinat aceleaşi dificultăţi.

Leonie era uluită de îndrăzneala femeii. Să îi spună făţiş că tocmai ce se mutase din dormitorul lui Rolfe, ba continuase să împartă camera cu Rolfe chiar şi după nuntă! Şi, desigur, toate slugile ştiau. De parcă asta nu era de ajuns, femeia insinua că nu avea să părăsească Crewel nici chiar după sosirea ei. Leonie îşi împietri inima.

— Ai de gând să rămâi aici? întrebă ea,

— Dar, milady, unde altundeva să trăiesc? rosti Amelia cu prefăcută inocenţă. Sunt pupila lui Rolfe...

— Ştiu prea bine ce eşti.

— Ah, rosti Amelia şi ridică din umeri. Am încercat să îi spun lui Rolfe că aţi obiecta, dar el a insistat că nu e nimic de obiectat. Poate ar fi mai bine dacă... nu i-aţi menţiona că ştiţi despre... ei bine, înţelegeţi, nu? Lui Rolfe nu îi place gelozia.

— Gelozie! făcu Leonie cu glas sugrumat

— L-aţi văzut pe Rolfe la mânie? E o imagine groaznică. Fiorul Ameliei era cât se poate de real. Eu încerc să nu-i stau în drum când e aşa. Ar fi bine să faceţi la fel. Dar asta nu înseamnă nimic. Nu, ştiu că nu veţi fi geloasă. Nu mi-aţi spus că nu îl doriţi pe Rolfe?

— Şi nu m-ai asigurat că n-are să mă deranjeze? contră Leonie.

Amelia oftă.

— Acum vedeţi cât e de schimbător. Fiţi sigură, fără îndoială, că se va răzgândi din nou.

Leonie nu se lăsă atrasă în cursă.

— Spune-mi, cine are grijă de gospodărie?

— Rolfe m-a însărcinat pe mine, dar e o sarcină la care aş renunţa cu dragă inimă.

— Ai renunţa?

Amelia coborî privirea.

— I-am spus lui Rolfe că m-aş bucura să vă fiu de ajutor, dar, vai, mi-a spus să nu vă deranjez în privinţa aceasta. Nu i-a plăcut cum gospodăriţi Pershwick. Trebuie să fie încă supărat că...

— Ştii unde se află soţul meu acum? îi tăie Leonie vorba.

— Desigur. Întotdeauna îmi spune unde se duce. A fost chemat la grajduri. Un netot i-a pus calul de război lângă buiestraşul domniei voastre şi...

Leonie îi întoarse spatele Ameliei înainte ca aceasta să termine şi ieşi în curtea interioară. Acolo, rămase locului pentru o clipă, lăsând căldura soarelui să bată peste ea şi încercă să se poarte ca şi cum întreaga conversaţie nu s-ar fi petrecut. La fel de bine putea să se poarte ca şi cum nici nu se afla deloc acolo.

Capitolul 17

Era o zi leneşă, soarele săruta florile catifelate şi coruri de păsărele umpleau văzduhul cu cântecul lor. O zi splendidă de vară, cu brize calde, înmiresmate.

După ce o părăsise pe Amelia, Leonie aşteptă în curtea interioară, ascunsă, până ce îşi văzu soţul întorcându-se în sala de ospeţe. Odată ce acesta dispăru pe uşă, se duse la grajduri ţii văzu că iapa ei blândă nu fusese vătămată de calul lui Rolfe. Uşurată, se plimbă pe cărăruia de lângă grajduri până ce ajunse la marginea pădurii. Rămase acolo, sperând să găsească un strop de singurătate.

Găsi singurătatea, dar nu fu o întâlnire plăcută. Plânse, ceea ce o umplu de dezgust faţă de ea însăşi. Se hotărî să continue să meargă până ce avea să ajungă în sat, pentru a-şi limpezi gândurile, dar această decizie se dovedi la fel de supărătoare, căci deşi ea uitase necazurile pe care oamenii ei le provocaseră aici, cu siguranţă că şerbii din Crewel nu făcuseră la fel. Femeile abia dacă îi răspunseră sfios, în dodii, iar bărbaţii o ocoliră cu totul. Nu rămase prea mult acolo.

După-amiaza, se găsi din nou între zidurile cetăţii Crewel, dar încă nu avea tăria să dea ochii cu soţul ei. Căutând din nou să îşi ocupe mintea cu altceva, se îndreptă spre grădina dindărătul bucătăriei. Priveliştea o lăsă descumpănită – legumele şi ierburile erau atât de

cotropite de buruieni, că abia dacă le zărea.

Era destul de rău că domeniul Crewel era un loc mizerabil, dar grădina era o sursă de hrană. O grădină furniza mirodeniile care făceau comestibile mâncărurile mucegăite de la sfârşitul iernii. O grădină dădea ierburi care vindecau şi alinau durerea. Era intolerabil să găsească grădina într-o asemenea stare.

— Milady, sunteţi căutată.

Leonie se răsuci pe călcâie la auzul vocii subţiri. O fetiţă de şapte sau opt ani şedea în genunchi în ţărână şi smulgea buruieni. Măcar *cineva* îşi dădea silinţa.

— Cum te cheamă, copilă?

— Ideile.

Leonie îi zâmbi prietenos, pentru că îşi dădea seama că fetiţa era emoţionată.

— Ar trebui să ţi se dea ajutor la atâta plivit.

— O, nu, milady. Bucătarul s-ar supăra dacă nu pot să fac măcar atât de una singură. Mi s-a spus doar să adun câteva verdeţuri pentru salată.

— Verdeţuri? Şi bucătarul ţi-a spus ce verdeţuri să culegi?

Seninătatea de pe tânărul chip se destrămă.

— L-am întrebat, dar... dar a spus orice verdeţuri. Am greşit? N-am vrut să greşesc, milady.

— Nu, ai făcut cum ţi s-a spus, o mângâie Leonie cu glasul. De cât timp ajuţi în bucătărie, Ideile?

— Nu de mult. Învăţam să ţes, dar cum lui Lady Amelia nu-i place să vadă copii în jur, surorile mele m-au trimis la bucătărie.

— Atunci, cineva ar fi trebuit să te înveţe ce să arunci şi ce să culegi în hăţişul acesta. Ce-ai găsit tu acolo sunt buruieni.

Ideile rânji.

— Sincer?

— Sincer, îi întoarse Leonie zâmbetul. Acum să vedem ce găsim pe-aici.

Se aplecă şi despărţi un tufiş des.

— Ha! Chiar *găsim* ceva comestibil, la urma urmei. Astea sunt bune la salată.

Începu să umple coşul fetiţei cu toate frunzele de păpădie pe care le găsi.

— Încă o dată, te găsesc într-o grădină.

Mâinile lui Leonie încremeniră. Până şi inima i se opri în loc.

— V-am spus că sunteţi căutată, şopti Ideile.

Leonie încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

— Aşa e. Întoarce-te în bucătărie, Ideile. Bucătarul va trebui să se descurce cu ce ai în coş.

Amândouă se ridicară în acelaşi timp, Ideile, să treacă în grabă pe lângă impunătorul lord de Kempston, iar Leonie, să îl înfrunte.

Rămase din nou copleşită de frumuseţea lui şi, pentru o clipă, orice altceva fu dat uitării cât timp îl cercetă alene cu privirea. De la picioarele cu muşchi noduroşi înfăşurate în pantaloni strânşi fini, la tunica brună cu fir de aur, tot ce purta accentua forţa trupului său.

Întâlnirea cu ochii aceia căprui, catifelaţi, îi aminti de cuvintele Ameliei. Se hotărî să nu se coboare într-atât încât să-i pună întrebări despre Amelia, sau de ce o adusese aici. Dorinţa lui de a o lua de la început, cum spusese el, era evident o minciună. Şi mai multe minciuni ar fi avut darul să o deruteze. De asemenea, nu voia ca el să ştie că se supărase din pricina Ameliei.

— Numeşti asta o grădină, milord? abordă ea un subiect neprimejdios.

Rolfe abia catadicsi să arunce o privire în treacăt în jurul său înainte ca ochii să i se întoarcă asupra splendidei imagini ce îi stătea dinainte.

— Ce ştiu eu despre grădini?

— Ai văzut-o pe a mea, în Pershwick.

— Aşa să fie? rânji el şi se apropie. Nu, floricică, te-am văzut numai pe tine.

Leonie simţi fluturi în stomac, iar obrajii i se făcură ca para focului. Puterea emoţiilor pe care bărbatul acesta era în stare să le trezească în ea era înspăimântătoare. Trebuia să îi pună capăt.

— Îmi spui „floricică” pentru a-mi aminti cum era să mă faci de ruşine înaintea alor mei?

Inima lui Rolfe se făcu cât un purice. Era supărată. Ochii îi luceau ca argintul lustruit, sprâncenele întunecate se arcuiau ameninţător, iar buzele se închiseseră tăios. Încă o dată, mânia tinerei o aţâţă pe a sa.

— Să fiu al naibii, credeam că am trecut peste asta!

Leonie tresări, dar nu dădu înapoi. Trupul puternic, aflat atât de aproape de ea, deborda de o forţă virilă, însă ea rămase pe poziţie.

— Doar mă întrebam ce motiv ai să-mi aduci aminte de incident.

Rolfe se încruntă. Cu câtă dibăcie îl făcuse să se simtă ca un mistreţ turbat pentru că o atacase. Nu avea să fie uşor să aibă de-a face cu această femeie.

Îi netezi linia dură a buzelor.

— Draga mea, înţelegi ce efect ai asupra mea? întrebă cu blândeţe. Când te văd, gândurile negre îmi zboară pe fereastră. Dacă ţi-am amintit de ceva neplăcut, nu a fost dinadins şi îmi cer scuze.

Leonie rămase uimită. Să îl creadă? Se juca cu ea, căutând doar să o împace? Dacă aşa stăteau lucrurile, îi reuşea de minune, căci supărarea ei lăsa cu repeziciune loc tulburării.

Coborî ochii, din cale-afară de confuză şi de neajutorată.

— M… m-ai căutat, milord. Voiai ceva de la mine?

Bărbatul chicoti încet, răutăcios, şi o făcu să se dea înapoi,

— Milord…

— Rolfe.

— Nu…

— Rolfe, insistă el. Eşti soţia mea şi asemenea politeţuri sunt nepotrivite atunci când suntem singuri.

Amintirea stării în care se afla era nepotrivită! De parcă putea să uite că era soţia lui! Iar acum voia să îi spună pe nume şi, prin asta, să recunoască faptul că îi aparţinea de drept.

— Leonie? încă eşti atât de sfioasă? întrebă el cu glas mieros.

Ea se putea folosi de scuza aceasta... dar se decise să nu-şi mai ascundă sentimentele doar pentru a nu-i strica buna dispoziţie.

— E mai mult decât sfioşenie, milord, recunoscu ea cu francheţe. Poate în timp...

Rolfe oftă, iar Leonie simţi un mic triumf pentru că nu îi cedase.

— Timpul nu e de partea mea. Mâine am să plec de-aici. Nu ştiu când mă întorc, dar când va veni clipa, am să mă aştept să fii mai în largul tău cu mine. Suntem căsătoriţi de mai bine de o lună.

— Dar nu am fost împreună pentru atâta timp, îi aminti ea cu răceală.

— Chiar şi aşa, ai avut timp să te obişnuieşti, grăi el.

— Ca să te lămuresc, tu m-ai trimis de-aici, iar eu m-am gândit că nu te voi mai vedea. Cu *asta* a trebuit să mă obişnuiesc, milord, răspunse ea cu ţâfnă.

— Aşa deci! făcu el, de parcă aflase ceva important.

Leonie deveni stingheră când nu mai adăugă nimic altceva.

— Milord, încă nu mi-ai spus de ce mă căutai.

— Am fost îndeajuns de descreierat să cred că a petrece ziua împreună cu tine ar fi fost plăcut. Pe unde ai umblat, milady?

Fata începu să-şi piardă orice nădejde. Totul se înrăutăţea. Mânia aceasta mocnită era mai teribilă decât urletele.

— Am... am vizitat satul.

— Cine te-a însoţit?

Sfântă Fecioară, avea de gând să facă tărăboi până şi dintr-un asemenea motiv!

— Probabil că ştii deja că am fost de una singură.

— Dacă aş fi ştiut, doamnă, nu întrebam. Singură? Aici nu suntem în Pershwick, unde poţi să faci cum te taie capul.

— Sunt cât se poate de conştientă de acest adevăr, milord, rosti ea cu amărăciune.

Rolfe îşi miji ochii.

— Poate că ţie nu-ţi pasă de propria siguranţă, dar acum eşti a mea, iar eu protejez ceea ce-mi aparţine. Trebuie să pun pe cineva să te păzească mereu?

— Te rog, nu! Ştiu... ştiu că am greşit să părăsesc cetatea fără escortă, dar nu-mi stătea gândul la asta. Am avut nevoie de... puţin timp de una singură. Nu se va mai întâmpla, milord, încheie repede, stânjenită de propria bâlbâială.

Îşi feri ochii de privirea lui pătrunzătoare, dar el îi prinse bărbia între degete.

— Nu-ţi cer mai mult decât ar trebui, Leonie. Nu-mi purta pică pentru îngrijorarea pe care o manifest pentru tine.

Se ura că era atât de emotivă în prezenţa lui. Îi ura glasul împăciuitor. Dar mai presus de orice, ura ce îi făcea, fluxul şi refluxul constant de emoţii care îi învolburau mintea. O clipă, era mânioasă, temătoare, în următoarea... iar cel mai rău era sentimentul acela straniu care se înfiripa într-însa de fiecare dată când o atingea.

Rolfe îi dădu drumul bărbiei şi îşi plimbă degetele peste obrazul ei. Leonie îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se să o sărute, însă el se mulţumi doar să o privească în ochi. Ochii lui erau întunecaţi şi de nepătruns.

— Uneori, furia prieşte, rosti Rolfe. Lămureşte lucrurile, pune sângele în mişcare. Leonie, nu-ţi ascunde furia de

mine. S-ar putea să nu-mi placă, dar mi-ar plăcea încă şi mai puţin dacă ţi-ai lăsa furia să te macine. Nu fi îmbufnată cu mine, nevastă. Şi niciodată, niciodată să nu aduci furie în patul meu.

Buzele sale le atinseră în treacăt, ca o adiere, pe ale ei, apoi o lăsă din braţe şi se îndepărtă. Leonie se uita buimăcită după el, cu degetele duse pe obraz, acolo unde o atinsese. Inima îi bubuia în piept.

Capitolul 18

Sala de ospeţe se umpluse cât ai clipi, iar servitorii aduceau platouri mari cu mâncare. O slujnică îşi pierdu echilibrul şi căldarea enormă cu supă pe care o căra se clătină puţin, vărsând supă pe podea. În clipa următoare, cinci câini apărură de nicăieri în jurul băltoacei, însă lichidul fierbinte nu era destul de ispititor. După câteva adulmecări, se puseră din nou să urmărească platourile de mâncare, în speranţa unui nou accident.

Erneis, intendentul castelului Crewel, văzuse păţania, dar continuă să îşi umple farfuria, fără să se sinchisească. Nici slujnica nu avea să îşi bată capul cu aşa ceva. Nu avea să se întoarcă mai târziu să cureţe, pentru că nimeni nu i-ar fi spus să o facă.

Erau întâmplări comune în Crewel, ce se petreceau de atât de mult timp, că erau luate drept ceva firesc. Poate că soldaţii se plângeau de mizeria din jur, dar nu aveau autoritatea să dea porunci servitorilor. Sir Evarard trăise în condiţii chiar mai vitrege, aşa că nu le băga în seamă pe acestea. Slujitorii nu făceau nimic din proprie iniţiativă, ba chiar deveniseră de-a dreptul leneşi.

Sir Thorpe renunţase de mult să mai încerce să pună lucrurile în ordine. Oricum, niciodată nu stătea îndeajuns de mult în Crewel încât să conducă o curăţenie generală a locului. Iar Rolfe avea prea multe alte probleme cu care să se confrunte. Amelia nu părea să ştie cum să se

comporte cu slugile. Era destul că ţinea camera lui Rolfe cât de cât curată.

Rolfe se gândise să îşi ia soţie, sperând că astfel problema avea să fie rezolvată. Dar nu avea să fie. Amelia îi spusese că avusese un schimb aprins de cuvinte cu soţia lui, în care Leonie spusese că nu se va deranja să gospodărească domeniul Crewel. Rolfe era întărâtat, mai ales după scena din grădină. Putea să aibă grijă de Pershwick, care era al ei, dar nu şi de Crewel?

Dar Amelia îi amintise că doamnele cu statutul lui Leonie erau obişnuite să îşi petreacă zilele ţesând şi bârfind. Rolfe ştia că era adevărat, fiindcă propria mamă nu ridicase niciodată un deget să îşi conducă gospodăria. Fără îndoială că Leonie avea un intendent destoinic în Pershwick. „Ei bine, o să las lucrurile aşa cum sunt”, se gândi Rolfe.

Din nefericire, mânia lui nu se domolise până ce Leonie nu-şi făcu apariţia. Avea aceeaşi expresie nefericită pe care o avusese în grădină, iar el aproape că îşi dorea s-o izgonească, însă prea mulţi ochi erau aţintiţi asupra lor.

Niciunul nu scoase un cuvânt, fapt care îi înteţi mânia. Ea părea să aleagă să îşi hrănească mânia în tăcere, iar acest fapt îl înfuria şi mai tare. Voia ca soţia lui să fie aşa cum fusese în noaptea precedentă, când vorbise cu el, când îl acceptase. Atunci, el crezuse că aveau parte de un nou început.

În acea după-amiază, Damian se întorsese în Crewel cu armura lustruită a lui Rolfe. Curăţatul armurii era singurul lucru la care băiatul se pricepea de minune. Rolfe nu era obişnuit să aibă un scutier atât de tânăr, nici nu avea destul timp pentru a-l instrui pe băiat. Datoria lui Damian era de a-l însoţi, de a-i alege hainele dimineaţa, de a-l ajuta să se îmbrace şi de a-l servi la masă. Tot ceea ce făcea un paj era guvernat de reguli stricte, până şi tăierea cărnii şi aducerea pocalului cu vin pentru seniorul său. Damian ştia ce se aştepta de la el, dar mai nimic din

acestea nu prea mergea ca uns.

Astăzi, după ce îşi risipise toată răbdarea cu soţia sa, Rolfe nu mai avea nici măcar un dram pentru băiat. Când vinul îi fu vărsat pe lângă pocal pentru a doua oară, îşi alungă pajul cu vorbe aspre care se ridicară peste zumzetul de la mesele din sală. Urmară câteva clipe de linişte, după care toată lumea se puse din nou pe mâncat. La urma urmei, nu era deloc ceva neobişnuit ca Rolfe să-şi piardă răbdarea.

Leonie era deja iritată, după ce privise cum Lady Amelia direcţionase servirea mesei cu aparenta aprobare a lui Rolfe.

— Întotdeauna eşti aşa de dur cu băiatul?

Ochii întunecaţi ai lui Rolfe o sfredeliră.

— Aşa deci. Până la urmă, ai glas.

Leonie îşi coborî privirea spre masă.

— Nu ştiam că se aştepta de la mine să vorbesc. Nu am nimic de spus.

— Să înţeleg că politeţea elementară îţi este străină?

— Nu, milord. Este înapoiată doar când e primită, răspunse ea calm.

Bărbatul mormăi, ignorând faptul că nici el nu-i adresase vreun cuvânt.

— Deci, acum ai găsit ceva de spus... şi se dovedeşte a fi o critică. Ai fi făcut mai bine să nu scoţi o vorbă.

— Ştiu că părerile mele nu înseamnă nimic pentru tine, milord, dar ai fi mai bine servit de către pajul tău dacă ai arăta puţină răbdare. Băiatul e doar temător.

— Să înţeleg că ai instruit mulţi scutieri, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar cu siguranţă măcar unul? Cum altfel ai şti cum să mă port cu al meu?

Leonie nu se clătină sub asaltul lui.

— E o chestiune de bun-simţ, milord.

— Răbdarea lecuieşte stângăcia?

— Nu ar fi atât de stângaci dacă nu te-ai uita atât de

urât la el, răspunse tânăra.

— Înţeleg. Atunci, când Damian are să-şi înfrunte duşmanul pe câmpul de luptă, o să se descurce bine dacă duşmanul lui îi zâmbeşte? Dar ce se face dacă duşmanul se uită urât la el? Ar scăpa sabia printre degetele temătoare în loc de vinul vărsat. Bunul tău simţ ar însemna moartea lui Damian.

Leonie roşi până în vârful urechilor. Tot ce spunea era adevărat. Dacă Damian nu învăţa să îşi stăpânească teama acum, nu avea să trăiască până să devină cavaler. Şerbii şi femeile puteau să fie stângace, nu şi războinicii.

— Recunosc, ai dreptate, spuse ea împăciuitor. Totuşi, încă susţin că ai fost prea aspru cu băiatul. Puţină răbdare din când în când ar fi în folosul *amândurora.*

— Recomanzi răbdare pentru băiat... ce-mi recomanzi în privinţa ta?

Leonie îşi ridică lent privirea către el şi întrebă pe un ton dulce, nevinovat.

— Şi eu ţi-am stârnit nemulţumirea, milord?

Rolfe nu era amuzat. Mai rău, încercarea ei de a face haz de supărarea lui îl întărâtă şi mai rău.

— Ce recomanzi? repetă el sumbru.

— Retragerea.

— Inacceptabil.

— Atunci, mai multă răbdare, milord.

— Răbdarea fără răsplată nu merită efortul, ripostă el.

Un avertisment. Se aştepta la prea mult. Dacă el nu era dispus să dea înapoi, atunci nici ea nu avea să o facă.

— Răsplata vine doar pentru cei merituoşi.

— Vrei să spui că nu sunt merituos?

— Asta e pentru conştiinţa ta să decidă, milord.

— Să fiu al naibii, ce are conştiinţa de-a face cu asta? Conştiinţa mea e curată!

— Fără îndoială, i-o întoarse ea.

Era primejdios să spună mai mult de atât. Rolfe sorbi ce îi mai rămăsese din vin şi răcni să i se reumple pocalul.

Leonie suspină. Nici n-ar fi trebuit să-şi răcească gura. Nu putea ajunge la o înţelegere cu un asemenea om. Majoritatea bărbaţilor trăiau ignorând regulile care nu-i interesau, iar soţul ei nu făcea excepţie. Nu puteai să îi spui că se înşală, nici să-i pui la îndoială integritatea aşa cum o vedea el. Şi după cum vedea el lucrurile, nu era nimic greşit în a-ţi ţine amanta sub acelaşi acoperiş cu soţia. Sau să îţi laşi amanta să se ocupe de gospodărie. Toţi ochii se închideau la adulterul unui bărbat, dar vai şi amar de soţia ce se abătea de la drumul căsniciei. Nişte ipocriţi cu toţii! Poate că avea să fie nevoită să trăiască astfel, fiindcă nu prea avea ce să facă în acea privinţă, dar nici nu se gândea să înghită o asemenea ipocrizie. Orice pretenţie de cină liniştită era distrusă, dar oricum nu avea poftă de mâncare. Dacă nu era destul de rău că trebuia să mănânce cu stomacul înnodat de tensiune, mâncarea era oribilă, fără pic de gust în absenţa mirodeniilor. Până nici pasta de carne tocată cu lapte şi bucăţele de pâine nu avea ierburi. Aveau brânză de oaie, dar untul era rânced.

— Pot să mă retrag, milord?

Rolfe o privi îndelung înainte să încuviinţeze. Dar o opri tocmai când se întorcea.

— Lasă-ţi duşmănia în urmă, Leonie. Am să te urmez curând.

Era încă devreme şi ultimul loc în care Leonie voia să îşi aştepte soţul era patul acestuia. Amintirile pe care i le stârnea o umpleau de amărăciune, provocându-i o frustrare ce îi stârnea mânia. Nu era drept să se afle într-o asemenea situaţie fără ieşire. Nu putea să aibă un soţ adevărat în Rolfe d’Ambert, dar acesta nici nu voia să o lase în pace. Tot ce îi rămânea era o frustrare pe care era nevoită să o suporte până când acesta avea să se sature de noua lui posesiune. După o vreme, când Rolfe încă nu apăruse, Leonie răscoli prin cufărul ei din anticameră până ce găsi registrele din Pershwick. Le luă cu ea şi se

aşează pe unul din scaunele de lângă vatra rece. Adusese catastifele cu ea ca să le pună în ordine înainte să i le trimită lui Sir Guibert.

Toate orele lungi pe care le petrecuse învăţând să scrie şi să citească pentru a fi în stare să îşi ţină propria evidenţă, iar acum abilităţile aveau să se irosească... cel puţin pentru o vreme. Cât timp avea să o ţină aici? Măcar dacă ar fi ştiut.

Câteva ore mai târziu, Rolfe o găsi pe Leonie ghemuită în scaun, cu pergamentele răsfirate peste poale şi cu o călimară pe măsuţa de lângă ea. Nu se aşteptase la aşa ceva. Biserica, instituţia care răspândea învăţătura de carte, nu privea cu ochi buni educarea femeilor. Foarte puţini bărbaţi din afara bisericii ştiau să scrie şi să citească. Rolfe putea să scrie, dar era o abilitate de care nu se folosea, lăsând asemenea lucruri în seama copiştilor.

Rolfe luă unul din pergamente şi îl examină. Dar fata deschise ochii, aşa că i-l lăsă din nou în poală.

— Milady, scrijeliturile acelea au vreo noimă pentru tine?

Leonie mai că nu sări de pe scaun, speriată.

— Evident. Sunt catastifele mele.

— Cine te-a învăţat să scrii?

— Un preot tânăr din Pershwick.

— De ce-ar fi făcut-o?

Leonie îl privi cu precauţie, dar tonul lui era prietenos. Părea să fie pur şi simplu curios.

— L-am ameninţat că mă lipsesc de serviciile lui dacă nu o face.

Rolfe abia se abţinu să izbucnească în râs.

— Chiar aşa? Bănuiesc că a cedat ameninţărilor tale. Dar de ce ai vrea să înveţi? Nu îţi ţinea evidenţele precise?

— Precise, da, însă strâmba din nas la anumite schimbări pe care voiam să le aduc. Este o poveste lungă,

milord. Decât să implic un preot în ceea ce voiam să fac, am preferat să mă ocup eu însămi, aşa că am insistat să mă înveţe.

— Atunci, sunt mulţumit. Iată un lucru pe care nu mi-l poţi refuza. Mă vei servi drept copist.

— Eu? ridică ea glasul. Vrei să spui că nu ştii să scrii?

— Mi-am petrecut tinereţea pe câmpul de instrucţie, nu închis într-o chilie cu un preceptor.

Nu se sfii să mintă. În parte, era adevărat că nu renunţase la pregătirea în tainele războiului pentru învăţătură, nici nu fusese închis într-o chilie cu un preceptor. Preceptorul său fusese nevoit să îl urmeze pe câmpul de antrenament, o inconvenienţă pe care bătrânul prelat nu o aprecia.

— Dar cu siguranţă ai un funcţionar, nu?

— Nu îţi cer să preiei arhivele din Crewel. Dar bănuiesc că te descurci cu simpla corespondenţă.

Leonie se îmbujoră.

— Bănuiesc că pot, dacă nu crezi că aşa ceva mi-ar pune inteligenţa la încercare.

Sarcasmul ei îl amuza.

— Deloc.

Tânăra se ridică în picioare, cu trupul rigid.

— Foarte bine, milord.

Îşi duse catastifele înapoi şi, când reveni în cameră, Rolfe o aştepta în scaunul pe care tocmai ce îl eliberase. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, ascunşi, de necitit. Duse mâna să îşi tragă cămaşa de noapte mai bine peste ea, dureros de conştientă de cât de subţire era pânza alburie.

— Vino aici, Leonie.

Era o poruncă blândă, şi totuşi o poruncă.

Privi agitată la patul încăpător. Oricât de silă i-ar fi fost de el, îi oferea o scuză.

— E târziu, milord, şi...

— Ai dormit puţin deja, aşa că nu spune că eşti prea istovită.

Îi înfruntă privirea neabătută, dar trecură câteva momente până ce îşi urni picioarele. Până la urmă, ajunse înaintea lui.

— Mai aproape.

Mai făcu un pas, iar atunci Rolfe se întinse după ea şi o trase la el în poală. O împresură cu braţele şi-şi lăsă mâinile să i se odihnească pe şolduri. Şovăind, ochii ei îi întâlniră privirea.

— Mă bucur că mi-ai luat avertismentul în serios, draga mea, pentru că nu dau avertismente mai mult de o dată.

Leonie închise ochii. Probabil că soţul ei presupunea că se învoise deoarece el îi poruncise. Avea să afle că ea nu era o slujnică.

— Şi ce se petrece, milord, când avertismentele nu îţi sunt ascultate?

Buzele lui îi alintară gâtul.

— Nu vrei să ştii.

— Ba vreau, milord.

— Rolfe, o corectă, cu buzele ajunse la mijlocul gâtului.

Leonie gemu.

— Îmi pare rău, milord, dar nu pot.

— Nu poţi ce?

— Să-ţi spun pe nume.

Bărbatul se lăsă pe spate. Îi apucă faţa cu palmele.

— Doar spune-l. E un nume scurt, uşor de zis. Spune-l.

Îi zâmbea şi glasul îi era mieros, îmbietor. Dar când îl privi în ochi, o văzu pe Lady Amelia acolo. Femeia aceea şedea ca o stavilă între ei.

— Nu pot.

— Adică, nu vrei.

— Foarte bine, nu vreau.

Într-o clipită, Rolfe era în picioare, ţinând-o pe Leonie strâns în braţe. O duse până la pat şi o aruncă pe aşternuturi, apoi o privi cu asprime de la înălţimea staturii sale.

— Femeie, dacă n-aş şti că ai mai multă minte în cap,

aş jura că o faci înadins, numai să mă mânii. Dacă vrei să stai îmbufnată, treaba ta, dar să o faci cât eşti singură. Dacă eşti chibzuită, ai face bine să te scapi de îmbufnare când am să vin din nou la tine.

Ieşi vijelios din încăpere şi trânti uşa după el.

Leonie rămase întinsă pe spate, relaxându-se încetul cu încetul. Oftă. Bănuia că nu are să-l mai vadă până la plecarea lui de dimineaţă. Îi convenea de minune. Dar apoi îşi dădu seama unde avea Rolfe să îşi petreacă noaptea şi simţi un junghi în inimă.

Cu siguranţă, cineva avea să îl vadă mergând la amanta sa şi fără îndoială că toată lumea avea să afle până a doua zi dimineaţa, pentru că asemenea lucruri erau ţinute în secret numai faţă de soţie. Pe deasupra, soţia *aceasta* ştia deja, iar soţului său nu îi păsa dacă ştie sau nu. Faptul că nu dădea nici cea mai mică atenţie sentimentelor soţiei sale era cea mai dureroasă insultă pe care i-o aducea.

Capitolul 19

Rolfe era de mult plecat din Crewel până ca Leonie să-şi facă intrarea în sala de ospeţe, a doua zi dimineaţa. Thorpe de la Mare plecase cu el, lăsându-l pe Sir Evarard drept castelan în Crewel. Leonie era într-o proastă dispoziţie după ce stătuse trează ore în şir, încercând să se convingă că soţul ei nu conta pentru ea, ci era doar afectată de situaţia ruşinoasă în care se găsea. Starea ei de spirit nu se îmbunătăţi când o găsi pe Lady Amelia la masa stăpânului castelului, acolo unde trebuia să fie locul ei, ospătându-se şi râzând cu Sir Evarard.

Prezentau un tablou ce ilustra faptul că amanta avea mai multă trecere acolo decât soţia. Era, de asemenea, dureros de limpede că Amelia se simţea cum nu se poate mai bine.

Cei doi amuţiră la vederea lui Leonie. Ea nu îi salută şi nici măcar nu le mai aruncă o privire, ci se îndreptă spre capelă, ca şi cum aceea fusese destinaţia ei din capul locului. Ştia că întârziase la slujbă, aşa că nici nu se uită înăuntrul capelei, ci părăsi clădirea şi ieşi în lumina clară a dimineţii.

Avea de luat o decizie, una care putea să înrăutăţească lucrurile în relaţia cu soţul ei chiar mai mult, dar una la care merita să se gândească pentru binele ei.

Pur şi simplu nu îi stătea în fire să lenevească. Asta doar ar fi încurajat starea de spirit în care se afla. Avea nevoie să îşi găsească o ocupaţie.

Desigur, probabil că Amelia se simţea încântată nevoie mare să se afle deasupra soţiei lui Rolfe în gospodărie. Dar dacă ea avea măcar o idee despre arta de a întreţine o gospodărie, atunci o ţinea pentru sine.

Problema era că nimănui din Crewel nu părea să îi pese de condiţiile în care trăiau cu toţii. Faptul că Rolfe îşi sacrificase propriul confort pentru a-şi onora amanta arăta că avea sentimente puternice pentru ea. Leonie era neputincioasă în privinţa sentimentelor lui Rolfe, dar nu avea de gând să trăiască într-o cocină sau să fie stăpâna uneia.

Cine i-ar fi negat dreptul de a porunci anumite treburi casnice? Poate că Rolfe, când avea să revină, dar până atunci putea să realizeze multe, iar îmbunătăţirile ar fi avut darul să potolească mânia soţului său. Ar îndrăzni Lady Amelia să se plângă? Leonie era dispusă să rişte o ceartă cu fiinţa aceea.

Odată ce se hotărî, se duse să le găsească pe Wilda şi Mary. Dădu de scările care duceau la spaţiile de locuit ale servitorilor, de la primul etaj. La capătul scărilor găsi nu o încăpere mare, ci un culoar îngust. Slugile dormeau pe partea stângă, iar în dreapta erau multe cămăruţe.

Wilda veni în grabă la chemarea stăpânei.

— Milady.

Leonie privea curioasă în jur.

— Aici sunt magaziile? întrebă, cu privirea la şirul de cămări.

Wilda înţelese şi clătină din cap.

— Milady, nu am mai auzit de aşa ceva. Sir Edmond a avut ideea să ofere intimitate oaspeţilor săi, aşa că a poruncit să se construiască aceste cămăruţe, fiecare cu pat propriu şi alte comodităţi.

— Fiecare din ele e un mic dormitor?

Wilda încuviinţă.

— Mildred spune că domeniul Crewel n-a dus niciodată lipsă de oaspeţi. Lui Sir Edmond îi plăcea să-şi impresioneze musafirii.

Pe Leonie nu o luă prin surprindere că slujnica sa ştia atâtea. Servitorii bârfeau.

— Camere personale în loc de culcuşuri de paie pe coridor este într-adevăr ceva impresionant. Nu mi-am dat seama că familia Montigny era atât de înstărită.

Wilda se încruntă.

— Am auzit zvonuri.

— Ruşine să-ţi fie, Wilda. Ştii că nu tolerez zvonurile, rosti Leonie din reflex, iar pentru că Wilda ştia că doamnei sale îi displac bârfele, se opri. Mai bine aşa, pentru că Wilda nu voia să fie cea care să îi spună despre zvonurile care circulau despre ea şi soţul ei.

Wildei îi convenea ca slugile din Crewel să creadă că Rolfe d'Ambert îşi bătuse soţia în noaptea nunţii. Îl displăcea pentru insulta pe care i-o aducea lui Leonie prin prezenţa amantei sale în căminul lor. Wilda nu avea nici cea mai mică înclinaţie să îndrepte opiniile servitoarelor, sau să se certe cu bărbaţii care luau partea stăpânului lor. Avea de gând să se ţină departe de acea încleştare şi o avertizase şi pe Mary să facă la fel. Rolfe d'Ambert nu era un ins răbdător cu slujitorii. Aşa că se mulţumi să spună:

— Ei bine, Sir Edmond servea cele mai bune mâncăruri şi cele mai alese vinuri.

— Trebuie să fi avut alt bucătar, rosti Leonie sec, iar Wilda chicoti.

— Într-adevăr, am înţeles că bucătarul a fugit înainte de sosirea noului lord. Cel care conduce acum bucătăria e un fost grăjdar.

Leonie rămase consternată.

— Dar sigur trebuie să mai fi rămas unele din ajutoarele fostului bucătar, nu?

— Da. Ei ar putea să îmbunătăţească mersul lucrurilor, dar nu vor. Aici au fost multe resentimente împotriva soţului domniei voastre, şi încă sunt, adăugă Wilda cu glas scăzut.

— Sir Edmond era iubit?

— Nu. Era un om aspru. Dar cu el nu erau surprize şi slugile beneficiau tot timpul de pe urma abundenţei de mâncare lăsată în urmă de la ospeţele sale. Dar Sir Rolfe e aici atât de puţin timp, că n-au avut ocazia să-l cunoască mai bine, aşa că nu au încredere în el. Şi firea lui sălbatică îi sperie pe toţi. Nimeni nu vrea să atragă atenţia stăpânului asupra sa.

Leonie încuviinţă. Bănuise multe dintre aceste lucruri. Se mai uită o dată la şirul de uşi închise.

— Toate camerele acestea sunt goale?

Wilda îşi cunoştea bine stăpâna.

— Ea doarme în camera mare, care i-a aparţinut lui Sir Alain, şopti slujnica.

— Dar Sir Evarard unde...

— El e un soldat până în măduva oaselor. Doarme împreună cu ostaşii. Mildred spune că nimic nu l-ar face mai fericit decât să doarmă într-o pătură, sub lumina stelelor,

— Şi cum de ştie Mildred aşa ceva?

Wilda râânji.

— Singurul lucru care nu-i displace lui Sir Evarard la faptul că stă aici în loc să mărşăluiască dintr-o campanie în alta sunt femeile de aici. Milady, e un tânăr chipeş.

Leonie îşi controlă impulsul de a râânji.

— Şi te gândeşti să-l încerci tu însăţi?

Înainte de nunta lui Leonie, Wilda n-ar fi recunoscut aşa ceva nici în ruptul capului, dar acum răspunse ţanţoşă.

— M-am gândit la asta.

Leonie clătină din cap. Cum să o mustre pe Wilda pentru că voia desfătare? Niciodată nu avea rost să arăţi cuiva cu degetul păcatul relaţiilor în afara căsniciei.

— În următoarele câteva zile, rosti Leonie, schimbând subiectul, vei avea puţin timp să te mai gândeşti la asemenea lucruri. Ai vrut o şansă să-i pui la lucru pe servitorii din Crewel, iar acum o vei avea.

Wilda era încântată.

— Aveţi permisiunea lui? Atunci, putem să începem…

— Nu am permisiunea, dar vom începe oricum.

— Dar…

Leonie îi reteză vorbele.

— Nu pot să trăiesc aşa. Iar el nu e aici să mă oprească.

— Sunteţi sigură, milady?

— Cât se poate de sigură.

Amelia fu şocată când fiecare slujnică din castel coborî în sală cu mături, săpun şi apă. O trase pe Leonie la o parte.

— Lui Rolfe n-are să-i placă.

Leonie îi zâmbi tăios.

— Atunci, poţi să dai vina pe mine, fiindcă locul acesta mă jigneşte şi nu am de gând să mai petrec măcar o zi în asemenea condiţii. Desigur, dacă soţul meu e încântat, atunci trebuie să-ţi iei toate meritele asupra ta. Sunt sigură că aveai de gând să cureţi casa, doar că nu ai avut suficient timp.

Sarcasmul era usturător, însă Amelia parcă nici nu-l băgă de seamă.

— Trebuie să fii tot timpul cu ochii-n patru ca să faci orice aici. Şerbii sunt prea nătângi ca să facă ceva de capul lor. Credeţi că nu am încercat?

Leonie îşi păstră îndoielile pentru sine. Doar a vorbi cu femeia aceasta era un efort considerabil.

— Am propriile metode de a face lucrurile.

— Dacă Rolfe e satisfăcut… mormăi Amelia.

— Dar eu nu sunt satisfăcută, Lady Amelia. Totuşi, nu îţi cer să te oferi să mă ajuţi.

Nu i-ar fi cerut nici permisiunea. Era curioasă să vadă dacă îndrăznea să i se opună.

Amelia fu îndeajuns de chibzuită cât să bată în retragere. Câştigase prea multe lucruri pentru a risca o confruntare cu soţia lui Rolfe de dragul unei probleme atât de neînsemnate.

— Cum doriţi, milady, rosti ea înainte să se facă nevăzută.

Leonie îi făcu un semn din cap Wildei, care, cu ochii scăpărând, începu să strige comenzi în stânga şi-n dreapta către femeile adunate în jurul ei. Aşa începu. Câteva se porniră să bombăne la auzul sarcinilor care le aşteptau, dar limba ascuţită a Wildei curmă cu repeziciune orice protest.

Leonie ar fi lucrat cot la cot cu ele, cum făcuse dintotdeauna în Pershwick, dar să facă aşa ceva aici ar fi coborât-o în ochii slugilor. Chiar şi aşa, prea multe din ele îi căutară aprobarea Ameliei din priviri.

Cu Wilda înstăpânită asupra sălii de ospeţe, Leonie adună câţiva slujitori şi îi puse să o urmeze afară. Trimise patru inşi să adune stufăriş şi pe altul să-l aducă pe Sir Evarard. Apoi îi luă la bucătărie pe cei trei bărbaţi rămaşi.

Servitorii de acolo o primiră cu răceală, obişnuiţi pentru atâta vreme să îşi facă treaba fără vreun amestec. În afară de bucătar, un ins costeliv de vârstă mijlocie, mai erau cinci ajutoare, toţi bărbaţi, şi trei copii, care se ocupau de sarcinile cele mai uşoare. Micuţa Ideile era una din ei, iar Leonie trebui să-şi înfrâneze impulsul de a-i zâmbi fetiţei până ce avea să se ocupe de restul servitorilor.

Şopronul lung care servea pe post de bucătărie era într-o stare deplorabilă. Totul era atât de acoperit de fum şi grăsime, încât era de mirare că clădirea nu luase foc. Nici cămările de alimente nu se aflau într-o condiţie mai bună.

Nu-i arătă pic de milă bucătarului, căci el era unicul

responsabil.

— Ai să te întorci la grajduri, unde talentele tale pot fi mai folositoare, îi spuse, cu un chip sever, care îl provoca să o sfideze.

Omul părea uşurat. După plecarea lui, Leonie le ordonă celor trei oameni care o însoţiseră să scoată totul din bucătărie. Cele cinci ajutoare de bucătar şi Idelle o urmară în grădină. Ajunşi acolo, Leonie îi cercetă pe fiecare în parte, căutând să-şi dea seama ce atitudine au şi ştiind că dacă planul ei nu avea să dea roade, ea însăşi ar fi fost nevoită să preia îndatoririle bucătarului.

Îşi îndreptă atenţia spre fetiţă şi îşi lăsă severitatea deoparte pentru o clipă.

— Idelle, îţi aminteşti de buruienile pe care le culegeai în grădină?

Ideile făcu ochii mari.

— Nu le-am mai cules din nou, milady, mă jur.

— Ştiu, dar acum vreau să le culegi din nou, pe toate.

— Dar sunt atât de multe!

— Exact. Şi de vreme ce nu servesc nici unui scop, nu au ce căuta în grădină. Pricepi?

Idelle pricepea doar că i-ar lua o veşnicie să facă ce îi cerea stăpâna, însă ţinea din toată inima să-i facă pe plac lui Leonie.

— Am s-o fac.

Leonie zâmbi la vederea chipului ei deznădăjduit.

— Nu am spus că ai s-o faci tu însăţi. Nu, aceşti bărbaţi vor culege totul, rădăcini şi toate cele... mai ales rădăcinile. Tu trebuie să-i supraveghezi, să ai grijă să nu le scape vreuna şi să nu-i laşi să se odihnească până ce nu îşi termină treaba.

— Adică, trebuie să facă după cum spun *eu?* întrebă Ideile şi icni la un asemenea gând.

— Întocmai.

Unul din bărbaţi ridică glasul:

— Milady, protestez! Nu e...

— Mi te împotriveşti?

— Nu, milady, dar...

— Atunci, nu-ţi convine sarcina dată? Sau că trebuie să urmezi ordinele unui copil? Dar am văzut cu propriii ochi că nu ştii nimic despre cum să ţii curăţenie într-o bucătărie şi am gustat ce iese din bucătăria aceea, aşa că trebuie să presupun că nu ai habar ce înseamnă gătitul. Aşadar, la ce sunteţi buni, în afară de smulsul buruienilor?

Unul din ceilalţi făcu un pas înainte.

— Milady, eu pot să fac mâncăruri care să lase oricui gura apă.

Leonie ridică o sprânceană.

— Nu zău? Ei bine, n-am să te întreb de ce ţi-ai ţinut cunoştinţele tăinuite, dar ai ziua aceasta la dispoziţie ca să-ţi dovedeşti vorbele. Dacă nu minţi, de acum înainte vei fi bucătarul castelului, iar bucătăria va fi sub stăpânirea ta. Dar dacă nu-mi spui adevărul...

Lăsă ameninţarea să plutească în aer. Era mai bine ca slugile să nu ştie cu siguranţă limitele asprimii sale. Dacă îi ameninţa cu bătaia, unii poate ar fi crezut că pot să o îndure sau că nu-şi va pune ameninţările în practică. La fel era cu alungarea. Dar dacă nu aveau idee ce era capabilă să facă, nu ar fi riscat să-i stârnească mânia.

— Am... aş avea nevoie de ajutor, milady, spuse noul bucătar şi arătă spre fârtaţii lui.

— Cum te cheamă?

— John.

Leonie îi zâmbi, fapt care îl luă prin surprindere şi îl captivă totodată.

— Vei avea tot ce ai nevoie, John, ajutor şi provizii. Îţi cer numai să nu comanzi mai multe provizii decât ai nevoie, nici să rămâi fără. Ai să-i raportezi zilnic toate cumpărăturile lui jupân Erneis, să le treacă la catastif. Ai idee ce mai vreau să faci?

Bărbatul nu putu să-i întâlnească privirea, însă răspunse:

— Curăţenie generală, până în cel mai mic detaliu.

— Da. Toate ustensilele, oalele... totul. Nu există scuză pentru mizeria adunată în bucătărie şi nu am să mai tolerez aşa ceva. Ai grijă ca totul să fie gata înainte să începeţi să pregătiţi următoarea masă. Poţi să te foloseşti de cei trei oameni care au Început deja să lucreze, cei pe care i-am adus cu mine. Opt oameni ar trebui să fie de ajuns.

— Mulţumesc, milady.

Idelle căzu din nou pradă deznădejdii pe când grupul de bărbaţi îşi urmau noul conducător spre bucătărie.

— Asta înseamnă că trebuie să culeg toate buruienile de una singură?

— Desigur că nu, rânji Leonie. Dar e o sarcină importantă, Importantă pentru mine. Ai idee cine s-ar descurca cu ea?

— Prietenii mei de la bucătărie, sugeră imediat Idelle.

— Ceilalţi doi copii?

— Da.

— Atunci, ei pot să fie ajutoarele tale. Şi nu e nicio grabă, Ideile. Important e să faci o treabă bună. Când termini, vor fi multe lucruri pe care să le plantez, iar tu ai să mă ajuţi.

— Mi-ar plăcea foarte mult, milady.

— Bine. Acum, dă fuga şi adu-ţi prietenii. Sir Evarard vine să vorbească cu mine.

Leonie traversă curtea interioară să-l întâlnească. Nu părea deloc încântat de ce se petrecea.

— Sir Evarard...

Bărbatul o întrerupse în mod grosolan:

— Să nu crezi, milady, că asta are să-i placă lui Sir Rolfe. Aştepţi până ce nu mai e aici, apoi întorci locul cu susul în jos. Are să vadă că ţii morţiş să faci necazuri.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? rosti Leonie tăios şi îl privi cu furie. Dacă nu-mi arăţi respectul cuvenit în calitatea de soţie a stăpânului tău, nu vreau să stau sub

acelaşi acoperiş cu tine. Poţi să-i spui *asta* soţului meu când îi dai veşti despre ce *crezi* că am făcut!

Bărbatul îşi încleştă maxilarele, încăpăţânat.

— Poţi să spui ce vrei milady, dar nimeni nu poate nici măcar să intre în sală din pricina dezordinii pe care ai stârnit-o. Ce scuză găseşti pentru că ai făcut întregul loc vraişte?

— Nu fi neghiob! Chiar nu-ţi dai seama că se face curăţenie? Dar cum ai putea, când locul acesta n-a mai fost curăţat de când ai venit aici? spuse şi adăugă cu răceală: Sala de ospeţe are să fie în bună orânduială până la sfârşitul zilei. Iar hrana pe care ai să o mănânci astă-seară va fi sănătoasă. Ce am făcut aici, Sir Evarard, a fost să evit să-mi bat capul cu o intoxicaţie alimentară, care v-ar fi lovit pe tine şi pe toţi ceilalţi cât de curând, după mizeria care domnea în bucătărie. Acum, spune-mi tu mie... cine e deranjat de lucrul acesta în afară de servitori, care acum plătesc pentru tot ce au neglijat până acum?

Sir Evarard se potolise.

— Poate că nu am înţeles,

— Doar atât? întrebă Leonie cu dispreţ, iar bărbatul roşi.

— Îmi cer iertare, milady. Am văzut numai agitaţia. Credeam că îi vreţi răul lordului meu. Se... se ştie că aţi fost forţată să vă căsătoriţi, iar o femeie forţată e una nemulţumită. Aşa că am crezut că...

Leonie se relaxă complet, simţind cum toată furia se scurgea din ea.

— Îi eşti foarte loial soţului meu.

— Nu aş servi un alt lord, declară el cu hotărâre.

— Atunci, lasă-mă să te liniştesc, Sir Evarard. Am să-ţi spun ceva, dacă juri să nu repeţi ce ţi-am spus.

Aşteptă ca el să încuviinţeze, apoi continuă:

— Ţi-am cerut să nu repeţi, pentru că nu i-am spus lui Sir Rolfe asta. Vreau ca el să creadă că accept vina

pentru necazurile pe care i le-au provocat oamenii mei. Accept toată vina. Dar adevărul e acesta: oamenii mei *nu* au acţionat la ordinele mele. Nu au existat ordine. Dar oamenii mei îmi sunt loiali, poate chiar prea zeloşi, uneori. Au făcut totul de capul lor după ce m-au auzit blestemându-l pe Sir Rolfe.

— Doar l-aţi blestemat?

Fu rândul ei să roşească.

— A fost... un blestem foarte înfierbântat. Dar dacă aş fi ştiut ce evenimente punea în mişcare, nu mi-aş fi pierdut cumpătul în ziua aceea.

Ochii lui Evarard sclipiră cu amuzament.

— Atunci e bine că ostaşii nu vă sunt la fel de loiali ca şi ceilalţi.

— Sunt, rosti Leonie cu un rânjet. Doar că nu m-au auzit blestemându-l pe Lupul Negru în ziua aceea.

— Nu-i place să i se spună aşa, se repezi Sir Evarard să o prevină.

— Poftim?

— Stăpânului meu nu-i place să i se spună Lupul Negru.

— Ah. Mulţumesc pentru avertisment.

— Şi eu vă mulţumesc, milady, că mi-aţi spus tot ce mi-aţi spus, îi zâmbi el.

— Nu-ţi face o impresie greşită, Sir Evarard. Ai avut dreptate să crezi că nu sunt mulţumită aici. Dar asta e între mine şi soţul meu. Voiam doar să ştii că nu trebuie să-ţi faci griji că am să distrug tot ce e al lui. El are să afle ceea ce simt, nu posesiunile sau oamenii lui.

Leonie oftă. Citea în ochii lui că armistiţiul dintre ei era sfârşit. Ar fi fost mai bine să plece.

— Îmi pare rău, Sir Evarard, dar avem păreri contrarii în ceea ce-l priveşte pe Rolfe d’Ambert. M-a jignit mult prea tare ca să-mi mai schimb părerea, dar nu am să spun nimic împotriva lui.

Sir Evarard îşi ţinu gura. Îşi trăgea propriile concluzii, care erau foarte greşite. Presupunea că doamna se

simţea jignită deoarece fusese trimisă înapoi acasă imediat după nuntă. Dar acum revenise, aşa că ar fi trebuit să ierte acea greşeală. Nici nu îi trecea prin cap că ea se referea la prezenţa Ameliei în Crewel. Evarard ştia că lui Leonie i se spusese că Lady Amelia era pupila lui Rolfe şi nu vedea motivul pentru care ea ar bănui adevărul.

De asemenea, dacă era cineva care să ştie cât de complet se încheiase relaţia lui Rolfe cu Amelia, acela era Evarard. Amelia era acum în patul lui. Mai precis, el era în al ei. Niciodată nu s-ar fi încurcat cu fosta amantă a lordului său, dar aceasta îl convinsese că Rolfe renunţase cu totul la ea. Dovada suficientă era că lui Rolfe nici măcar nu îi păsa dacă rămâne în casa lui, atât de mult şi-o scosese din minte, îi spusese ea.

Sir Evarard căută să schimbe subiectul în situaţia de faţă.

— M-aţi chemat, milady?

Leonie îşi reluă rolul de stăpână la Crewel, oricât de lipsit de conţinut i-ar fi părut rolul acesta. Pentru a-şi manifesta autoritatea, trebuia să dea ordine, nu să facă cereri.

— Vreau ca unul din oamenii tăi să călărească până la Pershwick. Acolo, să vorbească cu Sir Guibert sau, dacă el nu este acolo, cu mătuşa mea Beatrix. Să le spună că vine din partea mea şi că am nevoie de pelin şi de muşeţel pentru provizii. Vor şti pentru ce am nevoie de ele.

— Avem provizii şi aici, milady. Nu cred că lui Sir Rolfe i-ar plăcea să ştie că aduceţi lucruri din Pershwick.

— Soţul meu nu are nimic de zis în privinţa a ce aduc eu din Pershwick, pentru că locul acela îmi aparţine, grăi Leonie cu fermitate. Şi, de vreme ce acele ierburi nu au fost folosite aici, mă îndoiesc că există printre provizii. Am nevoie de ele astăzi. Pelinul are să alunge puricii de-aici. Trebuie presărat înainte ca noile rogojini să fie aduse în

sală, şi apoi încă o dată. Muşeţelul va mai ţine sub control mirosurile până când rogojinile pot fi schimbate şi în celelalte locuri. Nu tolerez mizeria, Sir Evarard, şi te rog să nu-mi mai pui la îndoială motivele atunci când dau porunci.

— După cum doriţi, milady, răspunse el scurt şi se întoarse să plece.

— N-am terminat, spuse ea tăios.

Bărbatul se întoarse din nou spre ea, deşi cam fără voia lui.

— Milady?

— Cât de des vânezi, Sir Evarard?

— În fiecare zi. Pentru distracţie, cât şi să pun mâncare pe masă.

— Foloseşti câini sau ai şoimi?

— Şoimii sunt prea mare bătaie de cap ca să-i ducem după noi, cum nu am făcut decât să ne mutăm din loc în loc până să ne stabilim aici. Milord încă nu a cumpărat şoimi buni. Cei câţiva pe care îi avem mai înhaţă câte o pasăre din când în când. Eu nu-i folosesc. Prefer câinii.

— Atunci, pot să presupun că ogarii fac destul de multă mişcare şi dacă nu, pot face asta în afara zidurilor. Nu mai au voie să umble de bezmetici înăuntru. Şi nu mă refer doar la sala de ospeţe. Obiceiurile lor sunt detestabile.

— Dar sunt hrăniţi în sală.

— Nu vor mai fi, răspunse ea, clătinând din cap cu dezgust. Nu există un maestru de vânătoare?

— Ba da.

— Atunci, spune-i să-şi ţină animalele în cuşti când nu ies la vânătoare. Dacă nu sunt cuşti în Crewel, să construiască... aşa cum trebuie, astfel încât cuştile să poată fi curăţate zilnic cu uşurinţă.

— Milady, omul are să refuze, o avertiză el.

— Atunci, înlocuieşte-l, răspunse Leonie. Şi dacă nimeni nu poate să preia funcţia în locul lui, fă în aşa fel încât să

nu mai refuze, prin orice mijloace. Altfel, am să fiu nevoită să-mi aduc propriul om din Pershwick.

— Voi avea grijă să rezolv problema, milady.

Evarard răspunse atât de rapid, că era aproape comic. Leonie se gândi să folosească acea ameninţare din nou, dacă avea să mai întâlnească probleme. Cavalerul, cu siguranţă, nu era singurul om din Crewel care ar fi înghiţit cu greu să primească ajutor din afară. Leonie îşi spuse că ar fi bine să ţină acea ameninţare la îndemână în arsenalul său.

Capitolul 20

Nu se putea ţine departe nici măcar o săptămână, constată Rolfe despre sine în timp ce intra călare în curtea de la Crewel la timp pentru cină, cinci zile mai târziu. Se simţi la fel de dezgustat de sine ca atunci când se simţise atras de Leonie în ziua de după nuntă, când nici măcar nu ştia cum arată. Totuşi, avea şi alte motive să se întoarcă, în afară de soţia sa.

Campania împotriva cetăţii Wroth ajunsese în impas. Pentru a cincea oară, tunelul la care lucrau să ajungă sub zidurile cetăţii se prăbuşise. Rolfe nu îşi mai putea permite să întârzie. Acum, timpul lucra împotriva lui. Celelalte fortificaţii pe care încă nu le cucerise erau împresurate de aproape şapte luni. Probabil că disperarea le dădea târcoale, ajungând la punctul în care aveau să fie nevoiţi să deschidă porţile şi să lupte. Iar dacă Rolfe nu era acolo cu grosul forţelor sale când una din cetăţi deschidea porţile...

Trebuia să ia o decizie în privinţa cetăţii Wroth, dar era una pe care o putea lua acasă la fel de bine ca şi în tabăra de asediu. De fapt, chiar mai uşor aici, pentru că odată ce era în pat cu soţia sa, putea să şi-o scoată din cap suficient de mult încât să îşi dedice gândurile treburilor militare. Rolfe nu avusese de gând să mănânce la Crewel, aşa că mâncase când se oprise la Kenil să verifice mersul reparaţiilor de acolo. Mâncarea fusese

bună, iar acum se gândea să-l aducă pe bucătarul din Kenil în Crewel. Dar tocmai când intră în sala de ospeţe împreună cu Damian şi doi ostaşi, fu întâmpinat de o aromă foarte plăcută.

Avu doar o clipă la dispoziţie să se gândească la asta până ce privirea îi căzu asupra lui Leonie, iar simţul mirosului făcu loc altor simţuri. Soţia sa şedea la masa principală, aproape o vedenie feerică înveşmântată într-o rochie albastră, ca gheaţa, şi cu părul argintiu împletit în două cozi groase care i se odihneau pe fiecare sân. Creştetul îi era acoperit de un pătrat scurt de dantelă albastră. Evarard şi Amelia cinau cu ea, dar păreau să vorbească doar între ei.

Sala era plină şi zgomotoasă, însă lui Rolfe i se părea că acolo se află numai el şi Leonie. O privi după pofta inimii, dorindu-şi ca şi ea să se uite la el. O făcu în final, parcă simţind ceva. Privirile li se întâlniră, iar jindul lui pentru ea crescu, aproape copleşindu-l cu puterea lui. La vederea lui Rolfe, lui Leonie îi stătu inima în loc. Răsuflă adânc să se calmeze în timp ce, cu o privire aprigă, bărbatul se îndrepta spre ea. Simţi un gol în stomac. Era pe cale să afle ce credea Rolfe despre schimbările pe care ea le făcuse pe domeniul lui şi îşi dădu seama că nu se simţea prea curajoasă. Vâltoarea propriului sânge îi răsuna în urechi.

Dar Rolfe, ai cărui ochi nu o părăsiră nicio clipită, nu dădea Atenţie împrejurimilor, iar chipul lui Leonie fu inundat de roşeaţă când îşi dădu seama de ce o privea atât de intens. Repede, răsuci capul în altă direcţie şi se întoarse puţin într-o parte. Nu avea de gând să-l întâmpine... nu îşi putea găsi glasul.

Multe perechi de ochi îl urmăreau pe Rolfe traversând sala parcă posedat, dar el nu avea ochi pentru nimic altceva în afară de Leonie. Wilda şi Mary îşi ţinură răsuflarea, temându-se pentru stăpâna lor, în timp ce oamenii lui Rolfe rânjeau unii la alţii. Amelia nu-şi putu

ascunde resentimentul din priviri, deşi nimeni nu băgă de seamă, căci toţi erau captivaţi de întâlnirea dintre stăpânul locului şi doamna sa.

Leonie icni când scaunul îi fu tras de la masă şi scăpă un ţipăt speriat când Rolfe o ridică în braţe şi, fără o vorbă, porni către scări. Îndărătul lor, sala erupse în râsetele şi uralele întregii companii care îi petrecea cu privirea în timp ce dispăreau pe scări.

Leonie era atât de ruşinată, încât îşi ascunse faţa la pieptul lui Rolfe. Umilinţa o paraliza şi îşi regăsi vocea abia când uşa închisă puse stavilă larmei de jos.

— *Cum* ai putut? strigă, zbătându-se în braţele lui.

Fără să-şi slăbească strânsoarea, Rolfe îi răspunse nevinovat:

— Ce altceva am făcut în afară de a te aduce unde vreau să fii?

— Toată lumea ştie exact ce ai de gând! tună ea, fără să se gândească la nimic în afară de ruşinea suferită.

Rolfe chicoti, cu ochii catifelaţi, căprui, plini de căldură.

— Faci prea mare caz, draga mea. Poate se gândesc că te-am adus aici ca să te bat. Ai fi mai mulţumită dacă te-ai întoarce în sală cu un ochi vânăt?

— Poate că nu-ţi pasă, se răsti ea furioasă, dar până şi animalele arată puţin respect partenerelor lor. Aş fi mulţumită doar dacă m-aş întoarce jos imediat.

O sărută atât de pasional, că toate gândurile i se risipiră ca nişte fire de mătase în bătaia vântului. Când termină cu sărutul aţâţat de patimă, tânăra era atât de năucită, că abia băgă de seamă când o lăsă jos.

— Poftim, spuse el. Cu buzele umflate, toată lumea va crede că doar am vrut să-ţi fur un sărut. Aşa că poţi să cobori şi să fii mulţumită, Leonie.

— Vorbeşti serios? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Te doresc, dar dacă te supără că te ţin aici... Du-te repede, până nu mă răzgândesc.

Leonie coborî privirea şi rosti cu glas tremurător.

— Mulţumesc, milord.

— *Milord,* o îngână el dezgustat şi oftă. Termină-ţi cina. Şi, te rog, porunceşte să mi se pregătească baia şi trimite-mi un paj. De asemenea, Leonie, trimite-ţi slujnicele să-şi ia lucrurile de aici, acum că s-au mutat înapoi cât am fost plecat. Dar trebuie să te întorci aici într-o oră cel mult, altfel ai să ai din nou motive să mă numeşti animal.

Leonie părăsi încăperea în grabă. Sarcinile pe care Rolfe i le încredinţase aproape că o făceau să se simtă ca o soţie adevărată şi le privi cu oarecare mândrie. Erau îndeajuns să îi potolească jena şi se relaxă suficient încât să-şi termine masa.

Dar când clipa reîntoarcerii la Rolfe se apropie, calmul o părăsi. Decât să tărăgăneze lucrurile şi să se lase copleşită de agitaţie, mai bine urcă scările în goană pentru a nu-şi lăsa timp să cedeze ispitei de a-şi găsi un ascunziş.

Soţul său îşi terminase baia şi şedea pe un scaun lângă vatră, întorsese scaunul cu faţa spre uşă şi o urmări cu privirea în timp ce intra. Purta un halat de mătase galbenă, care le dădea ochilor săi o nuanţă mai deschisă de maroniu. Nu era strâns legat, aşa că îi dezvăluia părul des şi negru de pe piept. Leonie nu îşi putea lua privirea de la desişul de păr şi roşi când el băgă de seamă unde se uita.

Pe masa de lângă el se găsea propriul ei săpun şi un prosop gros de lână pe care ea îi spusese Wildei să i-l dea lui Damian, pentru Rolfe. Săpunul fusese pus înapoi în cutiuţa sa de lemn, la uscat, şi prosopul era împăturit.

Ochii lui Rolfe îi urmară pe ai ei.

— A fost cumva o subtilitate din partea ta să-mi oferi acel săpun frumos mirositor? se interesă el.

— Nu, milord. De când te cunosc, nu ai mirosit neplăcut pentru mine.

Rolfe rânji la complimentul neintenţionat.

— Săpunul e făcut cu ulei de rozmarin. M-am gândit că l-ai prefera săpunurilor aspre pe care le-am găsit aici, adăugă femeia.

— E costisitor?

— Doar ca timp, milord. Le fac eu însămi.

— Atunci, sunt mulţumit că mi l-ai oferit, spuse şi adăugă cu glas scăzut: Dar aş fi fost şi mai mulţumit dacă ţi-ai fi regăsit drumul aici mai devreme.

— Nu am întârziat.

— Te ciondăneşti cu mine când ştii ce m-a costat să te las să pleci?

— Nu... nu înţeleg.

— Poate, răspunse el blând, dar cred că mai degrabă înţelegi.

Leonie nu găsi răspuns. O privea într-un fel care îi sporea agitaţia atât de mult, că ţâşni către pat, rugându-se ca pregătirea cearşafurilor pentru somn să îi distragă pe amândoi. Dar aşternuturile erau deja date într-o parte, iar ea nu avea ce să facă mai mult. Se aşeză pe partea îndepărtată a patului, departe de el, fără a-i mai arunca vreo privire. Imaginea lui era mult prea masculină, cu muşchi încordaţi, forţă virilă, frumuseţe dominatoare, toate învăluite în siguranţă de sine. Leonie putea să pună rămăşag că *el* nu cunoscuse niciodată teama, în vreme ce ea şedea acolo, cu stomacul strângându-i-se de spaimă.

Îşi închise ochii, dar asta nu îl opri să vină înaintea ei.

— Lasă-mă să te ajut să te dezbraci.

— Mă descurc, şopti ea, iar Rolfe se încordă.

— Încă eşti bosumflată, Leonie?

— Nu-s bosumflată. Niciodată. Copiii sunt bosumflaţi. Eu nu sunt copil.

Rosti tăios fiecare vorbă, în timp ce se căznea cu şnururile de la coaste. Rolfe aştepta răbdător şi o privea cum îşi trage rochia în jos cu supărare, apoi îşi atacă răzbunător şnururile cămăşii. Într-un final, aceasta fu aruncată cât colo, iar Leonie rămase numai în cămăşuţa

fără mâneci de culoarea spumei de lapte, care îi venea până la genunchi. Rolfe înghiţi în sec. Era atât de subţire că îi zărea sfârcurile.

Era incredibil de frumoasă, soţia aceasta a sa, chiar şi atunci când ochii îi scăpărau de mânie. Îi înrobise toate gândurile cât timp fuseseră separaţi. Avusese imaginea ei înaintea ochilor ca un vis, văzându-i privirea fulgerând cu foc argintiu, sau duioasă şi plină de confuzie inocentă. Părul ei era un far neasemuit, bântuindu-l în timp ce îşi închipuia cum îşi trece degetele prin moliciunea argintie. Trupul ei mlădios stătea acum înaintea-i în toată splendoarea sa... nu mai era un vis. Această minunăţie de fată i se dăruise o dată. Oare avea să o facă din nou?

Leonie se aplecă să îşi dea jos papucii şi ciorapii. Apoi, conştientă că nu putea să îşi scoată cămaşa, nu sub privirea lui, rămase locului, cu braţele încrucişate la piept şi capul plecat, ferindu-şi privirea.

Rolfe îi dădu jos cu blândeţe pătratul de dantelă de pe cap, apoi îi despleti cozile. Cu repeziciune, trase cămăşuţa de pe ea şi o zvârli într-o parte. Înainte ca fata să protesteze, îi cuprinse faţa în mâinile sale mari şi o făcu să se uite la el.

— Leonie, nu ţi-am cerut iertare pentru ce s-a petrecut la Pershwick. Ţi-o cer acum. Nu mai fi supărată pe mine din pricina aceea.

Tânăra era atât de surprinsă, că nu putu să scoată o vorbă. Dar Rolfe nu căuta un răspuns, voia doar ca mânia ei să se sfârşească. Şi voia cu disperare ca şi ea să-l dorească la rândul ei.

Se aplecă să o sărute, blând mai întâi şi apoi, când începu să îi răspundă, săruturile îi deveniră mai pasionale. Într-un sfârşit, fata gemu, iar el o duse în centrul patului şi se întinse lângă ea, înfăşurând-o strâns în jurul său. Ea uită de orice altceva şi se topi în el, fermecată, fericită să se lase iubită de el.

Capitolul 21

O lună argintie se întrezărea printre norii care treceau rapid, iar vântul se izbea cu furie de parapete, prevestind a furtună de vară. Câinii urlau în ţarcurile lor şi caii se mişcau agitat în grajd.

Rolfe se plimba dintr-o parte în cealaltă prin faţa şemineului, în timp ce singura lumânare aprinsă de pe masa de lângă el îi proiecta umbra pe pereţi. Mai erau trei ore până în zori, ore în care trebuia să se decidă…

— Milord?

Rolfe se întoarse spre pat. Leonie nu trăsese draperiile şi el o văzu întinsă pe o parte, cu ochii deschişi larg de îngrijorare.

— Nu am vrut să te deranjez, Leonie. Culcă-te la loc.

Sunetul paşilor lui o treziseră. Un bărbat masiv nu se mişcă fără zgomot.

— Am multe pe cap, se confesă el oftând. Nu sunt lucruri care te privesc.

Leonie rămase tăcută privindu-l, apoi vorbi:

— Poate dacă îmi spui ce te tulbură, milord, nu va mai părea atât de îngrozitor.

Ochii lui o fixară şi bărbatul scutură din cap lipsit de răbdare. Cât de tipic pentru o femeie – să creadă că există o soluţie uşoară pentru orice.

Leonie era întristată. Un soţ ar fi trebuit să se confeseze nevestei lui.

— Nu există nimic ce nu poate fi spus de un bărbat soţiei lui, doar dacă nu are încredere…

— Foarte bine, o întrerupse Rolfe, iritat de insistenţa ei. Dacă vrei neapărat să auzi despre războaie şi moarte, atunci am să-ţi spun. Mâine, mulţi dintre oamenii mei vor muri, întrucât nu mă pot gândi la un mod prin care să ocup fortăreaţa Wroth fără să atac. Negocierile s-au terminat de multă vreme. Se aşează şi continuă explicaţia: Zidurile sunt groase şi tunelul la care am lucrat atâta vreme s-a prăbuşit din nou. Sunt bine aprovizionaţi, se pare, pentru că ne aruncă provocări de pe ziduri şi se jură că pot rezista mai mult decât noi. Oamenii mei sunt furioşi şi nerăbdători să lupte şi adevărul este că nu văd o altă soluţie.

— Veţi ataca zidurile cu maşinării de luptă? întrebă ea.

— Aşa am făcut la fortăreaţa Kenil, şi acum reparaţiile mă costă mai mult decât armata. Nu mă războiesc cu duşmanul, Leonie. Vreau doar să capăt ce este al meu. Nu vreau să ocup fortăreaţa făcând-o inutilă.

— Nu puteţi urca zidurile? întrebă ea, simţindu-se prostuţă pentru că punea întrebări aşa de naive.

Dar se pare că şi el se gândise la asta.

— Nu am altă alternativă. Mai am de ocupat încă trei fortăreţe şi cei de acolo devin disperaţi pentru că au fost izolaţi atâta vreme. În orice zi, oricare dintre ei şi-ar putea deschide porţile şi să încerce să spargă încercuirea. Dacă fac asta, îşi vor da seama că au fost păcăliţi şi că sunt încercuiţi doar de o mână de oameni – nu de o întreagă armată, aşa cum ar părea din interior.

— *Aşa* aţi făcut?! exclamă Leonie.

El se încruntă.

— Am venit aici cu doar două sute de oameni. Am mai angajat şi alţii din armata regelui, dar tot nu este suficient ca să îi împart între şapte fortăreţe. Fiecare dintre ele a crezut că este prima atacată. Au crezut că trebuie doar să aştepte în interiorul zidurilor şi că ajutorul va veni din partea celorlalţi. Am lăsat fiecare fortăreaţă să îmi vadă întreaga armată ca să creadă că şansele sunt împotriva

lor dacă încearcă să lupte înainte să primească ajutor. Mai târziu, mi-am mutat oamenii dintr-o parte în alta ca să menţin această impresie. Dar dacă vreuna dintre fortăreţe ar descoperi trucul, vor fi atât de furioşi, că toţi oamenii mei cantonaţi acolo vor fi măcelăriţi.

Leonie era şocată.

— Va trebui să lupţi chiar tu în atacul asupra fortăreţei Wroth?

Rolfe o privi furios.

— Nu îmi trimit oamenii acolo unde nu aş lupta eu însumi. Eu conduc toate atacurile, aşa cum am făcut-o dintotdeauna.

— Ai escaladat zidurile multor fortăreţe?

Expresia lui deveni una distantă.

— Am luptat în războaiele multor bărbaţi – inclusiv în cel al regelui tău, care este acum şi regele meu. Am luptat oriunde am fost nevoit, în orice fel a fost nevoie. Doar recent, în efortul de a dobândi ceea ce îmi aparţine, am fost atât de reţinut. Obişnuiesc să rezolv lucrurile rapid, dar acum am încercat să distrug cât de puţin posibil.

— Dar spui că trebuie să ataci Wroth.

— Trebuie să îmi asum acest risc şi s-ar putea să pierd din oameni, dar nu mai pot irosi timp cu cetatea Wroth.

— Atunci las-o, sugeră Leonie foarte serioasă. Treci la următoarea fortăreaţă şi întoarce-te la final la Wroth.

— Şi să las oamenii mei să aibă sentimentul că se retrag? Ţi-am spus, au devenit furioşi din cauza provocărilor celor de pe ziduri. Mă imploră să atacăm.

— Câţi dintre acei bărbaţi vor muri înainte să apucaţi să străpungeţi zidurile şi să începeţi lupta corp la corp? Câţi îşi vor frânge gâturile când scările de asalt sunt împinse de pe ziduri? Câţi vor fi arşi cu ulei încins şi cu nisip?

Rolfe privi spre cer.

— De ce oare vorbesc despre război cu o femeie? întrebă el exasperat.

— Nu ai niciun răspuns pentru mine, milord?

— Cu toţii cunosc riscurile, răspunse el tăios. Războiul nu este un joc.

— Oho, râse ea batjocoritor. Am mari îndoieli în această privinţă, milord, întrucât oamenii tăi iubesc războiul aşa cum copiii îşi iubesc jocurile!

El se uită urât.

— Războiul nu te priveşte, soţie, decât dacă îţi ajunge la poartă. Culcă-te la loc. Nu îmi eşti de ajutor.

Ea îl lăsă să stea îmbufnat câteva momente, apoi continuă:

— Ar fi riscurile mai mici dacă zidurile de la Wroth ar fi apărate de mai puţini oameni? întrebă ea.

Se gândi că el nu se va învrednici să răspundă, întrucât se întorsese cu spatele la ea. „Bărbat căpos”, se gândea ea, când el catadicsi să vorbească într-un final:

— Wroth este tot timpul în stare de alertă. Nu şi-au slăbit nicio clipă vigilenţa şi vasalul de acolo nu este un prost. Îmi pare rău că nu l-am putut atrage de partea noastră.

Exista un regret real în vocea lui.

— Dar dacă ar fi mai puţini oameni care să dea jos scările?

— O întrebare prostească, doamnă, răspunse el scurt. Riscul ar fi mai mic, desigur.

— Ar putea intra un om în fortăreaţă fără să fie detectat?

— Ne-am gândit la această posibilitate, dar ar fi nevoie de mai mult de un om ca să deschidă porţile şi probabilitatea ca…

— Nu să ajungă la porţi, milord, ci la rezerva de apă.

Rolfe se întoarse cu o grimasă de uimire pe chip.

— I-ai otrăvi pe toţi? Până şi pe servitori?! La naiba, nu credeam să ai sângele atât de rece.

— Nu otravă! icni ea indignată. Eşti cam grăbit să mă condamni! Sugeram să pui siminichie în apă. Este un

laxativ puternic. Nu va ucide pe nimeni.

Râsul lui Rolfe începu încet, transformându-se apoi într-un hohot zgomotos.

— Se vor lupta unii cu ceilalţi ca să ajungă la latrine.

— Şi cei care nu vor avea loc, cuprinşi de crampe puternice şi vomitând, vor fi mult mai puţin vigilenţi pe ziduri, adăugă ea.

— La naiba! Nu m-aş fi gândit niciodată la un şiretlic atât de malefic, zise Rolfe uimit.

— Nu e malefic dacă salvează vieţi, milord, răspunse ea tăios.

— De acord. De unde pot obţine siminichie?

— Am... am câteva legături în coşul meu cu ierburi medicinale, dar nu suficiente.

— Ai un coş cu ierburi? Părea complet surprins. Chiar ai cunoştinţe în artele vindecării?

Tonul lui sugera că auzise despre aceste cunoştinţe, dar că nu crezuse zvonul.

— Sunt multe lucruri pe care nu le cunoşti despre mine, milord, răspunse ea cu sinceritate.

El dădu din cap, dar nu dori să se abată de la subiect.

— Cum se procedează?

— Se ia sucul din cinci până la şapte frunze şi se amestecă în băutură, dar rezultatul este un laxativ puternic, deci într-o porţie ajunge şi mai puţin. Veţi avea nevoie de multe plante, şi le putem găsi cu siguranţă în păduri. Eu le-am găsit uşor. Un alt mod este să înmoi frunze şi rădăcini în vin. Ar trebui să faceţi şi asta, pentru că dacă un om poate ajunge la rezerva de apă, probabil că poate ajunge şi la butoaiele cu vin şi să le contamineze. Ar fi mai sigur să otrăvim şi vinul, şi apa.

— De cât timp este nevoie ca să faci pregătirile?

— Nu este un proces facil.

— Vei avea toată ziua de mâine şi vei avea la dispoziţie toţi servitorii de aici dacă este nevoie. Va fi suficient?

Maniera lui poruncitoare o sâcâia, aşa că dădu din cap

fără să vorbească.

El se apropie de pat şi o luă de mână.

— Dacă funcţionează, Leonie, îţi voi fi foarte îndatorat. Zâmbi. După câte probleme mi-ai făcut în trecut, mă bucur să te am de partea mea. Nu eşti un adversar comod.

Chiar când începuse să-i placă de el, trebuia să îi amintească de trecut. Totuşi, aceasta era şansa ei să îi explice totul şi ştia că trebuie să profite de ea. Dar atitudinea lui arogantă o făcuse să bată din nou în retragere, aşa că se hotărî să nu mai spună nimic. Avea să se ivească şi mai târziu o ocazie pentru explicaţii, nu-i aşa?

Capitolul 22

Rolfe o trezi pe Leonie cu un sărut lung, apoi strică dintr-odată momentul amintindu-i să înceapă să strângă siminichie. Nu îi văzu trăsăturile încordate atunci când părăsi camera.

După ce petrecuse o noapte minunată, se afla într-o dispoziţie generoasă. Nu credea că poate găsi nod în papură cuiva în acea zi, atât era de fericit. Leonie nu mai era îmbufnată şi îi acceptase scuzele. Dovada iertării ei era oferta de ajutor, iar el era încântat de idee. Numai la ajutor nu se aşteptase din partea lui Leonie. Schimbase într-atât de mult lucrurile căsătoria lor? Regreta că se căsătorise cu ea din motivele care îl împinseseră spre însurătoare, fiindcă, dacă ar fi cunoscut-o înainte de noaptea nunţii lor, ar fi dorit-o din toate motivele corecte. Oftă. Oare Leonie simţea şi ea aceeaşi bucurie? în drumul lui spre capelă, Rolfe se opri şi se uită îndelung la salon. Felul cum arăta locul îl surprindea, dar mai era şi altceva.

— La naiba, camera asta chiar miroase... plăcut, mormăi el.

— Flori de vară, milord.

Se întoarse.

— Dacă ar înflori şi iarna am fi binecuvântaţi cu acest miros tot anul.

Aşteptase oare Amelia ca el să vină? Aşa era, iar ea vorbise fără să ştie cu adevărat ce flori poruncise Leonie să fie presărate pe noile covoare. Dar dorea ca el să creadă că schimbările se datorau cumva anotimpurilor, pentru că atunci nu o putea învinovăţi că nu făcuse ceea

ce realizase Leonie.

Rolfe zâmbi.

— Ai fost ocupată cât am fost plecat, Amelia. Aprob din toată inima ceea ce ai făcut.

Amelia îşi feri privirea pentru a-şi ascunde uimirea. Nu îşi asumase Leonie meritul pentru aceste schimbări? Oare vorbise ea serios când îi spusese Ameliei că nu-şi va asuma meritul?

— Am făcut puţine, milord, zise Amelia dulce.

— Eşti prea modestă, răspunse Rolfe. Dacă ar avea şi soţia mea aceeaşi ambiţie pe care o ai tu. Ce a făcut cât am fost plecat?

— Şi-a petrecut mult timp în grădină, spuse Amelia evaziv, pe un ton nu la fel de dulce.

Rolfe mormăi.

— Cred că iubeşte grădinile prea mult.

Privi în jurul lui.

— Unde sunt câinii?

— Au… fost băgaţi în cuşti.

El se gândi la asta.

— O idee neobişnuită, dar pot să văd avantajele.

Amelia căpătă curaj datorită laudelor continue ale lui Rolfe, Atâta timp cât el credea că ea este responsabilă pentru toate îmbunătăţirile, nu avea să o alunge.

— Cred că-ţi vor plăcea şi mesele mai mult, milord, spuse ea fără să ezite. Bucătarul a fost dat afară şi cel nou este, în mod evident, talentat.

Rolfe şi Amelia se îndepărtară împreună şi trecură pe lângă Wilda, a cărei faţă era lividă. Auzise tot ceea ce era nevoie. Mergând cât de rapid putea, o găsi pe Leonie într-o cămară de lângă bucătărie, inspectând coşurile şi borcanele.

— A făcut-o! îi şuieră Wilda stăpânei ei. Femeia aceea îngrozitoare se laudă cu toate lucrurile pe care le-aţi înfăptuit. Câtă îndrăzneală! Domnul trebuie doar să mă întrebe pe mine dacă vrea să afle adevărul.

Leonie rămase încordată pentru un moment şi apoi ridică din umeri, dându-şi seama despre ce era vorba.

— Cu siguranţă îi veţi spune adevărul, milady, nu-i aşa? o îmboldi Wilda.

— Şi să îl las să creadă că îmi doresc laude? Nu. Mai ales că nu şi-a dorit ca eu să fac schimbări aici. Poate că îi place ce am făcut, dar dacă îşi dă seama că i-am încălcat dorinţele, s-ar putea să nu mai fie la fel de mulţumit.

— Eu nu pot...

— Nu ne vom certa pentru asta, îi tăie Leonie vorba cu fermitate. Trebuie să mă ajuţi, Wilda, pentru că există o sarcină pe care mi-a cerut să o duc la îndeplinire, pentru care va fi nevoie de multă muncă.

Pe parcursul zilei, Leonie se gândi mult la Amelia şi la Rolfe. De la noaptea lor de iubire, începuse să îl vadă pe noul ei soţ într-o nouă lumină şi fusese aproape gata să îl ierte pentru începutul lor prost. Dar existau adevăruri care continuau să o tulbure, lucruri mai importante decât amanta pe care el o ţinea în reşedinţa lor. Caracterizarea pe care Alain Montigny i-o făcuse lui Rolfe părea exagerată acum. Nu arătase Rolfe că o apreciază cu o noapte în urmă? Nu încerca el să câştige o bătălie vărsând cât mai puţin sânge? Rolfe nu părea genul de bărbat care să vrea să-l vâneze pe bietul Alain şi să îl ucidă, aşa cum susţinuse acesta. Dar în ciuda lucrurilor bune pe care le ştia despre Rolfe, nu era corect că Alain pierduse Kempston, deşi nu comisese nicio fărădelege. O, era atât de nedrept – şi regele fusese cel care forţase lucrurile! Era destul de hotărâtă să îi scrie şi să îi spună exact ce crede despre intervenţia lui. Dar nimeni nu contesta voinţa regelui, cu atât mai puţin o femeie.

Leonie fu ocupată toată ziua cu adunatul şi fiertul ierburilor, astfel că atunci când Rolfe veni în acea seară fu mulţumit să afle că totul era pregătit. Îi spuse că totul fusese aranjat la Wroth şi că avea deja un voluntar dispus să intre pe furiş în fortăreaţă în acea seară, cu poţiunea

ei. Ceea ce nu îi povesti Rolfe fu reacţia iniţială a oamenilor lui la o asemenea idee. Niciunul dintre ei nu avusese încredere în ea, iar Thorpe fusese cel mai vehement, foarte sigur că acest plan avea să îi distrugă, nicidecum să le asigure succesul. Rolfe rămăsese ferm însă, şi într-un final unul dintre soldaţi vorbise, spunându-le celorlalţi că ştia din experienţă că siminichia avea să facă exact ceea ce spusese Leonie. După ce Rolfe le dezvăluise întregul plan, îi fusese greu să le expună detaliile din cauza hohotelor pe care nu şi le puteau stăpâni.

Dar nu îi spuse nimic din acestea lui Leonie şi ea văzu doar rânjetul soţului ei. Buna lui dispoziţie i-o strica pe a ei. De ce era totul mai uşor pentru el?

— Sunteţi nefericită, stăpână?

Leonie se întoarse spre Mildred, care lucra lângă ea, scoţând sucul din siminichie. Fuseseră aşezate patru mese în fortăreaţă pentru fierberea frunzelor, în timp ce servitorii de la bucătărie erau ocupaţi cu amestecul pentru vin. Nu vorbise cu Mildred din săptămâna când se aflase la Crewel, deşi ştia că Wilda se împrietenise cu ea. Leonie şi-o amintea pe Mildred din vizitele pe care le făcuse aici, atunci când fortăreaţa era deţinută de familia Montigny. Avusese chiar grijă o dată de mama lui Mildred. Nu fusese ceva grav, însă felcerul lui Sir Edmond fusese depăşit de situaţie. Dar faptul că se cunoşteau nu îi dădea lui Mildred dreptul să se amestece. Cum îndrăznea femeia să îi pună o asemenea întrebare personală?

— Nu ai prea multe de făcut, Mildred, sau…

— Stăpână, vă rog, nu am vrut să fiu lipsită de respect, spuse Mildred grabnic. Este dorinţa mea cea mai mare să nu fiţi nefericită aici la Crewel – întrucât mi-e teamă că este vina mea că sunteţi căsătorită.

Declaraţia era atât de ridicolă, că furia lui Leonie se risipi brusc.

— Vina ta? Cum aşa, Mildred?

Femeia mai în vârstă lăsă ochii în pământ în timp ce şoptea:

— Eu... eu am fost cea care i-a spus stăpânului că locuiţi la Pershwick. Se opri, apoi mărturisi totul: Atunci s-a hotărât să se însoare cu domnia voastră pentru a aduce Pershwick sub controlul lui. Îmi pare rău, stăpână. Nu a fost intenţia mea să vă provoc amărăciune.

Biata femeie arăta atât de nefericită.

— Te învinovăţeşti fără motiv, Mildred. Milord ar fi aflat ce dorea şi de la altcineva, dacă nu i-ai fi spus tu. În primul rând, eu am fost cea care l-a făcut să îşi îndrepte atenţia spre Pershwick.

— Dar nici măcar nu ştia că locuiţi acolo până nu i-am spus eu. A fost teribil de furios când a aflat că o femeie este responsabilă pentru toate necazurile lui.

— Fără îndoială, comentă Leonie sec. Dar eu am fost cea responsabilă, deci doar eu sunt de vină că mă aflu acum aici. Nu te mai gândi la asta, Mildred, nu tu eşti vinovată.

— Cum doriţi, stăpână, răspunse Mildred reticentă. Dar mă voi ruga pentru dumneavoastră, pentru ca temperamentul stăpânului Rolfe să nu se înfierbânte din nou, aşa cum a făcut-o în noaptea nunţii voastre.

Leonie se îmbujoră, presupunând că Mildred se referea la faptul că ea îl înjunghiase pe Rolfe.

— Sper că n-ai spus nimănui ce-ai văzut în acea seară, Mildred.

— Nu aş spune poveşti, stăpână, şi nici Edlyn nu ar face-o. Dar toată lumea ştie ce v-a făcut. Nu credeam ca stăpânul să fie un om crud – poate aprig la fire, dar nu crud. Orice bărbat care îşi bate nevasta la doar câteva ore după nunta lor...

— Poftim?!

Mildred privi în jurul ei rapid, sperând că nimeni nu ascultă, dar ceilalţi îşi ridicaseră doar privirea şi apoi şi-o îndreptaseră în altă parte.

— Stăpână, vă rog, nu am vrut să vă supăr, şopti Mildred.

— Cine ţi-a spus că soţul meu m-a bătut? şuieră Leonie.

— Lady Roese v-a văzut a doua zi dimineaţă şi ea i-a spus lui Lady Bertha şi…

— Destul! Sfinte Iisuse, *el* ştie ce se spune despre el?

— Nu cred, stăpână. Vedeţi, doar femeile insistă că stăpânul Rolfe s-a comportat astfel, deşi niciuna nu este suficient de curajoasă să vorbească deschis cu domnia sa despre asta. Bărbaţii jură că nu îi stă în fire să bată o femeie, iar această diferenţă de opinii a dus la multe certuri. John i-a învineţit ochiul soţiei lui, iar Jugge a aruncat un bol de tocană spre soţul ei. Lady Bertha nu mai vorbeşte cu bărbatul ei după ce a muştruluit-o, aşa că acum el îi aduce cadouri ca să o îmbuneze.

Şocată şi ruşinată, Leonie vorbi:

— Sir Rolfe nu m-a bătut, Mildred. Dacă îţi aminteşti, purtam un văl gros când am venit aici. Ştii de ce?

— O erupţie.

— Nu a fost nicio erupţie, Mildred. Asta a fost o minciună, o invenţie – nu contează motivul. Tatăl meu a pus să fiu bătută pentru că am refuzat să mă mărit.

— Atunci…

— Soţul meu este învinovăţit pentru ceva ce nu a făcut! Nu voi accepta asta. Ascultă-mă bine, Mildred. Vreau să te asiguri că adevărul iese la iveală. Poţi să faci asta?

— Da, stăpână, o asigură Mildred, evident surprinsă de ceea ce aflase.

Leonie o lăsă, prea stingherită ca să mai poată rămâne în compania ei. Avea nevoie de puţin timp singură.

Ce-ar fi făcut Rolfe dacă ar fi aflat ce se bârfea despre el? se întrebă ea.

Avea să găsească un mod să o învinovăţească pentru vorbele nedrepte pe care le spuneau despre el oamenii lui?

Capitolul 23

În zori, tabăra din jurul fortăreţei Wroth era liniştită. Visuri dulci ale victoriei acompaniaseră bărbaţii în somnul lor. Pândarii îi raportau din oră în oră lui Thorpe de la Mare, dar veştile pe care le aşteptau nu fuseseră trimise încă. Tabăra se agita şi prinsese viaţă puţin după ivirea zorilor, dar nu erau prea multe de pus la punct. Majoritatea pregătirilor fuseseră făcute în noaptea precedentă, aşa că oamenii aşteptau ordinele, vorbind unii cu ceilalţi, din ce În ce mai încordaţi.

Pe la mijlocul dimineţii, Thorpe se apropie de Rolfe în cortul cel mare.

— Se pare că planul a funcţionat. Este atât de puţină mişcare pe ziduri, încât zici că sunt părăsite.

Thomas rostise cuvintele cu o mină atât de nemulţumită, încât Rolfe izbucni în râs.

— Sperai la alte veşti?

— Tot refuz să cred că soţia aia a ta ar vrea să te ajute.

— Ţi-am spus, vrea să salveze vieţi – şi pe ale noastre, şi pe ale celor din Wroth.

— Mai degrabă pe ale celor din Wroth, mormăi Thorpe.

— Nu mă vei înfuria în această dimineaţă, prietenul meu. Sunt binedispus. Poţiunile lui Leonie au funcţionat! Să mergem să cucerim Wroth!

— Vei fi atent?

Rolfe chicoti, sesizând îngrijorarea uriaşului său

prieten.

— Te porţi ca o babă, Thorpe. Nu sunt aici să servesc ceaiul. Sunt aici să ocup fortăreaţa. Dar promit să nu îmi scot sabia din teacă până nu îmi spui tu că este sigur. Te satisface asta?

Cucerirea cetăţii se dovedi ridicol de uşoară. Când scările fuseseră proptite pe ziduri, deja puteau auzi gemete. Cel mai fetid miros îi întâmpină când ajunseră în vârful crenelurilor. Peste tot, bărbaţii erau chirciţi de crampe sau vărsau ceea ce mâncaseră.

Unii dintre ei încercară să lupte cu oamenii lui Rolfe, dar erau lipsiţi de vlagă şi rezistenţa le fu rapid înfrântă.

În scurtă vreme, fortăreaţa fusese golită şi prizonierii duşi într-un refugiu organizat de Rolfe în afara taberei lui principale, Cavalerul, John Fitzurse, avea să fie ţinut prizonier pentru răscumpărare. Poate că l-ar fi ucis pe vasalul rebel, dar Rolfe se simţea puţin vinovat din cauza cuceririi facile, astfel că era înclinat să fie mărinimos.

Era încă dimineaţă când Rolfe intră în cort, aruncându-i coiful lui Damian. Apoi se instală la biroul lui improvizat. Se gândea să îi scrie lui Leonie, dar poate că ea ştia că nu avea un copist acolo şi nu dorea să scrie el însuşi scrisoarea. Nu dorea ca ea să ştie că poate să citească şi să scrie cu uşurinţă. Asta avea să îi ofere o scuză să nu accepte refuzul ei de a-i fi secretar. Cu cât accepta mai repede să facă lucruri de soţie, cu atât mai rapid avea să îl accepte şi pe el.

Thorpe intră în cort şi Rolfe întrebă:

— Este totul în regulă?

Thorpe dădu din cap.

— Vei oferi soldaţilor de aici ce le-ai oferit şi celorlalţi?

— Cei mai mulţi sunt şerbi recrutaţi sau mercenari?

— Şerbi cred, întrucât cei mai mulţi vorbesc engleza, răspunse Thorpe.

— Atunci am să le ofer ce le-am oferit şi soldaţilor de la Axeford şi Harwick. Pot rămâne să lupte pentru mine sau

pot pleca. Şi cei plătiţi, pentru că vreau să las cât mai puţini dintre oamenii noştri aici. Pe cine sugerezi să pun responsabil?

— Pe Walter Wyclif. El a cerut Wroth şi, de vreme ce Richard, Piers şi Reinald vor să rămână cu armata…

— Dar i-aş fi dat lui Sir Walter o fortăreaţă mare, una dintre cele pe care nu le-am cucerit încă.

— Vrea să se stabilească undeva. Este obosit să tot călărească până la Axeford, unde se află soţia lui. Vrea ca Lady Bertha să fie cu el, pentru că spune că îi face prea multe probleme atunci când este lăsată singură.

Rolfe chicoti, dar Thorpe se încruntă.

— Eu nu aş râde, prietene. Tu însuţi ai o soţie înclinată să facă probleme.

— Nu mi-a făcut nicio problemă de când s-a măritat cu mine, spuse Rolfe, apărându-se.

— Nu încă, mormăi prietenul lui.

Rolfe tocmai îşi apăra soţia când auziră cai intrând în galop în tabără. Când ieşeau din cort, un călăreţ descălecă, aducând veşti numeroase.

— Milord, cetatea Nant s-a predat!

— În ce condiţii? întrebă Rolfe.

— Necondiţionat. Au rămas fără provizii şi se pare că mâncaseră porţii mici atât de multă vreme, că erau prea slăbiţi să mai lupte. Vasalul imploră doar milă.

— Se pare că mi s-a întors norocul, Thorpe, zise Rolfe rânjind.

Dar chiar când aceste cuvinte îi ieşiră de pe buze, un alt călăreţ îşi opri calul lângă ei şi strigă:

— Milord, au dat foc morii de la Crewel!

Rolfe se uită urât la Thorpe.

— Pregăteşte cinci oameni imediat, dar tu rămâi aici să conduci armata spre fortăreaţa Warling.

— Sir Piers poate conduce armata…

— Nu am nevoie de paznic! Mă ocup de foc chiar eu. Fă ce-ţi cer, Thorpe.

În mai puţin de zece minute Rolfe se îndrepta spre Crewel, cu cinci soldaţi urmându-l. Erau aproape 25 de kilometri între cele două domenii şi călăriră rapid, străvechiul drum conducându-i printre păduri şi pe câmp deschis.

Calul mare de luptă al lui Rolfe nu era făcut pentru viteză, dar ajunse la moara Crewel cu mult înaintea oamenilor lui. Oprindu-se lângă pârâul rapid care străbătea pădurea în nordul satului, Rolfe putu să vadă zeci de săteni, precum şi câţiva dintre propriii soldaţi. Se mişcau încet, aşa că bănui că focul fusese stins.

Îşi îndemnă calul să înainteze, dar nu mai era nevoie să se grăbească. Era la o distanţă de la care ar fi putut fi auzit strigând când săgeata îl lovi. Proiectilul străpunse mai multe lanţuri ale armurii şi i se înfipse în şold. Rolfe putu să vadă câteva umbre îndepărtându-se prin pădure, înainte să fie cuprins de durere.

Capitolul 24

Leonie era obişnuită să vadă sânge, chiar şi în asemenea cantităţi. Tratase multe răni, dar deveni aproape isterică la gândul de a-l trata pe Rolfe.

Ochii li se întâlniră când el era, conştient de data aceasta, dus pe braţe în salon. Privirea din ochii lui o îngheţă. Era furie în acea privire, o acuzaţie furioasă. De ce?

— Stăpână?

Wilda şi Mildred o priveau neliniştite.

— Da?

Wilda zise:

— Sir Thorpe vrea să îl mute pe stăpânul Rolfe în camera lui… voastră. Veţi avea grijă de el?

— M-a chemat?

Wilda nu o putu privi în ochi.

— A cerut să fie adus felcerul.

Asta durea mai mult decât o acuzaţie.

— Asta e, atunci.

— Dar, stăpână, şopti Mildred, Odo este doar un bărbier! Ştiu că mulţi bărbieri cunosc şi câte ceva despre vindecare şi că servesc şi ca felceri, dar Odo este un prost. Mai degrabă lasă un om să moară decât să recunoască faptul că nu e în stare să îl ajute. Îl ţineţi minte pe Odo, stăpână. Este cel care aţi pus să fie bătut când aproape a lăsat-o pe mama să moară.

Leonie se zgâi îndelung la Mildred, apoi se întoarse.

Înţelesese greşit privirea lui Rolfe, sau credea el într-adevăr că ea se afla cumva în spatele atacului asupra sa?

La etaj, găsi un paznic în anticameră, oprindu-i intrarea. Încercă să treacă de el, dar omul se mişcă rapid, blocând-o.

— Îmi pare rău, milady, reuşi el să spună.

— Ţi-a dat ordine soţul meu să mă ţii afară? întrebă ea.

El îşi privi picioarele fără să răspundă. Era un răspuns suficient.

— Este felcerul cu el acum? întrebă.

— Eu…

Fu întrerupt de tunetul unei înjurături şi de zgomotul unui obiect spărgându-se în spatele uşii închise. Leonie deveni albă ca varul şi apoi culoarea îi reveni în obraji când îşi pierdu cumpătul.

— L-aş fi scutit de durere!

Ochii ei îl străfulgerară pe paznic cu furie.

— Lasă-mă să trec înainte să sufere şi mai tare.

— Îmi pare rău, milady, dar nu trebuie să…

— Nu ai mai multă minte decât neghiobul acela care îndrăzneşte să îşi spună vindecător. Auzi ce spun, Odo? strigă ea spre uşă. Dacă îl răneşti sau îl schilodeşti din cauza ignoranţei tale, o să pun să te spânzure de degetele mari până rămâi fără ele! Şi dacă moare, o să îţi doreşti de o mie de ori să fi murit tu în locul lui!

Apoi se întoarse spre paznic, care făcuse ochii cât cepele.

— Şi tu o să păţeşti la fel!

Din încăpere, Odo o auzise limpede. Ezită în timp ce bandaja rana deschisă de unde smulsese săgeata. Dar acum era linişte dincolo de uşă şi atâta timp cât lordul era inconştient, îl putea bandaja cu uşurinţă.

Leonie fusese auzită şi sub scări şi avu parte de multe căutături surprinse când se întoarse în salon. Se plimbă, furioasă şi frustrată, dintr-o parte în alta a odăii, în faţa căminului. Nimeni nu îndrăznea să îi vorbească.

Sir Evarard refuză să treacă peste ordinul lui Rolfe de a o lăsa în încăpere, deşi *el* avea voie să intre. Leonie trimise într-un final un mesager la Thorpe de la Mare, în speranţa că prietenul lui Rolfe, un bărbat mai în vârstă şi mai înţelept, avea să pună capăt acestei neghiobii.

Dar Sir Thorpe sosi la începutul serii şi se închise în cameră cu Rolfe, ieşind abia târziu în noapte. Leonie îl aşteptă în salon şi îl atacă chiar pe când cobora scările.

— Cum se simte?

Thorpe o privi rece.

— Doarme.

— Şi rana?

— Se va vindeca – şi nu datorită dumitale.

— Şi tu? şuieră ea.

Ştiind că este prea furioasă să se poată abţine, se întoarse într-o parte, zgâindu-se la tavan şi încercând să se calmeze. Apoi se întoarse din nou spre el.

— Sir Thorpe, indiferent ce gândeşti – indiferent ce gândeşte el -, nu sunt responsabilă pentru ceea ce s-a întâmplat. Iar oamenii mei nu l-ar fi atacat acum. Este soţul meu. *De ce* ai crede că eu am provocat asta? întrebă ea.

Thorpe se aşează pe un scaun şi strigă unui servitor să îi aducă de mâncare. Doar după ce îi fuseseră aduse mâncarea şi vinul o străfulgeră cu ochii lui întunecaţi… ochi atât de asemănători cu cei ai lui Rolfe.

— I-a văzut pe cei care au tras săgeata înaintând prin păduri spre Pershwick. Evarard spune că ai mai trecut pe la Pershwick de când ai venit aici.

— Este adevărat. Mătuşa mea Beatrix locuieşte în continuare acolo. Am tot dreptul să o vizitez. În ce fel mă incriminează acest lucru?

— Ai avut timp să plănuieşti uciderea soţului tău când ai fost acolo. Este cunoscut faptul că nu ai vrut să te măriţi cu el şi că încă nu eşti împăcată cu ideea căsătoriei. Este la fel de cunoscut şi că înainte să îl

cunoşti i-ai provocat multă suferinţă. Concluzia este evidentă. Vrei să scapi de el.

— Dacă acesta este cazul, de ce v-am mai ajutat să cuceriţi fortăreaţa Wroth? De asemenea, aş fi putut să îl otrăvesc eu însămi şi să dau vina pe bucătăria mizerabilă de aici. În schimb, am pus să fie curăţată.

— Ai făcut *tu* asta?

— Oho! Deci încă unul dispus să creadă că schimbările se datorează lui Lady Amelia. După ce a trăit atâta vreme în gaura asta de şobolani, s-a hotărât ea dintr-odată să cureţe locul, nu? O, n-ai decât să crezi ceea ce vrei. Poţi să crezi şi că aş fi lăsat în seama unei săgeţi norocoase ceea ce aş fi putut face eu mult mai temeinic. Nu fac lucrurile pe jumătate, Sir Thorpe. Dacă doream ca soţul meu să fie mort, ar fi fost mort.

— Ai fost mereu împotriva lui, Lady Leonie. Poţi să negi *asta?*

— Nici nu am să neg şi nici nu am să caut scuze pentru ce am simţit în trecut. Mi s-a spus că Lupul Negru este un monstru. Alain Montigny îmi era prieten şi stăpânul tău voia să-l omoare dacă îl găsea. Da, l-am dispreţuit pentru că a trebuit să vin aici. Alain, care a fost alungat din propriul cămin, a trebuit să fugă ca să îşi salveze viaţa. I-aş fi strâns chiar pe oamenii mei ca să îl ajut pe Alain să apere ce era al lui, dar a ales să nu lupte.

— Dar *dumneata* ai ales să o faci, Lady Leonie.

— Aici greşeşti, spuse Leonie glacial. L-am blestemat pe Lupul Negru pentru că este un uzurpator, doar atât. Oamenii mei au făcut restul, luând furia mea drept a lor. Dar singurul rău pe care i l-am făcut vreodată a fost când l-am rănit în noaptea nunţii. Adăugă rapid: Şi acela a fost un accident – unul pe care nici măcar nu şi-l aminteşte.

Thorpe o privi sumbru.

— Atunci este bine că Rolfe nu te vrea în preajma lui.

Leonie exclamă:

— Nu ai auzit un singur cuvânt din ce-am spus! Vreau

să-l ajut. Pot să-i alin suferinţa. Pot…

— Poţi să stai departe de el. Chiar dacă s-ar îmblânzi şi te-ar lăsa să ai grijă de el, nu am încredere în dumneata, Lady Leonie. Din cauza limbii mele nesăbuite eşti căsătorită cu el. Când te-am văzut, am fost nesăbuit din nou, gândindu-mă că nu este o idee atât de rea să vă căsătoriţi. Dar am greşit. Şi el este suficient de înţelept să nu aibă din nou încredere în dumneata.

— Eşti un om încăpăţânat, Thorpe de la Mare, şi am să mă rog de dragul soţului meu să nu rămâi aşa. Odo îi va face mai mult rău decât bine.

— Felcerul? A terminat, şi Rolfe se va vindeca rapid, aşa cum a făcut-o mereu. Crezi că asta a fost prima lui rană?

Thorpe scutură din cap.

— Sper să ai dreptate.

Privind-o îndepărtându-se, ochii lui Thorpe se îngustară. Mildred, care aşteptase în umbră, ascultând, îi văzu privirea şi se hotărî. Păşind în faţă, şuieră:

— Greşiţi în privinţa ei. Primi impactul devastator al acelor ochi întunecaţi, dar îşi păstră cumpătul, adăugând: Ştie tot ce este de ştiut despre vindecare şi despre alinare. Şi nu i-ar face rău stăpânului Rolfe. L-a ameninţat chiar pe Odo, ştiind cât de nepriceput este. Întrebaţi-l pe Sir Evarard dacă nu mă credeţi…

— Femeile se apără una pe cealaltă şi când este şi când nu este cazul, spuse Thorpe dispreţuitor.

— Aşa fac şi bărbaţii.

— Nu are nevoie de ajutorul ei! mârâi el.

Cum avea această femeie îndrăzneala să îl contrazică? Erau servitorii de la Pershwick şi mai răi?

— Nu i-ar face rău! insistă Mildred. A fost furioasă când a aflat că stăpânul era acuzat pe nedrept că o bate. A scos adevărul la iveală, de dragul lui. Sunt acestea acţiunile unei femei care îl urăşte?

Izbucnirea lui Mildred îl lăsă uimit. Şi, precum Lady

Leonie înaintea ei, Mildred fu urmărită de privirea piezişă a lui Thorpe până când se făcu nevăzută.

Capitolul 25

După patru zile, starea lui Rolfe se înrăutăţise. Thorpe era la capătul răbdării. Fusese o simplă rană. Rolfe fusese rănit şi mai grav şi se vindecase rapid. Această rană, în schimb, părea să îl secătuiască de puteri. Începu să aibă febră de a doua zi şi aceasta crescu până când Rolfe ajunse să delireze, chemând-o pe soţia lui într-un moment şi blestemând-o în următorul. Nu îl recunoştea pe Thorpe. Odo, ticălosul, se furişase din fortăreaţă, fugind înainte să poată fi învinuit pentru starea din ce în ce mai rea a lui Rolfe.

Thorpe nu ştia ce să facă. Nu acesta era adevărul. Exista un lucru pe care putea să îl facă şi îl făcu într-un final, trimiţând un servitor să o aducă pe soţia lui Rolfe. Când ea intră în cameră, împreună cu servitoare ei Wilda, el avu bunul-simţ să se arate ruşinat. Se înfioră când ea slobozi o litanie de blesteme.

— De ce nu m-ai chemat mai repede? îl întrebă ea pe Thorpe. Coptura din rană îl ucide.

— Nu eu am schimbat bandajele, răspunse el, apărându-se. Doar am văzut rana.

— Ar fi trebuit! Ştiam că Odo o să facă mai mult rău decât bine.

— Îl poţi ajuta? întrebă Thorpe umil.

Uitându-se la rana plină de puroi, ea zise:

— Chiar nu ştiu. De câtă vreme are febră atât de puternică?

— De trei zile.

— Dumnezeule mare!

Thorpe îşi pierdu culoarea din obraji. Atitudinea ei deznădăjduită spunea tot ce era de spus. Rugându-se, se apropie de pat şi o privi. Întâi îl obligă pe Rolfe să bea un lichid, reuşind să-l facă să înghită. Thorpe simţi respectul crescând în el. Apoi ea începu să zdrobească frunze şi să le pună pe rană, împreună cu o substanţă urât mirositoare. Puse apă la fiert şi amestecă conţinuturile mai multor sticle.

Când scoase un cuţitaş din coş, Thorpe o apucă de încheietură.

— Pentru ce este ăsta? întrebă el.

Ea îl privi.

— Va trebui să deschid rana ca să caut ce îi cauzează febra aceasta. Ai vrea să o faci tu? îl întrebă ea tăios.

Thorpe clătină din cap şi îi eliberă încheietura.

Leonie curăţă cuţitul, apoi, cu foarte mare atenţie, îndepărtă frunzele pe care le pusese pe rană. Folosindu-se de cuţit, începu să caute în interiorul rănii, curăţând-o. Urmă o linişte totală câteva momente, înainte ca ea să dea drumul unui ţipăt teribil.

— Moartea este prea bună pentru felcerul acela!

Leonie îi aruncă lui Thorpe o privire atât de grăitoare, încât îl făcu să se simtă în întregime vinovat de starea lui Rolfe.

— A scos săgeata, dar a lăsat înăuntru o bucată din zalele lui Rolfe!

Scoase bucata încet şi cu atenţie, apoi continuă să cureţe rana. Când sângele curat începu să iasă în sfârşit, ea oftă recunoscătoare. Odată curăţată rana, o acoperi cu ultima ei poţiune. Într-un final se îndepărtă şi îl privi pe Thorpe, cu o expresie care nu mai era neliniştită.

— Trebuie să lăsăm sângele să se scurgă din rană până când îi scade febra, ca să ştim că boala l-a părăsit. Nu voi coase rana până atunci. Va fi mai slăbit din acest motiv, dar nu îndrăznesc să opresc sângerarea până nu sunt

sigură că rana este curată. Am tonice care să îl ajute să se lupte cu febra şi care să îi redea puterea.

Thorpe dădu din cap şi ea continuă:

— Am să îi dau ceva şi pentru durere.

Când el rămase tăcut, ea îl întrebă:

— Mă vei lăsa să rămân şi să observ evoluţia stării lui?

— A scăpat de pericol? întrebă el uşor.

— Cred că da.

— Atunci rămâi, milady.

— Dacă se trezeşte suficient cât să-şi dea seama că sunt aici, s-ar putea să nu-i placă.

— Atunci nu o să îi placă, spuse Thorpe încăpăţânat, prea recunoscător să se mai gândească la ce va spune Rolfe.

— Foarte bine.

Ea oftă.

— Dar îţi cer să nu îi spui ce am făcut.

— De ce nu?

— Nu vreau să fie supărat până nu îşi revine. Lasă-l să creadă că felcerul l-a vindecat aşa cum ar fi trebuit să o facă.

— Nu l-aş minţi pe Rolfe.

— Nu trebuie să îl minţi. Doar să nu spui nimic despre asta. Voi încerca să plec înainte să se trezească.

Mai târziu în aceeaşi zi, ea bandaja rana după ce îi unise cele două margini crestate, când ochii lui Rolfe se deschiseră şi îi întâlniră pe ai ei. Febra îl răvăşise, iar fălcile îi erau acoperite de o barbă deasă. Arăta groaznic, şi ochii îi deveniră şi mai întunecaţi când o văzu.

Leonie nu spuse un cuvânt, dar termină ceea ce avea de făcut şi ieşi din cameră. Thorpe, care dormea într-un scaun de lângă şemineu, se trezi când auzi uşa închizându-se. Se apropie de pat.

— Deci, ai revenit printre noi?

— Unde am fost?

Vocea îi era lipsită de vlagă.

Thorpe îi zâmbi vechiului său prieten.

— Ai fost la un pas de moarte.

Rolfe îl privi nevenindu-i să creadă.

— De la o mică săgeată?

— De la acea mică săgeată ai căpătat o infecţie urâtă. Ai avut febră foarte mare.

— Nu contează. Ce făcea ea aici? Aşa mă păzeşti tu, lăsând-o pe cea responsabilă de…

— Uşor, Rolfe, îl întrerupse Thorpe. Nu cred că este vinovată de asta. Sunt sigur că nu este.

— Ţi-am spus ce am văzut.

— Da, şi părea un lucru rău – dar nu decisiv, continuă Thorpe cu încăpăţânare.

— Îi iei apărarea acum? Nu aveai deloc încredere în ea înainte să se întâmple asta. Nu *vreau* să cred că ar fi capabilă de aşa ceva, Thorpe. Credeam că fac progrese cu ea şi acum se întâmplă asta.

Thorpe clătină din cap.

— Nu ai avut timp să te gândeşti la ce s-a întâmplat fără ca durerea să îţi umbrească judecata. Gândeşte-te bine înainte să dai vina pe ea, pentru că oricine ar fi putut să tragă acea săgeată. Ar fi putut să fie unul dintre bărbaţii rămaşi din fortăreţele cucerite sau chiar cineva din zonă. Au mai atacat cei de la Pershwick cu arme înainte? Atunci de ce ar face-o acum, când o avem pe doamna lor în mâinile noastre?

Se îndepărtă puţin şi îl privi pe Rolfe cu atenţie.

— Ştii de ce a fost împotriva ta înainte? Ai întrebat-o?

— Ce contează asta?

— Ai *întrebat-o,* Rolfe?

— Nu, zise el, dar presupun că ai aflat tu de ce. Altfel de ce m-ai bate la cap aşa?

Thorpe rânji.

— Văd că începi să te simţi mai bine.

— Ai ceva să-mi spui sau nu?

Thorpe clătină din nou din cap.

— Am greşit în privinţa ei, să ştii. Şi ea a fost informată greşit despre tine. Depinde de voi să lămuriţi lucrurile, Rolfe.

— Ghicitori, când eu mă aflu aici şi sufăr! oftă Rolfe. Unde este blestematul de felcer, de fapt? Mă simt de parcă mi-ar fi luat foc şoldul.

— Fără îndoială, având în vedere prin câte ai trecut. Cât îl priveşte pe Odo, a fugit acum două nopţi, de teamă să nu-şi piardă degetele mari.

— Alte ghicitori? întrebă Rolfe exasperat.

— Nevasta ta a fost foarte limpede spunând ce avea să i se întâmple lui Odo dacă îţi făcea rău, iar incompetenţa lui Odo aproape că te-a omorât...

— Tot îmi spui că am fost aproape de moarte. Cu felcerul plecat, presupun că ţie trebuie să îţi mulţumesc?

Thorpe clătina din cap frenetic. Rolfe făcu ochii mari, înţelegând dintr-odată.

— Şi-a folosit cunoştinţele ca să mă vindece? Ca să mă ajute din nou? De ce nu mi-ai spus înainte? Ei bine, Thorpe, am impresia că doamna începe să ţină la mine.

— Nu aş pune prea mult preţ pe asta, spuse Thorpe rapid. Poate că ţi-a salvat viaţa amărâtă, dar cred că este doar modul ei de a-i ajuta pe alţii dacă poate. Nu te îmbăta cu apă rece. Asta îţi va aduce doar probleme mai târziu.

Dar Rolfe nu asculta. Era încântat. Era entuziasmat. Ajunsese să ţină la el. Însemna că în curând va putea să o facă să îl iubească?

Întrebarea îi ocupă în întregime mintea, până când, epuizat, căzu într-un somn adânc.

Capitolul 26

Leonie îl văzu pe Erneis furişându-se din salon chiar pe când ea intra. De multă vreme încercase să îl prindă la colţ pe intendentul de la Crewel, ca să discute cu el despre situaţia vistieriei cetăţii, dar el era mereu grăbit să ajungă undeva, iar altfel era de negăsit. De ce *o* evita?

Îl urmări pe omuleţ afară din clădire, oprindu-l chiar înainte să dispară în grajd.

— Un moment din timpul dumitale îţi cer, jupâne Erneis.

El se opri, întorcându-se cât de încet putea, fără să facă vreun efort să-şi ascundă reticenţa de a vorbi cu ea.

— Jupâne Erneis, ai fost intendentul lui Sir Edmond, nu-i aşa?

— Vreme de mulţi ani, milady, spuse el, un pic surprins de întrebare.

— Îl găseşti pe noul lord de Crewel un stăpân aspru prin comparaţie? întrebă Leonie afabil.

— Nu, nu tocmai, milady. Desigur, Sir Edmond era mult mai... Stăpânul Rolfe este foarte rar pe aici...

Se înroşea din ce în ce mai tare şi Leonie profită rapid de confuzia lui.

— Vreau să îmi dai catastifele cu situaţia vistieriei de la Crewel, jupâne Erneis.

— Dumneavoastră? îşi miji ochii. Ce aţi putea face cu ele?

— Soţul meu doreşte să le vadă.

Minciuna îi venise cu uşurinţă.

— Dar nici el nu ştie să citească.

Omul nu mai era doar roşu la faţă, era de-a dreptul alarmat.

Leonie zâmbi încurajator.

— Nu are prea multe de făcut atâta timp cât îşi revine, jupâne Erneis. Presupun că vrea să afle la ce fel de profit se poate aştepta de la Crewel. Ridică din umeri, apoi adăugă: Dar fiind un soldat care a dobândit proprietăţi abia recent, probabil că nu va înţelege situaţia. Presupun că îl va pune pe copist să i-o citească.

— Pot face eu asta, insistă intendentul.

— Dar eşti mereu atât de ocupat.

— Îmi voi face timp.

— Nu este necesar. Secretarul lui are destul timp liber.

— Dar…

Leonie îşi pierdu răbdarea.

— Refuzi ordinele stăpânului? întrebă ea.

— Nu, sigur că nu, milady, o asigură el rapid. Aduc situaţia cât de repede posibil.

Când îi înmână teancul lamentabil de mic de hârtii, Leonie îşi păstră uluirea pentru sine. Registrele gospodăriei erau ţinute pe an, de obicei de la un Sfântul Mihai la următorul, sărbătoare care era doar la câteva luni distanţă. Registrele ar fi trebuit să conţină un an întreg de cheltuieli şi de profituri, dar nu păreau să fie înregistrări mai multe decât cele pentru o lună.

Luă registrele în camera mică în care dormise şi le studie cu atenţie. Era mai rău decât îşi imaginase. Intendentul ar fi trebuit să se sfătuiască cu servitorii de la bucătărie şi cu cei de la grajd la finalul fiecărei zile şi să înregistreze tot ce se consumase şi toate obiectele aduse de săteni ca plată pentru arendă. Orice surplus rezultat din vânzarea acelor produse trebuia la rândul lui înregistrat ca profit. De înregistrat erau, de asemenea, şi sumele plătite pentru servicii precum transportarea

bunurilor ce trebuiau vândute sau munca făcută de fierar sau de alţi meseriaşi pe lângă ceea ce datorau pentru arendă. Fiecare tranzacţie ar fi trebuit notată.

Înregistrarea zilnică de la Pershwick conţinea cantităţile de pâine, grâne, vin şi bere care fuseseră trecute în altă parte în registre. Cantităţile corectate erau notate ca epuizate din stoc. Obiectele cumpărate de la comercianţii din Rethel, precum oale, pânză şi mirodenii şi toate serviciile făcute erau înregistrate cu scrupulozitate. Pentru bucătărie erau cumpărate tipuri speciale de brânză, peşti care nu se aflau în stoc – puţine lucruri, întrucât Pershwick era bine aprovizionat şi aproape toată carnea şi păsările erau luate de la conac. La grajduri erau trecute grâul, ovăzul, iarba adunată, majoritatea depozitate la rândul lor, o cheltuială majoră fiind cumpărarea unuia sau a doi cai pentru a-i înlocui pe cei care deveniseră prea bătrâni. Caii cei bătrâni erau daţi săracilor.

Jupânul Erneis avea liste pentru bucătărie şi grajd, dar doar săptămânale. Mai rău, nu exista o înşiruire a obiectelor, doar suma plătită în fiecare săptămână. Înregistra plata proviziilor luate de la săteni, dar indica doar sume modeste. Nu erau înregistrate vânzări sau surplusuri. Dar Leonie văzuse cum erau aduse grâne, oi şi boi, şi cum erau apoi cu toate transportate în Axeford pentru vânzare. De ce nu găsea înregistrarea?

Asta era suficient de rău. Dar mai rele erau totalurile pentru cheltuielile săptămânale, sume ridicole, de trei ori cât ar fi trebuit să cheltuiască într-o lună întreagă. Totalurile nu includeau proviziile pentru armata lui Rolfe, de asta era sigură. Sir Evarard îi spusese că Rolfe plătea ca armata lui să fie aprovizionată din oraşele cele mai apropiate de fiecare fortăreaţă în parte.

Leonie inspectase hambarele. Ştia că, deşi nu prea pline, multe aveau să fie umplute odată cu recolta de peste câteva săptămâni, şi că nu erau suficient de goale

cât să justifice cheltuielile pretinse. Jupânul Erneis nu îşi făcea treaba. Asta era clar. Furia o duse din nou jos, ca să îl caute pe vinovat. Luă cu ea doi dintre soldaţii din garnizoană, în caz de nevoie, dar nu le spuse de ce. Îl găsi pe intendent în bucătărie. Înainte să intre, instrui soldaţii să rămână afară. Jupânul Erneis păru surprins când Leonie intră în odaia îngustă cu catastifele în mână.

— Îmi înapoiaţi registrele atât de repede, milady?

Se întinse spre ele, dar ea le ţinu la distanţă de el.

— Jupâne Erneis, întrebă ea calm, unde sunt registrele în care ai trecut caii cumpăraţi?

— Caii?

Omul se încruntă.

— Care cai?

— Caii.

Vocea ei se ridică ameninţător.

— Cu siguranţă ai cumpărat zeci de cai.

— Nu am ordonat cumpărarea nici unui cal, milady. Ce v-a făcut să credeţi?...

— Nu sunt cai? Greşesc eu, atunci. Ai cumpărat bibelouri pe care lordul să le dea lui Lady Amelia?

— Milady, vă rog.

Erneis se ridică indignat.

— Nu am cumpărat niciodată fleacuri pentru doamne şi nici Sir Rolfe nu mi-a cerut vreodată să o fac. Ce-a spus despre aceste registre de v-a făcut să...

— Ce ar fi putut să spună? îl întrerupse ea.

— Milady?

— Unde sunt ţinuţi banii pe care îi foloseşti pentru gospodărie, jupâne Erneis?

El se încruntă.

— Există un sipet încuiat într-una dintre cămări.

— Şi soţul meu îl reumple la nevoie?

— Nu a fost nevoie până acum. A lăsat suficienţi...

— Cât de mulţi?

— Milady?

— Câţi bani ţi-a lăsat ca să administrezi gospodăria? întrebă ea tăios.

— Câteva sute... de mărci, răspunse el neliniştit.

— Câte sute? întrebă ea uşor.

— Eu nu...

— Câte?

El se agită, aruncând priviri peste umăr către bucătar şi ajutoarele acestuia, care îl priveau curioşi. Întrebările sunau din ce în ce mai mult ca un interogatoriu.

— Unsprezece sau douăsprezece sute, răspunse Erneis evaziv. Nu ţin minte exact. Dar, milady, nu văd de ce v-ar privi... Asta dacă nu doriţi să cumpăraţi ceva. Dacă acesta este motivul, aş fi mai mult decât fericit...

— Sunt sigur că ai fi, îi tăie ea vorba. Deci pot presupune că ceea ce nu ai cheltuit din fondurile lăsate de soţul meu se află în continuare în sipetul încuiat?

— Desigur, milady.

— Şi restul rezultă din registre?

Ridică hârtiile încet şi le ţinu în faţa lui.

— Desigur, da.

— Atunci nu vei obiecta să îţi percheziţionăm camerele înainte să fii dat afară de la Crewel, aşa este?

Erneis deveni alb ca varul.

— Milady? Eu... ah... nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, cred.

— Nici eu nu cred că înţelegi, răspunse ea tăios. Ai reuşit să îl minţi pe soţul meu în privinţa registrelor pentru că el este un războinic şi nu este obişnuit să conducă un domeniu, aşa că nu ştie şi ce cheltuieli sunt implicate. Dar ai fost un neghiob să crezi că mă poţi păcăli pe mine. Nu sunt o femeie leneşă. Am fost propria mea intendentă ani întregi. Ştiu exact cât costă să administrezi o gospodărie de dimensiunea aceasta, până la ultimul bănuţ.

El făcu ochii mari, iar ea zâmbi.

— Văd că îţi dispare lumina din ochi, jupâne Erneis.

Buzele lui se strânseră.

— Nu aveţi nicio dovadă, milady, că am făcut ceva greşit. Crewel nu este Pershwick. Era un haos când a ajuns Sir Rolfe aici. Nu erau provizii, şi acestea costau foarte mult.

— Dacă soţul meu nu ar fi rănit, l-aş lăsa pe el să se ocupe de asta, întrucât îmi pui greu răbdarea la încercare, zise Leonie cu furie. Zici că nu am nicio dovadă? Se întoarse spre bucătar şi întrebă: Scrie în registre, jupâne John, că săptămâna trecută ai avut nevoie de provizii în valoare de treizeci şi cinci de mărci. Este corect?

— Milady, nu! exclamă omul. Nici măcar zece mărci n-au fost cheltuite.

Ochii lui Leonie se întoarseră iute spre intendent, a cărui faţă palidă era acum înflăcărată de furie.

— Ei bine, jupâne Erneis?

— Nu aveţi niciun drept să mă întrebaţi despre registre, Lady D'Ambert. Voi vorbi cu soţul domniei voastre…

— Nu, nu o vei face! răbufni ea, îndreptându-se spre intrare şi făcând semn paznicilor, care ascultaseră uimiţi. Duceţi-l pe jupânul Erneis în camera lui şi căutaţi-i prin bunuri. Dacă puteţi găsi banii pe care i-a furat, poate părăsi Crewel cu hainele pe care le are pe el – nimic mai mult. Dacă nu găsiţi banii – îl privi din nou pe micul intendent -, îţi voi îndeplini dorinţa să vorbeşti cu soţul meu. Şi mă îndoiesc că va fi indulgent.

Leonie se întoarse în salon să aştepte, clocotind de furie, întrebându-se dacă nu ar fi trebuit să se ocupe chiar ea de problemă. Ar fi trebuit să le spună totul lui Sir Evarard sau lui Thorpe de la Mare şi să-i lase pe ei să se ocupe de intendent?

Trecu doar puţin timp până să afle că, de bine sau de rău, episodul se încheiase. Paznicii se apropiară de ea temători, să îi spună că intendentul fugise în timp ce îi căutau printre lucruri. Găsiseră doar cincizeci de mărci.

Din câteva sute, doar cincizeci? Cum avea să îi spună lui Rolfe?

Capitolul 27

Rolfe bombăni în timp ce se aplecă să deschidă cufărul mare. Ştia că nu ar fi trebuit să coboare din pat, aşa cum îl avertizase în repetate rânduri Thorpe. Era slăbit şi rana îi fusese cusută doar cu o zi înainte.

Dar Rolfe nu mai avea răbdare. De când aflase că Leonie, în loc să fie cea care îi cauzase rana, de fapt îl ajutase, îşi dorise să se revanşeze pentru comportamentul nesăbuit. Oare ce crezuse ea despre lipsa lui de încredere, mai ales după ce tocmai îl ajutase să cucerească fortăreaţa Wroth?

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei întrebându-se ce lucru special i-ar fi putut dărui lui Leonie. Nu dorea ca ea să creadă că îi cumpăra iertarea, dar voia să îi dea ceva minunat, ceva la care ea să ţină. Îşi dădu seama că nu ştia ce îi place sau ce nu îi place, şi că nu avea nicio idee despre ce obiecte poseda ea deja. Era nevoie de o inspecţie a cuferelor ei din anticameră şi aşteptă cu nerăbdare ca Thorpe să părăsească dormitorul, pentru a se putea ridica din pat.

Primele două cufere conţineau doar haine. Cel de-al treilea, mai mic, adăpostea comorile lui Leonie. Simţi o uşoară strângere de inimă când văzu cât de puţine erau. Găsi un set de şah din fildeş şi o cutiuţă de lemn căptuşită cu catifea care conţinea douăsprezece linguri

de argint. Erau mai multe buzunare cu mirodenii importate. Pe fundul cufărului, înfăşurată în lână moale, se aflau o cingătoare din piele cu pietre preţioase şi o alta din fir de aur. Într-o cutie mică găsi trei broşe de aur. Una dintre ele avea rubine incrustate şi alta era emailată. Pe lângă ele mai erau două agrafe de păr din argint, o cataramă de aur şi o bijuterie fină, un colier de aur cu şase rubine mari prinse între lanţurile sale şi o cruce de aur atârnând în centru.

Atât de puţine bijuterii scumpe pentru o femeie atât de frumoasă. Dar Rolfe ştia că Leonie fusese alungată de tatăl ei încă din copilărie. Cine fusese lângă ea pentru a-i da nimicuri drăguţe, pentru a-i privi ochii licărind de surpriză şi încântare? Un fior de ură îl străbătu pe Rolfe, stârnit de omul care o rănise pe Leonie atât de rău.

Uşa se deschise încet şi ea stătea în cadrul ei. Iar Rolfe se afla acolo – cu cufărul ei deschis şi cu sânge curgând din cearşaful cu care se înfăşurase -, prins cu mâţa în sac, fără vreo scuză.

Ea se zgâi pur şi simplu la el, cu o expresie impenetrabilă, fără să spună vreun cuvânt. Rolfe se înroşi şi se întoarse cu spatele, retrăgându-se încet spre pat.

Leonie îl urmă în odaie. Era în continuare linişte între ei până când, într-un final, ea vorbi:

— Dacă îmi cauţi leacurile, milord, de la Mare ar fi trebuit să îţi spună că se află în coşul de lângă vatră.

Rolfe oftă.

— Ar fi trebuit să o facă.

— Dar trebuie să te avertizez să nu te tratezi singur. Ai putea să-ţi faci mai mult rău decât bine dacă nu cunoşti leacurile. Sunt dispusă să te ajut.

— Eşti?

Leonie se întoarse, tulburată de tonul lui dintr-odată blând.

— Ar fi trebuit să aştepţi să vin.

— Dar nu eram sigur că ai să vii.

Ochii li se întâlniră. Se părea că nu auzise încă despre intendent. Dar ceva îl deranja.

— De ce să nu vin, milord? întrebă ea tăios. Mi-aţi făcut foarte clar faptul că vreţi mereu să fiţi ascultat.

— Dar tu oricum faci cum vrei.

Vorbeau dintr-odată despre ceea ce era în neregulă între ei, deşi niciunul nu intenţionase să aducă vorba despre asta…

— Nu-i permit nimănui, milord, să îmi comande gândurile şi sentimentele. Altfel, ca soţie a ta, îţi ascult poruncile.

Rolfe aproape izbucni în râs. Fireşte că ea avea dreptate, nu îi putea controla gândurile sau sentimentele şi era nerezonabil chiar şi să încerce. Trebuia să lucreze la schimbarea sentimentelor ei, a unora dintre ele.

— Dacă ai prefera să nu ai grijă de mine, Leonie, voi înţelege.

Ea găsi tonul umil din vocea lui prea puţin convingător.

— Darul primit de la mama mea, de a vindeca şi de a aduce alinare, este al meu să îl împart după bunul-plac. Dacă nu îl pot folosi, devin inutilă. Acum mă laşi să opresc sângerarea?

El dădu din cap, aşa că ea îndepărtă cearşaful ca să înlocuiască bandajul însângerat. În timp ce lucra, radia de mulţumire, mândră şi bucuroasă că putea să fie de ajutor.

— Îţi face plăcere să îi ajuţi pe alţii? întrebă Rolfe dintr-odată.

— Da.

El oftă. Se înşelase. Aşa cum spusese Thorpe, grija era doar modul în care ea îi ajuta pe ceilalţi. El nu era special pentru ea.

— S-a întâmplat ceva, milord?

— Nu, minţi el cu dezinvoltură. Mi-a trecut doar prin minte că poate te-am jignit chemându-l pe felcer în locul tău.

— Nu am fost jignită, se grăbi ea să-l asigure. Am fost

furioasă din cauza situaţiei, pentru că ştiam că Odo este un incompetent. Dar ordinul să fiu ţinută departe de tine, milord, este de înţeles. Erai slăbit şi aveai dureri. Nu gândeai limpede.

— De ce îmi cauţi scuze?

Ea clătină din cap.

— Dacă ai fi fost tu însuţi, milord, sunt sigură că ai fi pus să fiu legată în loc să-mi interzici doar accesul aici.

— Să fii legată! El se încruntă. Eu nu aş... Eşti soţia mea!

— Nu asta este problema, zise ea furioasă. Cineva a încercat să te ucidă. Acea persoană trebuie găsită şi pedepsită – nu contează cine a fost. Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin dacă eu aş fi fost cea care ar fi încercat să te ucidă.

Rolfe râse îndurerat.

— Recunosc că prima oară m-am gândit la tine atunci când săgeata m-a lovit şi am văzut făptaşul îndreptându-se spre Pershwick. Nu am *vrut* să cred că ai fi capabilă să pui la cale uciderea mea, dar gândul a fost acolo, şi nu era unul absurd, având în vedere ce ai făcut în trecut... Îmi pare cu adevărat rău că m-am îndoit de tine de data aceasta, Leonie.

De ce nu îl privea? Terminase să îi schimbe bandajul şi căuta prin coşul ei. Ridică o mică sticlă albastră.

— Mă vei lăsa să îţi dau asta pentru durere, milord?

Rolfe se încruntă văzând modul în care ea îl evita. Nu îl privea şi, dintr-odată, părea că se simte incomod.

— Nu! răbufni el, regretând însă imediat.

— Deci încă te îndoieşti de mine? întrebă ea încet.

— Nu am spus asta.

— Dar îmi refuzi tonicul, deşi ştiu că ai dureri. Îţi este teamă că doresc să te otrăvesc, asta este?

— La naiba! Dă-l încoace!

Apucă sticla şi luă o înghiţitură.

— Poftim! Acum spune-mi de ce nu poţi să mă ierţi.

— Dar te iert, zise ea uşor, cu o privire calmă. Pot doar spera că vei fi iertător când îţi voi spune...

— Nu-mi spune, o întrerupse el brusc. Nu vreau să mai aud confesiuni din partea ta.

— Dar vreau să îţi spun despre...

— Nu!

Ea se ridică şi îi aruncă o privire cruntă, toată blândeţea dispărându-i din privire.

— M-ai lăsa să aştept şi să mă tem de furia ta până îţi va spune altcineva? Ei bine, nu voi permite asta. Milord, l-am dat afară pe intendentul cetăţii şi nu îmi pare rău că am făcut-o.

Ea se aşteptă la o explozie, dar Rolfe doar rămase cu ochii la ea, uimit.

— Asta este tot? întrebă el.

— Da, răspunse ea împietrită.

— Şi ce... ce te aşteptai să fac, Leonie?

— Ai tot dreptul să fii furios şi nu te va durea rana dacă vrei să ţipi la mine.

— Poate, zise el încet, încercând să nu rânjească, ar fi bine dacă mi-ai spune de ce l-ai dat afară...

— Am descoperit că jupânul Erneis fura din vistierie, şi nu doar puţin. Sute de mărci.

— De unde ştii că fura? întrebă el tăios.

Ea îi explică rapid:

— Îmi pare doar rău că nu am rezolvat problema aşa cum trebuie, întrucât a fugit şi, împreună cu el, au dispărut şi banii tăi, milord.

— Tot nu mi-ai spus de ce eşti sigură că fura.

— Milord, nu am de unde să ştiu cât i-ai dat intendentului la început, dar el a spus că i-ai lăsat unsprezece sau douăsprezece sute de mărci. Eşti aici de şapte luni şi, în acest timp, el a înregistrat cheltuirea a nouă sute de mărci. Este mult, mult prea mult.

— Leonie, de unde *ştii* asta? întrebă Rolfe exasperat.

Ea se înroşi şi îşi plecă uşor capul.

— Eu... eu mi-am ţinut propriile catastife, ceea ce nu ţi-am spus până acum. Ştiu că un domeniu de mărimile acestea ar trebui să se poată susţină singur dacă nu are musafiri în mod frecvent, şi ştiu cât costă să administrezi o asemenea gospodărie.

Rolfe clătină din cap. Îşi ţinuse propriile catastife, dar refuza să se ocupe de Crewel!

— Trebuie să îţi fie de-acum evident că administrarea unei proprietăţi nu este punctul meu forte. Aşa că va trebui să te cred pe cuvânt că am fost înşelat de intendentul meu.

— Jur că i-am citit registrele corect şi...

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar acţiunea ta mă lasă fără intendent. Evarard nu poate prelua funcţia, pentru că s-ar pricepe şi mai puţin decât mine.

— Într-adevăr.

— Atunci, ce sugerezi? Ai dat omul afară. Ai pe cineva în minte să-l înlocuiască?

— Nu mă pot gândi la cineva anume.

— Ei bine, eu pot. Va trebui să ocupi chiar tu această poziţie.

— Eu?

— Nu este corect? Tu eşti responsabilă, până la urmă.

— Da, desigur.

Leonie se întoarse, ducând coşul până la şemineu, pentru ca el să nu vadă cât de încântată era. El credea că o pedepseşte, dar de fapt îi poruncea să se ocupe de o sarcină care îi făcea plăcere. Ar fi făcut chiar ea această sugestie, dar se temuse să nu fie refuzată. Până la urmă, nu consimţise să-i încredinţeze nicio responsabilitate la Crewel – până în acel moment. Ea reuşi să îşi controleze expresia feţei, apoi se întoarse din nou către el.

— Dacă nu mai este nimic de discutat, milord, am să aranjez să ţi se trimită cina.

— Nu vrei să mi te alături? întrebă el somnoros.

Morfina pe care o băuse din sticla albastră începea să

îşi facă efectul.

— Dacă doreşti.

— Bun. Şi, Leonie, tu unde ai dormit?

— Mi-am... mi-am mutat câteva lucruri într-o cameră aflată vizavi de odăile servitorilor.

— Adu-le înapoi.

Indiferent cât era de somnoros, era limpede că atitudinea lui nu admitea refuzul.

— Vei dormi aici de acum înainte.

— Cum doreşti, milord, murmură ea, îmbujorându-se.

Părăsi camera, fericită şi temătoare în acelaşi timp.

Capitolul 28

Focul trosnea în căminul uriaş, în timp ce servitorii mişunau prin salon, aranjând mesele pentru cină sub supravegherea atentă a Wildei. Amelia broda lângă foc, ignorând în mod intenţionat ceea ce se întâmpla în jurul ei. Aşezat lângă ea, Sir Evarard savura o halbă de bere, după ce îşi terminase îndatoririle zilnice.

Când Leonie coborî din camera stăpânului, ochii Ameliei se fixară asupra ei. O privi cu atenţie când Leonie spuse câteva cuvinte servitoarei ei, apoi părăsi salonul. Amelia se lăsă pe spate, cu un zâmbet arogant. Aşteptase toată ziua ca Rolfe să o acuze pe soţia lui de fărădelegile pe care aceasta le comisese. Evarard îi spusese care fusese bănuiala lui Rolfe şi, indiferent dacă era adevărat sau nu, avea cu siguranţă să o trimită pe Leonie înapoi la Pershwick. Amelia se ţinuse deoparte cât timp Rolfe se simţise rău, întrucât dacă ar fi murit şi nimeni nu ar fi reuşit să dovedească vinovăţia soţiei lui, ea ar fi fost cu siguranţă trimisă de acolo. Nu îşi putea permite să fie duşmanul lui Leonie. Dar Rolfe îşi revenise şi credea că soţia lui îl dorise mort.

— Crezi că i-a spus să-şi facă bagajele? îl întrebă Amelia pe Evarard, care o privise şi el pe Leonie traversând salonul spre scările servitorilor.

— Să-şi facă bagajele? De ce?

— Să se întoarcă la Pershwick, desigur.

— De ce ar trimite-o acolo?

Amelia făcu ochii mari, privindu-şi cu furie iubitul. Trebuia mereu să îi explice fiecare lucruşor, pentru că minţile lor nu funcţionau în acelaşi mod. Nu putea niciodată să îi împărtăşească totul lui Sir Evarard, pentru că era un bărbat condus de onoare.

— Nu mi-ai spus tu că o crede responsabilă pentru focul pus la moară şi pentru atacul împotriva lui? şopti ea, exasperată.

— A fost o greşeală, zise Evarard indiferent.

— O greşeală? Greşeala cui?

Evarard ridică din umeri.

— Sir Rolfe ştie acum că a greşit.

— De unde ştii asta? Ţi-a spus chiar el?

— Aşa a zis Sir Thorpe înainte să plece. S-a dus să pornească asediul la fortăreaţa Warling.

— Dar avea grijă de Rolfe!

— Lady Leonie se va îngriji de el de acum înainte, aşa că nu este niciun motiv ca Sir Thorpe să rămână aici.

Amelia scrâşni din dinţi.

— Crezi că îi va mai permite când o să audă de bietul Erneis?

— Sir Rolfe se va ocupa de asta în felul său, dar mă îndoiesc că îşi va alunga nevasta doar pentru că şi-a depăşit atribuţiile. Este foarte mulţumit de ea în toate felurile. Uită-te doar la câte a făcut de când se află aici.

Amelia îşi reprimă un ţipăt de furie, înfigând în schimb acul În broderie. Evarard părea să nu îi observe tulburarea. Nu era cinstit! Tocmai atunci începuse să spere că putea să renunţe la minciuna că este însărcinată, zicând că făcuse avort! însă mersul lucrurilor o obliga să îşi continue relaţia cu Evarard, cel puţin până o lăsa însărcinată. Şi asta trebuia să se întâmple imediat. Dacă îi veneau iarăşi menstrele, putea să şi renunţe, pentru că Rolfe nu era neghiob. În situaţia de faţă, dacă ar fi fost însărcinată, ar fi trebuit să pretindă că era vorba despre o naştere întârziată.

Încercă să-şi oprească vuietul minţii. Da, va trebui să rămână însărcinată. Poate chiar va fi nevoită să ducă sarcina la bun sfârşit, doar dacă nu... Leonie trebuia să afle despre copil! Ameliei putea să îi scape informaţia şi apoi să se retragă şi să vadă efectul veştii asupra relaţiei dintre stăpânul ei şi soţia acestuia. Mândria lui Leonie o împiedicase să îi vorbească acestuia despre amanta pe care o ţinea în casă, dar ca amanta să fie şi însărcinată era o cu totul altă poveste – mai ales cu un copil conceput *după* căsătoria lor. Nu avea să conteze dacă Leonie avea să-l tragă la răspundere pe Rolfe, întrucât el nu ar fi putut să renege acest copil. Dar era posibil ca Leonie nici măcar să nu îl întrebe, ci pur şi simplu să plece. Şi odată plecată, Amelia ar fi avut un răgaz să scape de copil, folosindu-se de poţiunea despre care aflase la curte, cu ani în urmă. În timp ce continua să viseze, zâmbetul arogant reveni pe buzele Ameliei.

Capitolul 29

Trebuiau să meargă la curte. Lui Leonie i se întorsese stomacul pe dos de spaimă, când el îi spusese. Spre întristarea ei, fusese nevoită să scrie o scrisoare, acceptând invitaţia regelui.

Rolfe nu voise să îi asculte scuzele, insistând în schimb ca ea să îl însoţească.

— Henric vrea să te cunoască, îi spusese el.

Şi nimeni nu îl refuza pe rege, îşi reamintise ea cu amărăciune.

Rolfe nu se simţea suficient de întremat ca să călătorească, aşa că fixară plecarea peste o săptămână. Iar timpul trecu foarte repede. Leonie se rugă ca emoţia să nu îi provoace din nou vechea erupţie şi se rugă, de asemenea, să nu facă o impresie proastă. Trecuseră atâţia ani de când fusese ultima oară la curte. Avea să îşi amintească cum să se poarte? Rolfe înţelese asta şi făcu tot ce îi stătea în putere să îi potolească neliniştea. Îi spuse poveşti amuzante despre rege şi baronii acestuia, amintindu-i şi că s-ar putea ca ea să aibă câteva rude la curte. Nu era sigură dacă asta era în avantajul ei sau nu.

Dormeau în acelaşi pat, dar el nu era suficient de refăcut ca să poată face dragoste cu ea. Ea îşi petrecea aproape tot timpul citind lângă el, mâncând cu el, stându-i la dispoziţie dacă el dorea să îi dicteze o scrisoare. Vorbeau mult, Rolfe povestindu-i despre el, forţând-o şi

pe ea să vorbească. Încerca să o mulţumească în toate felurile posibile, cu excepţia motivului care conta cel mai mult, şi care se afla mereu între ei – Amelia. De fiecare dată când încerca să-i vorbească despre amanta lui, mândria împiedica cuvintele să îi iasă din gură. Dacă ar fi putut doar să o trimită pe Amelia de acolo. Dacă doar ar fi putut! Dar nu îndrăznea să întrebe. Se temea de refuzul lui, care avea să îi spună mult prea clar ceea ce nu dorea de fapt să afle. Oare el o iubea pe Amelia? Se tortura cu această întrebare din nou şi din nou. Îşi înfrâna sentimentele, păstrând o distanţă necesară pentru propria siguranţă. Nu-şi permitea să se relaxeze în preajma lui, râzând şi tachinându-l, aşa cum îi era firea. Se putea trezi iremediabil îndrăgostită de el şi, împotriva acestui lucru, trebuia să se apere cu ferocitate.

Dimineaţa plecării la Londra avea să fie prima în care Rolfe îşi părăsea camera după convalescenţă. Lăsase toate pregătirile pentru călătorie în seama lui Leonie, chiar şi împachetatul. Iar ei îi făcea plăcere să îşi îndeplinească îndatoririle de soţie. Propriile bagaje reprezentau însă o dilemă, întrucât avea doar două veşminte de calitate. Aşa că Wilda lucră din greu să îi facă un al treilea dintr-o lână spaniolă pe care Leonie o pusese deoparte.

Leonie era o expertă la cusut şi brodase nenumărate pânze pentru altar şi rochiţe pentru botez. Îşi petrecuse însă puţin timp croindu-şi propriile haine, fiindu-i mai uşor să le adapteze pe cele vechi la stilurile noi atunci când nevoia o cerea. Lungul veşmânt cu mâneci scurte era uşor de purtat când lucra în grădină, dacă folosea mâneci de serj, o bluză largă şi tunică. Stilul era la fel de uşor de adaptat pentru o ocazie formală. Adevărul era că nu avea multe haine pentru că nu avusese nevoie de ele.

Biletul sosi chiar pe când plecau spre Londra, fiindu-i înmânat lui Leonie de unul dintre şerbii din sat pe care ea nu îl cunoştea. Nu avea timp să îl citească, aşa că îl vârî

în mâneca rochiei, pentru a-l citi mai târziu, şi apoi uită. Când îl văzu pe Rolfe vorbind cu Amelia, gândurile i se abătură cu totul de la bilet – lăsând-o în acelaşi timp prost dispusă pentru tot restul zilei.

Îşi petrecură seara la un mic han şi Leonie se retrase devreme, dorind să fie deja adormită când Rolfe ajungea la ea. În timp ce Wilda îi descheia şireturile, biletul căzu pe podea. Leonie se încruntă, citindu-l.

— Este de la Alain Montigny.

— De la Sir Alain? Dar credeam că aţi spus că se află în Irlanda, milady.

— Nu mai este. Mă roagă să mă întâlnesc cu el pe păşunea dintre proprietăţi.

Expresia lui Leonie deveni mai gravă.

— Oare ce caută aici?

— Vă veţi întâlni cu el?

— M-aş fi întâlnit, dar voia să ne vedem azi la prânz.

— Credeam că îi este teamă de soţul domniei voastre.

— Da, îi este.

— Atunci ce-o fi în capul lui, să se întoarcă în bârlogul Lupului Negru?!

— Nu-i spune aşa, răbufni Leonie.

— Eu… îmi cer iertare, stăpână.

Leonie făcu ochii mari. Doamne, oare ce se întâmpla cu ea?

— Nu-ţi bate capul, Wilda. Du-te la culcare. A fost o zi lungă.

Când Wilda se strecură afară din cameră, Leonie aruncă bileţelul în foc, iar apoi se culcuşi în patul pregătit de servitoarea ei cu cearşafurile aduse în bagaje. Dar nu putu să adoarmă. Nu putea să nu se gândească la Alain. Oare ce era în mintea lui, să se întoarcă acasă când jurase că acesta era un demers care l-ar fi costat viaţa? începu să se întrebe dacă nu cumva totul fusese o minciună. Toate lucrurile spuse de Alain în acea zi despre soţul ei se dovediseră fie minciuni, fie temeri amăgitoare.

După tot ce aflase, Rolfe D'Ambert nu era bărbatul pe care îl blestemase în acea zi fatidică. Avea păcatele lui, dar răzbunarea aspră nu părea să îi stea în fire. Ea însăşi era dovada vie a acestui fapt.

— Ai adormit, Leonie?

Cât de încet intrase în cameră.

— Nu, milord.

— Mă ajuţi, atunci? L-am trimis pe Damian la culcare.

Ea zâmbi. În ultima vreme îi ceruse ajutorul într-o manieră atât de reticentă, complet diferită de aroganţa de până atunci. Se întreba dacă nu regreta cumva comportamentul de la început.

— Ia loc aici, milord.

Se ridică de pe patul îngust, care era mult mai mic decât al lor, şi începu să îi desfacă apărătorile de la picioare. Zalele îi fuseseră scoase de Damian.

— Aş vrea să îţi verific rana, spuse Leonie. Să văd dacă drumul de azi nu a deschis-o.

— Nu este nevoie.

Cât de obosit părea.

— Fă-mi această plăcere, milord.

— Fă-mi această plăcere! repetă el obosit. Ceri prea multe, dar oferi prea puţine. Fă-mi şi tu mie pe plac, milady. Spune-mi de ce nu îmi acorzi o şansă.

Ea se încordă, apoi privi în altă parte.

— Ştii de ce.

— Desigur. Oftă. Mă gândeam că poate ţi s-au schimbat sentimentele.

Ea era de-a dreptul intrigată. De ce o întreba una ca asta, când el era cel care nu le acorda o şansă? Apoi îi trecu prin minte că poate el îşi ţinea amanta aproape tocmai pentru că ea era rece cu el. Fu atât de uimită, că încremeni pe loc, fără să se mai mişte. Aştepta oare doar ca ea să devină mai afectuoasă cu el, înainte să renunţe la alte femei?

Era groaznic de confuză. Să renunţe la subiect sau să

întrebe ceea ce dorea să afle?

— Dă-mi... dă-mi voie să-ţi scot tunica, spuse ea rapid, aplecându-se spre el.

Ca urmare a gestului, halatul ei de olandă se desfăcu şi ochii lui Rolfe se fixară pe sânii ei frumoşi. Inspiră adânc, îndelung, ridicând privirea încet spre a ei. Leonie citi o mare dorinţă în ea şi îşi dădu seama că el nu mai fusese cu o femeie de când fusese rănit. Era obosit de la drum, dar nu părea să conteze.

Obrajii ei se îmbujorară şi îşi strânse halatul. Nu era momentul ca el să îşi reia atenţiile amoroase. Cum mai putea ea să îi pună o întrebare atât de tulburătoare, când el o privea în felul acesta?

Neştiind ce altceva să facă, îl apucă de mâneca tunicii şi i-o trase cu atenţie peste cap, ca să nu îi atingă rana. Făcu la fel cu lenjeria lui de corp, apoi păşi în partea opusă a camerei, pentru ca el să se poată ridica şi să îşi scoată restul hainelor.

Încordarea era de nesuportat şi, într-un final, ea îngăimă:

— Milord, dacă ar fi să mă schimb... ai alunga-o pe Lady Amelia?

— Nu.

El răspunsese direct şi fără ezitări şi Leonie simţi o senzaţie de greaţă în stomac. Închise ochii, nefericită. „Ce neghioabă!” Pusese întrebarea pe care ştia că nu ar fi trebuit să o pună şi primise răspunsul de care se temuse.

— Ce are a face una cu cealaltă? întrebă Rolfe cu o voce tăioasă.

— N... nimic, milord, şopti ea.

— Atunci, explică-mi!

Leonie se sperie. Ce ar fi putut să îi spună? îşi aminti cum Amelia îi spusese că Rolfe nu suporta gelozia. Aşa îi interpretase el întrebarea, crezând că este geloasă? Normal că nu era geloasă. De ce să fie, dacă nu îl iubea pe Rolfe? Dumnezeule, cât îşi dorea să plângă.

Ea răspunse fără vlagă:

— M-am gândit la pupila ta de când am văzut-o azi-dimineaţă, pentru că m-am întrebat de ce nu ne însoţeşte şi ea în această călătorie. Mă gândeam că poate eşti supărat pe ea.

El se ridică în faţa ei, cu trupul încordat.

— Nu sunt supărat pe ea. Nu aveam niciun motiv să o aduc cu noi. Nu îi place la curte.

— Nici *mie* nu îmi place la curte.

— Tu eşti soţia mea!

Leonie se întoarse cu spatele la el. Nu avea niciun rost să dea frâu liber furiei, dar abia reuşea să se stăpânească.

— Credeam că te înţelegi bine cu Amelia, spuse el, şi atunci ea se întoarse uşor.

— Desigur că mă înţeleg, zise ea tăios. De ce să nu mă înţeleg?

Mai că nu izbucnea în lacrimi.

— La naiba, Leonie! Despre ce este vorba? Te-ai certat cu Amelia?

Ea clătină din cap.

— Nu i-aş face rău, dacă de asta te temi.

— Să îi faci rău? De ce aduci vorba despre ea? Frustrarea lui creştea cu fiecare vorbă. Oare ce-i spunea? Vrei să o alung, despre asta este vorba?

— Te-am întrebat dacă ai face-o şi ai răspuns că nu, deci asta este tot.

Încercă să se întoarcă din nou, dar mâinile lui Rolfe se strânseră puternic în jurul umerilor ei. O privi în ochi cu atâta intensitate, că ea nu mai putu să îşi ferească privirea.

— Ştii! Despre *asta* este vorba! Ţi-a spus?

— Milord? întrebă Leonie, apoi izbucni în lacrimi.

Uluit, el o strânse în braţe, ţinând-o uşor.

— Jur că o să mă scoţi din minţi, Leonie. De ce nu poţi să vorbeşti clar cu mine?

Ea continua să plângă în hohote, lăsându-l să creadă ce vrea. Nu trebuia să îi fi spus nimic şi refuză să mai scoată o vorbă. Nimeni nu avea să o acuze că este o soţie geloasă. El o ridică, o duse spre pat şi o ţinu în braţe, legănând-o uşor până când lacrimile I se opriră. O mângâie uşor pe păr şi pe spate, alinând-o. Apoi Începu dintr-odată să o sărute, dar ea reuşi să risipească farmecul momentului când îl împinse la o parte, negându-şi atât propriile nevoi, cât şi pe ale lui.

— Milord, nu, nu acum... te rog, imploră ea, pregătindu-se pentru furia lui.

Dar el o surprinse.

— Lasă-mă doar să te ţin în braţe atunci, draga mea, n-am să fac mai mult de-atât.

Ea aproape că izbucni din nou în plâns, văzând cât de grijuliu era. Îşi plecă uşor capul şi, după ce el se întinse sub aşternuturi, o trase lângă el. Trecu mult timp până adormi, dar într-un final căzu într-un somn plin de vise, strâns lipită de soţul ei.

Capitolul 30

O mişcare uşoară îl trezi pe Rolfe şi, când îşi deschise ochii, o văzu pe Leonie strecurându-se afară din pat. Cearta lor îl făcuse să rămână treaz jumătate din noapte, încercând să desluşească ce se întâmplase. Era posibil ca ea să fi aflat ce însemnase Amelia pentru el, dar nici măcar nu voia să se gândească la această variantă. Dacă Leonie insista ca Amelia să plece, cum putea el să îi explice că femeia trebuia să rămână? Nu putea să îi spună lui Leonie că fosta amantă aştepta copilul lui. O minţise că Amelia era pupila sa. Dacă soţia sa afla despre prunc, asta avea să-i răpească orice şansă de a-i câştiga dragostea.

O privi pe Leonie îmbrăcându-şi halatul de olandă albastră şi îndreptându-se spre micul şemineu. Se aşeză pe un scăunaş şi începu să-şi pieptene părul. Lumina filtrată prin geam îi făcea cosiţele argintii să strălucească. Cât de minunată era! Şi se gândea şi la sentimentele altora – o femeie cu adevărat cumsecade. Nu îşi chema slujnica atâta timp cât el dormea. Şi se purta frumos şi cu servitorii, nu numai cu el. Ce avea această femeie de reuşea să îl întoarcă pe dos? Era cauza nopţilor lui de nesomn, îl făcea să se aprindă de furie, să fie confuz la nesfârşit, îngrijorat mereu. Îi dădea speranţe şi apoi i le zdruncina. Avea să se simtă vreodată în largul lui alături de ea? Thorpe îi sugerase să-i vorbească deschis, dar

Rolfe nu era dispus să îşi asume acest risc. Adevărul era că se temea că adevăratul motiv pentru care ea fusese împotriva lui de la început era că îl iubea pe acel cavaler laş, Alain Montigny. Singurul motiv al urii ei faţă de el era că acum deţinea pământul lui Montigny. Acesta să fi fost oare adevărul? Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o forţeze să mărturisească. Asta avea să îi năruiască toate speranţele.

Leonie îl simţi privind-o. Se ridică şi se duse la el, părând îngrijorată.

— Nu este de mirare că ai dormit atât de mult. Ai încercat să faci prea multe, prea curând, milord, îl certă ea cu blândeţe. Lasă-mă să mă uit la rană, bine?

El dădu din cap şi ochii ei gri-argintii îi întâlniră pe ai lui.

— Milord, te implor să uiţi de noaptea trecută. Eram mult prea obosită – şi nu sunt niciodată eu însămi când sunt emoţionată. Dacă te-am supărat, îmi pare rău.

— Eşti încă emoţionată în privinţa întâlnirii cu Henric?

Ea dădu din cap şi îl privi îndurerată.

— Atunci ne vom întoarce la Crewel.

Ea rămase uimită.

— Ai face asta pentru mine?

— Desigur, zise el simplu. Nu mi-am dat seama că eşti atât de înspăimântată.

— Nu este chiar teamă. Mai degrabă... nelinişte, îl asigură ea. Sunt sigură că va trece.

Să afle că el era dispus să îşi schimbe planurile pentru ea îi dădu încredere în sine.

— Este prea târziu să ne mai întoarcem acum. Regele ne Aşteaptă.

— Şi Henric poate fi dezamăgit din când în când.

— Nu, milord, am să-mi controlez emoţiile.

— Eşti sigură?

— Da. Lucrul cel mai rău ar fi să îmi apară vechea erupţie. Aşa se Întâmpla mereu când veneam la curte, în

copilărie.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa de rău, rânji el. În cazul ăsta nu va mai trebui să îmi fac griji că toţi cavalerii din regat vor fi fermecaţi de tine.

Ea ridică din umeri.

— Cred că am trecut peste erupţiile mele legate de emoţie, aşa că nu se va mai întâmpla.

Rolfe se încruntă.

— Leonie, ai avut o erupţie în ziua când ne-am căsătorit.

— Desigur, milord, răspunse ea sec.

— Vrei să spui că *nu* ai avut una?

Ochii ei străluciră.

— Ştiţi de ce eram acoperită cu văl. Nu doresc să mai vorbesc despre asta.

Lui Rolfe nu-i veni să creadă când ea se ridică şi se îndreptă furioasă spre uşă. Chiar credea că el înţelesese?

— Leonie!

Se întoarse doar cât să îi spună cu furie:

— Nu voi vorbi despre asta! Acum, pregăteşte-te, milord, sau nu vom ajunge la Londra înainte de lăsarea nopţii.

Trânti uşa, lăsându-l pe Rolfe mai surprins decât fusese vreodată în viaţa lui.

Capitolul 31

Pentru că Leonie fusese închisă atâta vreme la Pershwick şi apoi la Crewel, era fascinată de drumul spre Londra, pe când Rolfe, care călătorise atâţia ani prin Franţa şi Anglia, abia dacă se sinchisea să privească în jurul lui, lăsând bucuria călătoriei în seama ei.

Trecură prin sate pe care ea nu le mai văzuse de ani întregi şi cerceta cu interes orice, de la priveliştea banală a ţăranilor lucrând pământurile stăpânilor lor, la doamnele frumos îmbrăcate care călăreau însoţite de gărzi. Se bucura că nu era o femeie mai bătrână cu ei care să o certe, căci ştia că nu ar fi trebuit să se zgâiască la tot ce vedea în jur. Dar se simţea extrem de bine şi îşi reaminti că oricum nu dădea doi bani pe convenţii nici în alte circumstanţe.

Trecură printr-un sat chiar când clopotele băteau pentru slujbă şi liniştea din miezul după-amiezii îi aminti lui Leonie de vremurile când îşi termina lecţiile şi era dusă de slujnică la părinţii ei. Între orele trei şi patru era un răgaz sacru când ei trei vorbeau şi, dacă vremea era bună, se plimbau prin pădure. Nimănui nu îi era permis să le deranjeze această oră împreună. Însă odată cu moartea mamei ei, toată acea pace, toate acele vremuri fericite, dispăruseră pentru totdeauna. „La naiba cu tata”, se gândi. De ce nu avusese grijă de ea după moartea mamei? De ce fusese atât de slab? în locul lui, s-ar fi

forţat să învingă durerea. Leonie se scutură. Când avea să înveţe să nu se mai gândească la el? Puţinele momente când făcea asta îi provocau o zi întreagă de nefericire melancolică, învăţase deja asta – şi avea destule pentru care să fie nemulţumită în prezent, fără să se mai gândească la trecut.

Se întoarse din nou să privească în jurul ei, amintindu-şi că trebuie să se bucure de acest răsfăţ, pentru că, se temea ea, Londra nu avea să îi ofere prea multe prilejuri de bucurie. Erau mai mult de o sută de parohii în Londra, fiecare cu propria biserică, şi sutele de turle se ridicau deasupra zidurilor oraşului, oferind o privelişte minunată. Leonie îşi amintea prima ei călătorie la Londra, din copilărie, şi cea mai uimitoare clădire pe care o văzuse de la mare distanţă – catedrala Saint Paul, ce se înălţa deasupra oraşului cu acoperişurile ei măreţe şi firidele şi arcadele sale gotice. Castelul Imperial, vechi de aproape un secol, era o altă structură de piatră extraordinară, într-un oraş alcătuit din clădiri cu un singur etaj. Era singurul palat regal din interiorul vechilor ziduri romane ale oraşului şi acolo aveau să stea Leonie şi Rolfe. Leonie se bucura. Regele îşi avea reşedinţa la Westminster Hall, care se afla în afara oraşului, aşa că spera să îl vadă pe Henric o singură dată. Avea să îi fie prezentată în ziua de după sosirea lor. Rolfe însă, avea să îl vai vadă chiar în seara în care ajungeau la Londra.

De parcă Leonie nu ar fi fost destul de intimidată de întâlnirea tu regele Henric, Londra însăşi o speria. Erau kilometri întregi de aglomeraţie cosmopolită zgomotoasă, suprafaţă destinată mai ales comerţului. Erau negustori de textile, vânzători de legume şi fructe, vânzători de peşte cu răbojurile lor, toate tipurile de negustori. Tamisa era blocată de barje cu lână şi vâslaşi. Şi tot zgomotul şi toată agitaţia se desfăşurau în interiorul zidurilor Londrei, în timp ce în afara lor se întindeau câmpuri arate şi păduri nesfârşite. De îndată ce văzu Castelul Imperial, Leonie îşi

aminti de aglomeraţia de la curte. La prima ei vizită, curtea era plină de servitori, de lorzi şi de doamnele lor şi de paraziţii care şi stăteau doar în preajma puterii, precum şi de dansatori, cartofori, şarlatani, jongleri, ba chiar femei uşoare şi codoşi – toţi urmându-l pe rege peste tot unde se ducea.

Spera ca majoritatea însoţitorilor lui Henric să fi rămas cu el la Westminster Hall şi să nu fie nevoită să suporte prezenţa prea multor alţi invitaţi la palatul din oraş. Dar ce găsi acolo nu era nici pe departe atât de rău pe cât se aşteptase. Rolfe nu rămase să o vadă instalată, dar ea ştiuse dinainte că el va fi nevoit să plece. Îl lăsă pe Sir Piers şi jumătate din cei douăzeci de soldaţi ai lui împreună cu ea. Richard Amyas şi ceilalţi zece plecară cu Rolfe. Sir Piers şi Sir Richard erau singurii cavaleri care îi însoţiseră la Londra, primul pentru că Rolfe dorea ca acesta să o păzească pe Leonie când nu era cu el, iar al doilea pentru că tânărul era entuziasmat de viaţa la curte.

Asediul de la fortăreaţa Warling fusese lăsat în seama lui Sir Thorpe, şi Leonie îşi dădu seama că îi simte lipsa. Se înţelegea destul de bine cu tânărul Richard, dar nu îl plăcea pe Piers deloc. Fiind mai în vârstă, acesta nu se relaxa niciodată. Ea simţea că nu o place, tolerând-o doar de dragul lui Rolfe. Dar îşi făcea datoria temeinic, uitându-se încruntat la orice bărbat care doar privea în direcţia lui Leonie în timp ce traversau salonul cel mare al Castelului Imperial. Leonie primise o mică încăpere în turn, pe care o împărţea cu Wilda şi Mildred. Rolfe şi Damian, odată întorşi, urmau să doarmă în aceeaşi cameră. Dar măcar nu aveau să mai fie străini cu ei, îşi spuse Leonie, uşurată.

Rolfe se întoarse de la Westminster Hall foarte târziu. Leonie se afla în pat, la lumina unei lumânări, în timp ce asculta sporovăială entuziasmată a lui Mildred. Servitoarea văzuse o mare parte a castelului şi întâlnise

un paznic foarte arătos, cu care plănuia să se întâlnească mai târziu, când bărbatul îşi termina rondul. Iar Wilda se hotărâse să nu rămână în camera din turn, preferând compania cavalerului arătos pe care îl cunoscuse în acea după-amiază. Leonie le certă pe ambele servitoare, şocată, dar nu avu inima să le refuze ceea ce îşi doreau, aşa că nu le interzise aceste plăceri.

Când Leonie auzi vocea lui Rolfe răsunând de la distanţă, se grăbi să se îmbrace. Lui Mildred îi era frică de Rolfe, şi Leonie nu dorea să îi ceară să se ducă la el.

— Ce s-o fi întâmplat, stăpână? Nu… nu sună bine.

Leonie se încruntă, auzind un alt strigăt tunător.

— Va trezi întregul castel!

Ieşi fugind din cameră, spre capătul scărilor. O torţă aşezată pe perete era aprinsă, dar lumina ei nu făcea decât să trimită umbre întunecate în jos pe trepte. Îl auzi pe soţul ei înainte să reuşească să îl vadă în faţa scărilor, susţinut de Richard Amyas. Ambii bărbaţi se clătinau, susţinându-se unul pe celălalt. Vocea lui Rolfe tună din nou, asurzitoare, amplificată de pereţii de piatră.

— Leonie! Apoi se întoarse spre Richard. Dacă nu este aici, voi dărâma acest loc…

— Sunt aici, milord, strigă Leonie.

Îşi ridicară privirea, Richard rânjind temător, iar Rolfe – fericit. Leonie îşi aminti de singura dată când îşi mai văzuse soţul beat, ziua când i se spusese despre bătaia primită de ea. Îi plăcuse ideea că această veste îl făcuse să bea.

— Îmi poţi spune de ce faci atâta zgomot la o asemenea oră? întrebă Leonie şi Rolfe ridică o mână ca să se facă linişte, apoi îi spuse lui Richard:

Găseşte-ţi camera, prietene. De acum, doamna mea se va ocupa de mine.

— Cum? îl întrebă Leonie. Nu te pot susţine pe aceste scări.

Oare era chiar atât de beat încât să nu poată merge?

— Pot să umblu, draga mea. Vino până aici doar ca să mă conduci, totuşi.

Leonie oftă când Richard se înclină şi plecă, clătinându-se, dar îndreptându-se în direcţia corectă. Când Richard îi dădu drumul, Rolfe se sprijini de zid.

— Nu este înţelept ce faci, milord, zise Leonie, supărată, fugind pe trepte. Îl apucă de braţ şi i-l puse în jurul umerilor ei. Vom cădea amândoi pe scări.

El chicoti.

— Eşti evident sub impresia că am băut prea mult. Vreau să te asigur că nu este aşa. Doar că Henric era într-o dispoziţie vorbăreaţă şi a insistat să beau cu el.

— Şi, desigur, nu l-ai putut refuza pe rege, spuse ea sarcastic, oftând. Dar cu siguranţă avea un pat disponibil. Ar fi trebuit să rămâi acolo, milord, în loc să călăreşti înapoi aici. Ţi-ai fi putut rupe gâtul – lucru deloc rar la cei care beau prea mult.

Vru să-l tragă pe scări, dar el o smuci înapoi.

— Nu mă certa, draga mea. Nu mă simt beat, deci nu sunt. Şi nu am putut rămâne acolo, pentru că tu eşti aici.

Ea râse.

— De-ai fi putut să urci scările astea călare!

— Crezi că nu pot urca scările? mormăi el şi, spunând asta, o trase de mână şi fugi în sus pe scări, târând-o după el până ce ajunseră în vârful acestora.

Apoi rânji la ea.

— A fost un gest prostesc, milord, spuse Leonie gâfâind.

— Nu te îmbufna, draga mea.

— Of!

Exasperată, îşi trase mâna, dar Rolfe îşi puse din nou braţul peste umerii ei, făcând câţiva paşi nesiguri şi sprijinindu-se de ea. Chicoti când ea bombăni, blestemând.

— Ah, Leonie, chiar cred că te iubesc.

Inima ei tresări, dar rezistă impulsului de a face o

declaraţie similară. El era beat. Nu îşi putea permite să creadă ce prostii spune la beţie.

— Chiar aşa, milord?

— Trebuie să fie aşa, spuse el simplu. Altfel, de ce aş suporta îmbufnarea ta?

— Ţi-am mai spus, nu sunt îmbufnată.

— Şi lipsa ta de obedienţă, continuă el de parcă ea nu ar fi spus nimic. Şi voinţa ta puternică.

— Nu îmi dădusem seama că am atâtea defecte, zise ea cu asprime.

— Ai, dar te iubesc oricum.

O ridică în braţe, strângând-o atât de tare că o lăsă fără suflare.

— Tu mă poţi iubi, draga mea?

— Desigur, milord.

— Ah, Leonie, dacă ai spune adevărul... dar ştiu că minţi.

El îi şoptea la ureche, trimiţându-i fiori pe şira spinării. Era mereu o experienţă tulburătoare să fie atât de atrasă de acest bărbat. Îşi dorea să fi fost şi ea beată. Îşi dorea să-şi dea frâu liber emoţiilor şi să savureze timpul petrecut cu el. Îşi dorea... Alunecă din îmbrăţişarea lui strânsă ca să-şi poată petrece mâinile în jurul gâtului lui.

— Nu este imposibil să te iubesc. De fapt, este foarte uşor.

Rolfe îşi ţinu răsuflarea. Ea îşi lipise trupul moale de al lui, ceea ce-l făcu să rostească răguşit:

— Îmi faci doar pe plac, draga mea, dar măcar este un început.

Gura lui trecu peste a ei, cuprinzându-i buzele într-un sărut delicios de pasional. Violenţa primului şoc o lăsă uimită, apoi totul se topi într-o dulce senzaţie. Se agăţă de corpul lui, simţindu-i fiecare muşchi încordat, răspunzându-i la sărut cu propria pasiune. Era înfricoşată de dorinţa pe care o trezea în ea.

Deodată, spre surprinderea ei, Rolfe se desprinse din

sărut şi îşi dădu capul pe spate, scoţând un chiot sălbatic, ca un strigăt de război, făcând-o să se înfioare. Când o privi din nou, ochii lui mistuitori ardeau de pasiune pură. Cu o încetineală deliberată, el îşi cobori mâinile în josul coapselor ei, ţinând-o cu fermitate. O văpaie se aprinse în vintrele ei şi, brusc, muşchii ei rămaseră fără vlagă. Nu se mai putea ţine pe picioare. Şi probabil că ezitarea i se oglindea în ochi, pentru că Rolfe zâmbi triumfător, apoi o ridică în braţe.

Leonie exclamă:

— Poate că am fi mai în siguranţă, milord, dacă m-ai pune jos.

El era prea beat ca să facă asta.

— Nu, răspunse el sec.

Aşa că ea arătă spre uşa aflată la doar câţiva paşi de ei.

— Pe aici.

Păşi nesigur spre mica încăpere. Dând cu ochii de Mildred, care nu-şi putea ascunde stânjeneala, îi porunci să iasă. Leonie zâmbi văzând expresia lui Mildred în timp ce se strecura afară din cameră, dar era sigură că slujnica fusese mai mult decât bucuroasă să plece.

— Unde este cealaltă? întrebă el înaintând spre pat.

— Wilda doarme în altă parte, în noaptea asta.

El chicoti.

— O fată înţeleaptă.

— Şi tu ce-ai făcut cu Damian?

— L-am lăsat cu tatăl lui, Lord Sutton. Îmi doream să avem parte de intimitate.

Se lăsară să cadă pe pat, râzând amândoi. Nu trebui ca el să îi ceară să-l ajute cu dezbrăcatul. Ea se descurcă rapid, în timp ce amândoi chicoteau şi se tachinau. Apoi cămaşa ei de noapte zbură cât colo, şi ochii lui Rolfe se aprinseră de dorinţă. Când îşi puse mâinile pe sânii ei, ea redeveni extrem de conştientă de nevoile ei arzătoare. Se întinseră împreună pe pat, ţinându-se strâns în braţe.

Forţa lui părea a fi palpabilă – îi simţea muşchii încordaţi care-i încadrau gâtul şi pe aceia care-i sculptau pieptul. Soţul ei era putere brută ţinută în frâu şi ea îi acceptă blândeţea ca pe un dar. Atinse acei muşchi, îi simţi sub atingerea degetelor, simţi catifelarea firelor de păr negru ce îi acopereau corpul, un alt aspect al masculinităţii lui copleşitoare.

Era tot ce şi-ar fi putut ea dori – şi îl dorea cu disperare, ochii ei stăteau mărturie. El rămase uluit la vederea fascinaţiei cu care ea îl privea. Apoi se jucă mângâindu-i buzele, crâmpoţindu-le, tachinându-le, ştiind că ea îşi dorea să fie iubită cu pasiune. Când în sfârşit trecu la asalt, limba lui luându-i în stăpânire gura, îi smulse un geamăt de plăcere pură.

Mângâierile lui deveniră o adevărată tortură când trecu de la sâni la miezul ei, degetele lui deschizând-o. Se apropie de el cât de mult putea, dorind mai mult şi, dintr-odată, valuri de căldură se uniră în vintrele ei, risipind şi puţina stăpânire de sine ce îi mai rămăsese. Îşi dezlipi gura de a lui pentru a-i striga numele în mijlocul spasmelor delicioase ce o cuprinseseră. El se sui deasupra ei atunci, înainte ca ea să aibă timp să-şi vină în fire, strecurându-şi braţele sub trupul ei pentru a o trage mai aproape. Când el se împlântă în ea, Leonie continuă să simtă palpitaţia din vintre, care curând deveni flacără, când căldura clocotitoare a eliberării lui o umplu.

Leonie simţi valurile de plăcere ce-l străbătură un moment îndelungat, delicios, şi apoi Rolfe se rostogoli de pe ea trăgând-o după el, fără să-i dea drumul din braţe. Ea rămase întinsă pe pieptul lui, plutind.

După o vreme, îşi dădu seama că el adormise tun. Îl privi cu un zâmbet plin de afecţiune şi apoi încercă să coboare cu grijă de pe el. Dar braţele lui Rolfe se strânseră brusc, dorind-o aproape chiar şi în somn. Aşa că rămase acolo, cu capul pe braţul lui, cu burta lipită de flancul lui, cu un picior deasupra lui. Şi avu parte de un

somn binecuvântat.

Capitolul 32

— Ştiţi că s-au făcut pariuri aseară, după sosirea lui Sir Rolfe? Jumătate din oaspeţi jurau că v-a ucis. Ceilalţi erau indecişi între varianta că v-ar fi găsit împreună cu iubitul domniei voastre şi l-ar fi ucis şi aceea că v-ar fi administrat o bătaie cruntă. Ce s-a întâmplat totuşi, stăpână?

Leonie rămase fără cuvinte, îmbujorându-se dintr-odată. Iar faptul că Wilda rostise vorbele cu atâta calm, în timp ce îi peria părul lui Leonie, înrăutăţea lucrurile. Nu era pregătită pentru aşa ceva atât de devreme.

— De unde ştii că au fost pariuri, Wilda? întrebă ea.

— Numai despre asta se vorbeşte jos, stăpână.

Slujnica ridică din umeri, apoi rânji.

— Toată lumea l-a auzit strigându-vă, stăpână. Aşa că se întreabă ce s-a întâmplat după ce v-a găsit.

— Nu pot să cred că oamenii se gândesc că m-a ucis doar pentru că a făcut prea mult zgomot.

— A fost din cauza acelui urlet final, deşi nu toată lumea l-a auzit pe acela, stăpânul fiind deja sus atunci. Cei care au fost pe-aproape sunt cei care jură că a avut loc o crimă.

— Destul! răbufni Leonie. A băut prea mult, asta este tot. Şi nu a făcut nimănui probleme, Wilda, nici mie, nici altcuiva.

Wilda o privi plină de speranţă pe stăpâna ei. Era

dorinţa ei fierbinte ca lucrurile să se rezolve între Leonie şi soţul ei, pentru că, dacă nu se rezolvau, putea să vadă doar nefericire în viitorul stăpânei ei. Iar ea o iubea cu adevărat pe Leonie.

— Mildred spune că v-a adus în braţe aici, îndrăzni ea.

— Nu fi obraznică, Wilda! Mildred vorbeşte prea multe.

— A fost la fel de priceput...?

— Wilda, încetează!

Leonie se abţinea cu greu să nu izbucnească în râs. Slujnica era incorigibilă, dar Leonie ştia că Wilda nu dorea decât să fie liniştită în privinţa căsniciei ei. Se ridică pentru a-i permite Wildei să termine cu îmbrăcatul şi chiar atunci uşa se deschise şi Rolfe intră, surprinzându-le pe cele două femei. Sub braţ avea o cutie lungă de lemn şi în mână alta, mai mică. Părea la fel de surprins ca şi ele, văzând-o pe Leonie îmbrăcată doar în cămăşuţa fără mâneci. Se opri pe loc şi apoi, cu o privire întunecată, se întoarse brusc şi strigă:

— Richard! Închide-ţi ochii!

Cavalerul se afla chiar în spatele lui Rolfe, luptându-se cu o cutie mare.

— Acoperă-te, îi spuse Rolfe lui Leonie, până când prietenul meu poate lăsa jos povara.

Roşie ca para focului, Leonie se supuse rapid, mâniată de comportamentul lipsit de cavalerism al lui Rolfe. Cum îndrăznea să dea buzna neanunţat şi apoi să se uite urât la ea pentru că nu era îmbrăcată corespunzător?

Rămase tăcută în timp ce se îmbrăca, dar când se întoarse din nou, avea o lucire argintie în ochi care spunea multe. Îi găsi pe Rolfe zâmbind stingherit şi pe Sir Richard rânjind în timp ce aşeza cufărul mare, înclinându-se formal apoi, întorcându-se şi ieşind.

Rolfe o ameninţă cu degetul, într-o atitudine comică.

— Hai să vezi ce ţi-am adus.

Leonie înaintă ezitant, temătoare, când Rolfe deschise cufărul. Uimită, se lăsă în genunchi şi atinse cea mai fină

mătase gri. Avea atâtea inserţii metalice, încât strălucea ca argintul lichid. Nu văzuse niciodată ceva asemănător.

Dar era doar prima din mai multe surprize. Erau zece tipuri de material împăturite în cufăr. Erau mătăsuri de toate felurile: un material roz mai călduros, unul uşor violet şi un damasc între verde întunecat şi albastru. Şi mai frumoase erau cele trei valuri de catifea în culori aprinse. Catifeaua ajungea atât de rar în nordul Angliei şi era atât de scumpă, că era purtată doar de regi şi de lorzii foarte bogaţi. Nu-şi închipuise vreodată că are să posede catifea şi gândul o copleşea.

— Unde... unde ai găsit toate astea? întrebă ea uimită.

— Henric mi-a pus la dispoziţie depozitele lui personale, spuse Rolfe pe un ton indiferent, deşi radia de plăcere.

— Ţi-a *dat* toate astea?

— Dat? mormăi Rolfe. Ce idee! Henric nu face cadouri dacă nu vrea ceva în schimb. Nu, i-am spus ce căutam şi mi-a spus că voi găsi tot ce-i mai bun dacă cumpăr din stocurile lui. Primeşte mărfuri din Orientul îndepărtat, la care comercianţii din Londra pot doar visa.

— Dar... acestea valorează o avere.

Leonie clătină încet din cap, complet confuză.

— Ai adus aceste materiale pentru mine?

— Desigur.

— De ce?

El rânji.

— Nu pot primi pur şi simplu un mulţumesc? Trebuie să am un motiv pentru tot ceea ce fac?

Ea se alarmă. Era cumva răsplătită pentru comportamentul ei din noaptea precedentă?

— Dacă are legătură cu noaptea trecută...

Leonie se înroşi, incapabilă să încheie propoziţia în prezenţa Wildei. Dând din cap, îi făcu semn slujnicei să îi lase singuri. Când rămaseră singuri, Rolfe insistă.

— Ai făcut ceva noaptea trecută care să necesite...

— Nimic care să necesite cadouri, îl întrerupse ea

indignată. De ce ai crede una ca asta?

— Nu credeam. De fapt, voiam să te întreb despre noaptea trecută.

Părea mult mai puţin sigur de sine.

— Nu prea pot să-mi amintesc... Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce am plecat de la Westminster Hall... doar vag că te-am găsit aici în faţa scărilor. Când ea nu răspunse, el adăugă: Să presupun că m-am făcut de râs?

Leonie rânji.

— Dacă se vor uita oamenii ciudat la tine azi, este pentru că ai trezit jumătate din castel noaptea trecută.

— Şi tu, Leonie? zise el uşor. N-aş vrea să cred că te-am jignit în vreun fel.

Surprinsă, ea răspunse:

— Ai spus multe, dar nu m-ai jignit. Apoi îndrăzni: Nu-ţi aminteşti deloc?

— Doar fragmente, draga mea, răspunse el, privind-o gânditor. Dar nu sunt sigur dacă ceea ce îmi amintesc este un vis sau... m-ai adus tu în camera aceasta?

Leonie dădu încet din cap, şi atunci întreaga atitudine a lui Rolfe se schimbă. Chicoti şi ochii îi străluciră, plini de mândrie masculină.

— Asta mă va învăţa să nu mai beau atât de mult. Râânji. Am aşteptat o eternitate să mă laşi să fac din nou dragoste cu tine şi, când într-un final s-a întâmplat, eu îmi pot aminti doar pe jumătate.

Leonie îşi simţi din nou obrajii îmbujorându-se. Începea să creadă că el spunea acele lucruri ca să o facă să roşească, pentru că se întâmpla mult prea des. Avea să se obişnuiască vreodată cu modul lui direct de a fi?

— Cadourile, milord, îi aminti Leonie.

— Deci îmi spui din nou „milord”?

Leonie îşi coborî privirea.

Rolfe oftă.

— Şi acestea sunt pentru tine.

Îi mai dădu două cutii. Când întrebarea apăru din nou în ochii ei, el o avertiză:

— Să nu faci greşeala să mă întrebi de ce ţi le-am dat. Este dreptul oricărui bărbat să-şi cheltuiască banii aşa cum doreşte.

— Tot din depozitele lui Henric?

Chiar şi cutiile erau frumoase. Cea lungă era din lemn de santal sculptat, cea mai mică – din argint, decorată în mod rafinat cu email. Aproape îi era frică să se uite în interior.

— Le-am comandat săptămâna trecută de la un bijutier de aici din Londra. Sper că vei fi mulţumită.

Nu aşteptă să vadă reacţia ei, ci se întoarse să plece.

— Mulţumesc, mii…

Leonie se opri înainte să spună „milord”, dar nu suficient de rapid. Rolfe se întoarse spre uşă cu o expresie impenetrabilă.

— Când vei reuşi să îmi spui pe nume în mod natural, atunci voi crede că mă iubeşti. Voi aştepta acea zi.

După ce plecă, ea se zgâi la uşa închisă, complet confuză. De ce îşi dorea el atât de mult iubirea ei? O avea pe cea a Ameliei. Nu era suficient? Of, asemenea gânduri aveau să o înfurie din nou, aşa că renunţă la ele.

Cât de generos era! în interiorul cutiei lungi erau două cingători superbe. Una era lungă de un metru şi jumătate şi alcătuită din discuri de aur prinse unul de celălalt, fiecare cu câte o floare mică gravată pe suprafaţa rotundă strălucitoare. Cealaltă era făcută din lanţuri de aur atârnate la diferite lungimi, legate la fiecare zece centimetri prin câte un rubin mare. Iar un rubin şi mai mare se afla pe post de închizătoare. Când se încinse cu ea, văzu că lanţurile îi ajungeau până la picioare.

În cutia de argint erau sute de pietre preţioase, deja montate pe piese de aur complicate. Puteau fi cu uşurinţă cusute pe rochiile pe care Leonie avea să le croiască din materialele superbe. Ţinea o avere în mâinile sale. Era

uimită, şocată şi încântată. Dar chiar şi aşa, se trezi întrebându-se dacă el nu fusese cumva la fel de generos şi cu Amelia.

Capitolul 33

Cu toate că purta cel mai frumos veşmânt al ei din mătase albastră peste o cămaşă albastru-închis, încrederea lui Leonie era foarte scăzută când Rolfe o însoţi în marele salon de la Westminster. Doar noua ei cingătoare se potrivea cu strălucirea hainelor de la curte.

Fu condusă în suita prinţesei Alice şi lăsată acolo, întrucât era prea devreme să fie prezentată regelui. Leonie nu o cunoştea pe prinţesa Alice, presupusa amantă a lui Henric, dar o întâlnise pe regina Eleanor în timpul uneia dintre vizitele ei din copilărie la curte. Se spunea că regina era aceea care instigase rebeliunea fiilor lui Henric. Indiferent dacă era aşa sau nu, el o închisese oricum în castelul Winchester. Faptul că regina era aproape întemniţată, în timp ce amanta lui Henric se afla lângă el, îi amintea lui Leonie prea mult de propria situaţie cu Rolfe şi Amelia, aşa că buna dispoziţie îi dispăru subit.

Era dezamăgită că nu o vede pe regină. O femeie frumoasă, cu ochi căprui-închis şi piele de fildeş, nu era de mirare că fusese soţia a doi regi. Căsătoria ei cu regele Ludovic al Franţei fusese anulată pe motive de rudenie între cei doi. Dar erau doar veri de gradul al patrulea şi anularea fusese făcută doar ca să se poată căsători cu Henric. Henric îi urmase lui Stephen la tronul Angliei la

doi ani după ce se căsătorise cu Eleanor. Era deja duce de Normandia şi conte de Anjou şi, prin căsătoria lor, Aquitania fusese adăugată listei lui de posesiuni, făcându-l stăpânitorul întregii părţi de vest a Franţei. Henric era cel mai puternic om din Europa.

Leonie şi-o amintea pe Eleanor ca fiind o femeie veselă, frivolă, cam iute la mânie şi cu adevărat vanitoasă. Dar mama lui Leonie jura că Eleanor se domolise odată cu vârsta. Era cu doisprezece ani mai în vârstă decât Henric şi probabil că de aceea o alungase, preferând femei mai tinere.

Fiica regelui Ludovic, Alice, nu era mai în vârstă decât Leonie. Fusese logodită cu fiul lui Henric, Richard, dar asta nu îl oprise pe Henric să şi-o facă amantă cu patru ani în urmă, fapt pe care nici măcar nu încercase să îl ascundă după alungarea soţiei lui de la curte.

Faptul surprinzător era că Alice nu era frumoasă, nici măcar drăguţă. Însoţitoarele ei se grăbeau să sublinieze că inteligenţa ei îl bucura de fapt pe Henric. Lui Leonie i se spusese, confidenţial, cât de mult admira Henric graţia lui Alice în mers şi la dans. Părea că aceste doamne frumoase căutau scuze pentru că regele nu le alesese pe ele, dar singurul motiv era acela că Henric o iubea cu adevărat pe Alice, aşa cum şi ea îl iubea. Poate că Leonie s-ar fi apropiat de prinţesă dacă nu ar fi văzut-o doar ca pe cealaltă femeie, iar pe Henric, drept ticălosul infidel. Când o privea pe Alice, îşi amintea de Amelia. Aşa că nu era în cea mai bună dispoziţie atunci când Rolfe veni să o escorteze la întâlnirea cu regele.

Henric se schimbase puţin în cei şase ani în care Leonie nu îl văzuse. Rămânea un om intimidant. Nici lipsa lui de grijă pentru felul în care se îmbrăca nu se schimbase. Era evident că nu avea timp pentru croitori, pentru că hainele, deşi scumpe, nu îi veneau bine.

— I-am făcut soţului tău un deserviciu spunându-i că eşti un copil neîmplinit. Am încercat chiar să-l conving să

nu te ia de soţie. Acum îmi dau seama că n-aş fi fost iertat dacă aş fi reuşit.

Acestea fură primele cuvinte spuse de Henric când o luă de lângă Rolfe. Leonie nu era impresionată.

— Dacă acesta este un compliment, Maiestate, atunci vă mulţumesc, zise ea fără să-şi îndulcească tonul.

Ochii lui cenuşii se încălziră.

— Nu-ţi place de mine, draga mea, sau eşti chiar atât de neînduplecată cum susţine Rolfe?

Leonie bombăni în sinea ei. Acesta era regele şi nu îndrăznea să-l jignească.

— Nu ştiu ce v-a spus, zise ea, forţându-se să zâmbească.

— O, multe lucruri, multe într-adevăr... deşi cred că exagerează. Nu poate să fie adevărat că ai încercat să îl omori în noaptea nunţii voastre.

Leonie se făcu albă ca varul. Rolfe nu discutase niciodată despre incident cu ea, dar îi spusese lui Henric despre asta!

— Acela... a fost un accident, Maiestate, cauzat de emoţiile şi de teama mea.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Henric zâmbi cuceritor.

— Şi mă îndoiesc că eşti chiar atât de nemulţumită de această căsătorie pe care eu am aranjat-o, pe cât crede soţul tău că eşti. Poate că ai obiectat la început, dar odată ce l-ai văzut, ai fost uşurată, nu-i aşa? Nu aşteptă ca ea să răspundă. Spune-mi, Lady Leonie, eşti mulţumită de Sir Rolfe?

— Dacă vă face plăcere să credeţi asta, Maiestate.

— Acesta nu este un răspuns.

— Atunci răspunsul meu este nu.

— Acum, ai grijă...

Inima i se sui în gât.

— Nu aţi vrea să vă mint, Maiestate. Aţi întrebat şi eu v-am răspuns.

Henric începu să chicotească.

— Într-adevăr, aşa ai făcut.

Leonie uitase de temperamentul lui vulcanic. Ar fi putut să se uite la expresia lui în loc să îşi ţină ochii plecaţi. Din fericire, răspunsul părea să-l fi calmat.

— Este foarte curios, draga mea, continuă Henric gânditor. Soţul tău este un bărbat pe care femeile îl găsesc foarte atrăgător.

— Aşa şi este, admise Leonie.

— Nu eşti atrasă de el?

— Nu am spus că nu este atrăgător, Maiestate.

Henric se încruntă.

— Este şi merituos şi deţine pământuri acum, şi bogăţii câştigate din războaie şi din turnee cât nici eu nu îmi pot imagina. Aşa că, spune-mi mai exact, ce anume te nemulţumeşte la Rolfe D'Ambert?

Nu avea cum să mai evite răspunsul. Privi în jurul ei ca să se asigure că nimeni nu mai auzea confesiunea propriei ruşini.

— Este vorba de un motiv din cauza căruia îmi imaginez că multe soţii au de obiectat, spuse ea ridicând uşor din umeri. Milord Rolfe nu este un soţ loial.

— După cum te-am cunoscut, îmi vine greu să cred asta, răspunse Henric.

— Mi-aş dori să pot şi eu să mă îndoiesc, recunoscu Leonie.

Urmă o linişte apăsătoare, după care regele zise:

— Mi-o amintesc bine pe mama ta, draga mea. Mi-a luminat curtea şi a făcut multe ca să tempereze impulsivitatea reginei – pentru asta îi sunt recunoscător. Nu îmi place să aflu că fiica ei este nefericită. Aşa cum nu îmi place să văd un om la care ţin foarte mult nedumerit şi la fel de nefericit. Nu poţi să te mulţumeşti cu ce ai şi să îl accepţi aşa cum este?

— Ştiu că ar trebui, Maiestate. Şi… voi încerca dacă asta doriţi.

— Nu sună prea promiţător, o certă Henric cu blândeţe. Dacă este atât de important pentru tine, presupun că aş putea să o chem pe Lady Amelia înapoi la curte.

Leonie tresări. Nu menţionase numele Ameliei, şi dacă regele ştia de Amelia, însemna că şi alţii de la curte ştiau,

— Maiestate, asta este ceva ce milord Rolfe trebuie să hotărască de unul singur.

— Cum doreşti, draga mea.

Henric părea uşurat de răspuns. În continuare, nu mai aduse în discuţie lucruri de natură atât de personală. Nu erau dubii că nu dorea să intervină în viaţa lui Rolfe. Fără îndoială că prefera să facă favoruri bărbaţilor, şi nu doamnelor lor. Acestea se aflau arareori în poziţia să înapoieze favoruri şi Henric era un suveran abil.

Vânătoarea din acea după-amiază din pădurea învecinată nu se dovedi prea stimulantă – un cerb şi trei mistreţi doborâţi rapid şi fără prea mult dramatism. Dacă ar fi existat vreo provocare, poate că nu s-ar mai fi adus vorba şi despre un turneu. Dar curtenii erau plictisiţi şi neliniştiţi, mai ales că Henric rămăsese la Westminster mai mult ca de obicei. Până şi Leonie se entuziasmă uşor când auzi vestea. Se spusese din nou şi din nou că Henric nu avea să permită un turnir, dar spera că va face o excepţie când vedea că lorzii lui susţineau puternic ideea.

Încântarea lui Leonie se transformă în teamă în acea seară când Rolfe îi spuse că Henric îi surprinsese pe toţi dându-şi permisiunea pentru turnir şi că el însuşi avea să participe. Turnirul urma să aibă loc a doua zi.

— Dar nu poţi, declară ea, uitând de pregătirile de culcare.

— Nu pot? De ce? întrebă el încruntându-se.

— Rana ta, zise ea. Nu au trecut nici măcar două săptămâni…

Rolfe râse.

— Grija ta mă bucură, Leonie, dar nu mai este

necesară.

— Râzi de mine atunci când sunt serioasă, zise Leonie mânioasă.

— Chiar tu ai spus că rana mea s-a vindecat.

— Nu am spus asta. Am spus că se vindecă. Există o diferenţă.

— Ai încredere în mine că-mi dau seama dacă sunt în stare sau nu.

— Ai crezut că eşti în stare şi să faci călătoria, zise ea tăios, dar uiţi cât de obosit ai fost după doar o zi de călărie. Nu te-ai recuperat în totalitate, milord. Ar fi o nebunie să îţi testezi mâine abilităţile de războinic.

— Ar fi o nebunie să ascult de teama unei femei, răspunse el la fel de tăios. Turnirurile au fost un mod de viaţă pentru mine înainte să vin în Anglia. Şi aceşti cavaleri englezi nu reprezintă o provocare. Şi-au pierdut din abilităţi de când Henric acceptă bani de la ei pentru a nu-i chema în serviciul de patruzeci de zile.

— Milord, spuse ea ferm, rana poate fi redeschisă de o lovitură.

— Încetează înainte să mă înfurii, Leonie.

Ea ar fi trebuit să-şi amintească faptul că Rolfe nu tolera furia în dormitor, dar îşi aduse aminte atunci când el o trase lângă el şi o sărută sălbatic.

Asta văzu Wilda când ajunse în prag. Rapid, reuşi să îi întoarcă pe Mildred şi pe Damian din drum şi să închidă uşa încet.

Leonie uitase de turnirul iminent. Ceea ce începuse ca o furie între ea şi Rolfe se termină într-o dulce pasiune. Dar mai târziu, cuprinsă de sentimente tandre pentru soţul ei, se hotărî să se ocupe de problema turneului aşa cum ştia ea mai bine.

Capitolul 34

— Nu este corect, stăpână, zise Wilda în timp ce îi înmâna cu reticenţă cana cu vin lui Leonie. Furia lui va depăşi tot ce am văzut până acum.

— Ce contează, atâta timp cât este teafăr? întrebă Leonie.

— Dar să facem *asta,* stăpână?!

— Taci, Wilda! răbufni Leonie. Se poate întoarce în orice moment şi te va auzi.

— Mai bine aşa decât ceea ce se va întâmpla după ce înfăptuim aşa o boacănă, mormăi Wilda.

Dar Leonie nu mai asculta. Căuta în coşul cu ierburi plantele de care avea nevoie. Abia apucase să le amestece în vin, când Rolfe se întoarse de la misă cu Damian. O privi sumbru, ştiind ce părere avea ea despre turnir.

— Ai să te pregăteşti acum, milord? întrebă Leonie.

— Mă vei ajuta? răspunse el sceptic.

— Dacă doreşti.

Rolfe clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu o să te înţeleg niciodată, Leonie. Damian mă va îmbrăca. De la tine nu cer decât să ai mai multă încredere În mine.

— Nu ţi-am contestat niciodată aptitudinile şi abilităţile, milord, doar starea sănătăţii. Bea, te rog, asta şi voi înceta să mă mai agit.

El privi îngrijorat cupa de vin.

— Nu am nevoie de poţiuni speciale, Leonie.

— Sunt doar câteva ierburi care să-ţi dea putere. Te rog, îl Imploră ea sincer. Măcar atât poţi face ca să mă linişteşti. Ce se poate întâmpla de la câteva ierburi?

El luă cupa şi o bău.

— Acum vei înceta să mai fi îngrijorată?

— Da, răspunse ea umil şi îi dădu cupa Wildei, ai cărei ochi se ridicaseră spre cer în timpul scenetei jucate de stăpâna ei.

Nu trecu mult până ce poţiunea de somn îşi făcu efectul. Damian deveni alarmat când Rolfe începu să se clatine pe picioare. Rolfe, derutat de oboseala lui subită, le permise să îl ajute până la pat. Uşurată, Leonie crezu că acesta era sfârşitul problemei. Dar Rolfe o apucă de încheietură înainte să se poată îndepărta de pat.

— Ce... ce mi-ai făcut, Leonie?

Ochii lui, cu pleoape grele, reuşeau în continuare să o scruteze cu privirea. El îşi dăduse seama. Nu avea rost să nege.

Zise ferm:

— Am avut grijă de siguranţa ta, milord, dacă nu ai vrut să o faci singur.

— Jur... prea departe... de data aceasta.

Mâna lui dădu drumul uşor mâinii ei şi ochii i se închiseră. Cuvintele lui nu fuseseră clare, dar ea înţelese. Mersese prea departe.

— Dumneavoastră aţi făcut asta, stăpână?

Damian făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Vă va ucide!

Leonie păli. Damian înţelegea ce făcuse, dar nu şi motivul. Rolfe avea să înţeleagă de ce, dar nu avea să îi pese. Nu avea să conteze pentru el faptul că ea nu suporta gândul ca el să mai fie rănit o dată. Trăia cu impresia greşită că nu i se poate întâmpla nimic rău şi,

dacă nu era conştient că puterea nu îi revenise complet, nu avea să recunoască nici că ea avea dreptate.

Era prea târziu să regrete decizia ei impulsivă. Damian avea dreptate. Avea să o ucidă. Rolfe era un soldat. Ceea ce făcuse ea era de neiertat.

— Trebuie să vorbesc cu Sir Piers, spuse Leonie pornind spre uşă.

— Nu îi *spuneţi ce* aţi făcut! o avertiză Damian. Vă va lovi.

— Atunci voi merge la rege.

Sir Piers fu cel care încercă să o oprească pe Leonie să plece de la castel fără să îl aştepte pe Rolfe şi tot el fu acela care o escortă într-un final la Westminster Hall când văzu că ea avea de gând să plece singură dacă nu o însoţea. Nu îi spuse nimic din ce se întâmplase, pentru că nu se îndoia că Damian avea dreptate în privinţa lui.

Singurul lucru pe care îl putea face în acea dimineaţă era să atragă atenţia lui Henric fără ca lorzii din jurul lui să observe. Acesta se afla în continuare în salon când ea intră cu Piers. Întrucât era obiceiul lui să mănânce stând în picioare şi să se mişte vorbind cu curtenii, nu atrase prea mult atenţia când se apropie de Leonie.

— A plecat soţul tău direct la turnir? întrebă el.

Henric era foarte bine-dispus şi ea se ruga ca asta să o ajute.

— Nu vine, milord.

Henric se încruntă.

— De ce nu?

Ea îi explică, încheind cu:

— Nu am văzut alt mod prin care să-l protejez.

— Să-l protejezi! Cred că el are nevoie să fie protejat de tine!

— Am făcut ce am crezut că este mai bine, Maiestate, răspunse ea nefericită. Nu îmi pare rău că l-am salvat de la o posibilă rănire, ci doar că a fost necesar să o fac în acest fel.

Henric scutură din cap uimit.

— Nu îţi cunoşti bine soţul, Lady Leonie. Nu i-ai făcut nicio favoare. Şi fiul meu Richard urmăreşte turnirurile şi mi-a spus că l-a văzut pe Rolfe D'Ambert primind rană după rană şi apoi câştigând turnirul şi o avere din răscumpărări. Puţini îi sunt egali într-o astfel de întrecere. Poate să fie aproape mort şi luptă în continuare. Acesta este felul lui – e ca un lup. Nu a primit acea poreclă doar din cauza pielii sale oacheşe, draga mea.

— Nu... nu am ştiut asta, Maiestate.

— Nu are să îţi mulţumească, draga mea, spuse regele, oftând.

— Ştiu, răspunse ea.

— Sper că nu ai venit aici să îmi ceri protecţia... zise el cu viclenie.

— Nu, dar implor o escortă care să mă ducă acasă, Maiestate. Mă tem că oamenii lui Rolfe nu vor face asta fără să vorbească mai întâi cu el.

— Vrei să fugi de furia lui?

— Nu... să fug. Doar să îi dau timp să se calmeze înainte să am de-a face cu temperamentul lui.

Henric chicoti.

— Nu va fi chiar atât de rău, doar dacă nu va fi nevoit să te găsească pentru a-ţi auzi explicaţia. Nu, nu am să te ajut să fugi de soţul tău, dar îţi voi da o escortă ca să te întorci la el.

Cu o mişcare din mână, Henric chemă trei oameni lângă el şi le dădu ordinele. Către ea adăugă:

— Îţi sugerez să îi spui adevărul. De data aceasta, poate va trece cu vederea peste nebunia ta.

— Adevărul? Deja ştie de ce n-am vrut ca el să lupte în seara asta.

— Ah, dar motivul *din spatele* trădării, draga mea. Spune-i bărbatului că îl iubeşti. Este uimitor ce poate face o simplă confesiune.

I se dădu voie să plece.

Profită de ocazie ca să plece rapid, înainte ca Sir Pier să observe şi să urmeze alte întrebări. Să mărturisească o dragoste pe care nu o simţea? Nu, nu era aşa. Să mărturisească o dragoste pe care... nu, nu avea de gând să se gândească la asta atunci.

Când se întoarse la palatul din oraş, îl găsi pe Richard Amyas la grajduri. Nerăbdarea lui de a pleca era evidentă şi îi fu uşor să îl convingă că Rolfe avea să întârzie o vreme şi că el ar trebui să i se alăture lui Sir Piers pe câmpul de luptă. Bărbatul plecă imediat, luând doar doi soldaţi cu el. Leonie rămânea astfel cu ceilalţi opt, dintre care unul era căpitanul, Guy de Brent.

Leonie nu avusese înainte motive să discute cu el. O făcu acum, pe un ton care nu permitea vreo intervenţie. Nu era ca Piers sau ca Richard, care simţeau că era datoria lor să îi pună întrebări. Guy făcea pur şi simplu ceea ce i se spunea, aşa că porunci ca unul dintre carele pentru bagaje să fie pregătit. El trimise oameni să îi strângă cuferele.

Îi fu mai greu să se ocupe de Damian. Nu dorea ca el să rămână acolo să îi spună lui Rolfe că ea plecase, dar nici nu putea să îl lege şi să îi pună căluş la gură şi să-l ia cu ea. Aşteptă până când cuferele îi fură mutate şi slujnicele plecară, înainte să spună o minciună care avea să îl întârzie pe Rolfe în urmărirea lui.

— Regele mi-a cerut să mă mut la Westminster Hali până când soţul meu se va afla într-o dispoziţie rezonabilă să îmi asculte explicaţiile pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Este înţelept, milady, răspunse Damian solemn. Deci aveţi protecţia regelui?

— Da. Rămâi cu lordul până se trezeşte.

Îl mai privi o dată pe Rolfe, ştiind că data viitoare când avea să îl vadă, chipul lui nu avea să mai arate la fel de paşnic. Simţi un fior pe şira spinării. Înrăutăţea oare lucrurile plecând? Putea doar să se roage ca el să o ierte

cu timpul.

Capitolul 35

Leonie îşi dirijă escorta să părăsească drumul principal, intrând în pădure târziu în acea după-amiază, în ciuda avertizărilor sumbre venite din partea lui Guy, care jurase că nu era sigur să călătorească pe căi lăturalnice. Dar Leonie nu era îngrijorată în privinţa tâlharilor sau a animalelor sălbatice. Doar făcea rost de mai mult timp pentru sine, pentru că Rolfe avea să meargă direct la Crewel, presupunând că aceea era destinaţia ei, în timp ce ruta ei ocolea, aducând-o într-un final, prin est, la Pershwick. O, nu avea să mai facă o greşeală ridicând Pershwick împotriva soţului ei, dar spera ca el să se gândească de două ori înainte să o bată acolo.

Instalară tabăra în acea noapte în pădurea deasă. Leonie nu mai putea plânge, întrucât ea cauzase această situaţie. Wilda se plânse, bombănind încontinuu. Rolfe nu avea să o ierte niciodată. Cu acest gând adormi Leonie în acea noapte. Mai târziu, când o mână pusă peste gura ei o trezi, primul ei gând fu că Rolfe o găsise mult mai rapid decât anticipase.

Fu ridicată în picioare, un braţ trecu pe sub al ei şi peste sânii ei, strângând-o ferm lângă un corp tare. Fu scoasă din tabără pe furiş şi apucă să vadă, la lumina micului foc, că tabăra nu fusese deranjată şi că paznicul nu era acolo unde ar fi trebuit să fie.

Dar Rolfe nu ar fi procedat în acest mod. Ar fi sosit în

culmea furiei şi vocea lui tunătoare ar fi trezit-o. Dar dacă nu era Rolfe...

Leonie începu să se zbată, dar era prea târziu. Mormăitul venit din partea bărbatului din spatele ei nu era suficient de tare ca să fie auzit până în tabără. Încercarea ei de a ţipa şi de a muşca mâna răpitorului ei îl făcu pe acesta doar să o strângă mai tare.

— Liniştiţi-vă, doamnă, sau va trebui să vă lovesc cu pumnul.

Vocea aspră i se adresase în franceză, dar nu era franceza fluentă vorbită de nobilime. De îndată ce îşi dădu seama de asta, observă şi că nu erau singuri.

— Să o ducem la lord?

— De ce am pândit şi am înşfăcat-o, dacă nu pentru asta? întrebă iritat bărbatul din spatele ei.

— Am putea să o ţinem pentru noi.

— Asta nu ne-ar pune bani în buzunar, veni răspunsul rapid.

— Dar e frumuşică, Derek.

Un chip rotofei apăru ameninţător în faţa lui Leonie.

— Ce contează asta, când noi avem nevoie de bani?

— Le putem avea pe ambele, se auzi a treia voce. Lordul tău se va distra cu ea, Derek, aşa că nu văd de ce n-am face-o şi noi? Noi ne-am riscat să o prindem. O vreau eu înainte să i-o dăm pe mână.

— Ori eşti de acord, Derek, ori nu plecăm de aici, ameninţă al doilea bărbat.

Momentul era unul tensionat. Ceilalţi doi bărbaţi aşteptau ca Derek să decidă. Şi apoi liniştea fu întreruptă de un alt bărbat care apăru din tufişuri, fugind.

— Osgar, şopti nou-venitul entuziasmat, paznicul a murit fără să scoată un sunet! Am făcut o treabă bună!

— Fă-l să tacă pe prostul de frate-tu, Osgar, şuieră Derek furios. Jur că nu ştiu de ce mă folosesc de el.

— Pentru că omoară pentru tine, spuse Osgar calm. Acum... cum rămâne cu doamna? Ne satisface pe noi

întâi?

— Da, dar nu aici, confirmă Derek. Şi trebuie făcut rapid. E mult până la castel şi oamenii ei au cai, în timp ce noi nu avem.

— Ar fi trebuit să-i ucidem, mormăi cineva.

— Erau prea mulţi, prostule. Acum să ne grăbim dacă vrem să ne oprim înainte să ajungem la castel.

Leonie fu trasă după ei, fugind. Simţi că amorţeşte. Nu putea fi real, nu-i aşa? Dar amorţeala începu să dispară când Osgar şi ceilalţi reîncepură să vorbească, grăbindu-se prin pădure.

— O vom tortura pe doamna ca şi pe celelalte, Osgar?

— Vorbeşti prea mult, mormăi Osgar spre fratele lui.

— O torturăm?

— Dacă nu recunoaşte cine este şi dacă nu face aranjamentele să fie răscumpărată, da, o vom tortura.

— Derek priveşte, nu-i aşa?

— Idiotule! Derek torturează. Lordul este cel căruia îi place să privească.

Derek râse auzind ce vorbeau cei doi,

— I-ai spus de câte ori ne-am strecurat şi noi în închisoare ca să privim, Osgar?

Se făcu linişte, apoi fratele lui Osgar întrebă:

— O vom ţine mult în închisoare, Osgar?

— Pui prea multe întrebări.

— Acel negustor a fost ucis chiar după ce omul lui a adus răscumpărarea. Şi negustorul, şi omul lui au fost ucişi.

— Fă-l să tacă pe fratele tău, Osgar, înainte să o fac eu, spuse Derek furios.

Leonie auzise de asemenea întâmplări, dar pe vremea regelui Stephen, când în ţară era haos. În timpul domniei acestuia, până şi cel mai mic lord putea să strângă bogăţii şi mulţi o făceau, storcând toţi banii de la şerbi şi de la oameni liberi, ba chiar Jefuind biserici. Era o infracţiune comună să răpeşti pe oricine era bănuit că are

o avere cât de mică. Victimele erau încarcerate şi torturate până când erau dispuse să dea şi ultimul bănuţ. Nimeni nu era în siguranţă în acele zile, întrucât nu se putea apela la un rege care era prea ocupat luptându-se ca să-şi păstreze coroana. Adevărata anvergură a faptelor reprobabile fu descoperită mult mai târziu, când toate castelele construite fără permisiune – peste o mie – fură dărâmate la ordinul lui Henric. Temerea lui Leonie deveni copleşitoare când se gândi la ce avea să se întâmple cu ea când era dată pe mâna stăpânului lui Derek. Dar chiar şi aşa, acele temeri deveniră neimportante când cei patru bărbaţi se opriră şi ea îşi aminti ce plănuiseră.

Simţi că îi vine să verse când Derek spuse aspru:

— Am nevoie de un căluş.

— Oho, deci o vrei şi tu. Şi cât scandal ai făcut…

— Un căluş! Rapid! răbufni Derek. Te avertizez, avem puţin timp la dispoziţie. Trebuie să fie închisă înainte să vină oamenii ei să o caute.

— Nu avem cârpe la noi, mormăi Osgar.

— Va fi bună cămaşa ta. Dă-o încoa’.

În clipa în care Derek îşi îndepărtă mâna pentru ca unul dintre ei să îi poată pune un căluş, ea scoase un ţipăt sfâşietor. Acesta fu înăbuşit rapid, când îi vârâră cămaşa împuţită în gură. I-o legară în spatele capului atât de strâns, încât ea crezu că avea să i se crape pielea la colţurile gurii.

De îndată ce căluşul fusese fixat, Derek o scutură puternic.

— Opreşte-te Derek, înainte să-i rupi gâtul! îl avertiză unul dintre bărbaţi.

— Crezi că au auzit-o la castel? întrebă Osgar.

— Nu le pasă ălora ce se petrece în pădure, răspunse Derek.

— Atunci de ce eşti atât de furios?

— Suntem destul de departe de oamenii ei, dar nu dacă unul s-a trezit şi a venit după ea.

— Ar fi trebuit să-i ucidem pe toţi, zise Osgar dezgustat. Era şi un cavaler printre ei.

— Şi noi aveam doar sabia mea, îi aminti Derek cu dispreţ.

— Linişte! Aud ceva!

Auzi şi Leonie, din ce în ce mai clar cu fiecare secundă care trecea, sunetul inconfundabil al cailor galopând prin tufişuri. Speranţa crescu în ea, o creatură vie.

— Eşti salvată pentru moment, doamnă, cârâi iritat Derek, dar vei plăti pentru asta mai târziu.

Celorlalţi le ordonă:

— Nu mai putem întârzia aici. Mişcaţi-vă rapid, dar, pentru Dumnezeu, nu faceţi zgomot.

— Derek, nu, se auzi o şoaptă alarmată. Mai avem de traversat poiana. Vom fi văzuţi.

— Nu dacă aşteptăm lângă poiană până se face din nou linişte. Se vor despărţi, căutând-o. Dacă vine unul după noi, îl putem omorî.

Leonie fu împinsă din nou în faţă. De data aceasta strânsoarea o prinse chiar deasupra coatelor, ca să nu poată ridica mâinile să-şi scoată căluşul. Ceilalţi trei bărbaţi merseră în faţă, dar zbaterea ei în mâinile lui Derek îl încetinea pe acesta. Încercă să se desprindă din prinsoarea lui, încercă să îl calce pe picioare, încercă să îşi ridice picioarele de pe pământ şi să-l facă să cadă. Era mult mai puternic decât ea, şi nimic din ce încercă nu avu succes. Într-un final, el bombăni şi o ridică sub un braţ de parcă ar fi fost un sac de ovăz.

Ea simţi disperarea. Sunetul copitelor se îndepărta. O, şi-ar fi dat viaţa pentru o ocazie să strige!

Derek se opri lângă o poiană largă ce trecea prin pădure, şi care era deosebit de luminoasă prin comparaţie cu pădurea ce o înconjura. Ceilalţi trei bărbaţi erau ghemuiţi la marginea luminişului, aşteptând-o pe ea şi pe Derek, alerţi şi încordaţi.

— Ce-aţi văzut? întrebă Derek, cercetând luminişul.

— Nicio mişcare, dar mi s-a părut că am auzit ceva mai încolo.

— Cine a mai auzit?

Nu răspunse nimeni, aşa că Derek mormăi.

— Aşa am şi crezut. Nu vor veni până aici în căutarea ei. Trebuie doar să traversăm poiana şi vom fi în siguranţă.

— Nu mă voi simţi în siguranţă până nu scăpăm de ea. Nu a fost o idee aşa bună, Derek. Ţintele noastre obişnuite nu au escorte aşa mari.

Înaintară, rămânând unul lângă celălalt. Dar nu ajunseră nici măcar la jumătatea poienii când un cal şi un călăreţ ieşiră dintre copacii din faţa lor.

— Spune-mi că este lordul nostru, Derek.

Era teamă în vocea celui care vorbise.

— Normal că nu este. Nu este un bărbat aşa masiv. Dar nu intra în panică acum, îl avertiză Derek. Este un cavaler în armură completă. Nu avea un asemenea cavaler cu ea.

— De ce stă acolo şi se holbează la noi? întrebă Osgar neliniştit. De ce nu se mişcă?

— Stai, uite-l că vine acum, îi avertiză Derek.

O lăsă jos pe Leonie şi o împinse spre ceilalţi.

— Ţineţi-o. S-ar putea să fiu nevoit să mă lupt cu el.

— Să te lupţi *tu* cu *el?*

— Cu ajutorul tău, prostule, şuieră Derek chiar când uriaşul cal de luptă se opri în faţa lor.

— Cum vă putem fi de folos, milord?

— Arătaţi-mi ce aveţi acolo.

— Doar soţia fugară a lordului meu. Suntem adesea trimişi să o găsim şi să o aducem înapoi. Nu prea e în toate minţile.

— Ciudat. Seamănă atât de tare cu soţia mea. Desigur, dacă aş afla că doamna de Kempston este tratată cu duritate, nu mi-ar plăcea.

Derek păru să rămână complet fără replică.

Cavalerul cel mare de pe cal îl privi pe bărbatul dur,

aşteptându-l să vorbească.

— Cred că suntem faţă în faţă cu noul lord de Kempston, şopti Derek.

— Dar Lupul Negru e acum stăpân la Kempston. Vrei să spui…

— Da. Cred… cred că o avem pe soţia lui aici.

— Cerule, uită-te la ochii ei! strigă cel de-al treilea bărbat. Cred că-l ştie!

Fratele lui Osgar o luă la sănătoasa înainte ca omul să termine. Armăsarul uriaş îi tăie calea în câteva secunde şi sabia cavalerului reteză bărbatul în două. Strigătul de război terifiant ce urmă îi făcu pe ceilalţi trei să o ia la fugă, toţi în direcţii diferite. Dar în doar câteva momente calul de luptă îi călcase în picioare pe doi dintre ei, urmat îndeaproape de sabia grea.

Osgar o luă înapoi pe unde venise şi ar fi scăpat la adăpostul copacilor înainte ca animalul să poată traversa luminişul, dar un alt cavaler ţâşni spre el dinspre pădure şi îl ucise cu suliţa.

Leonie nu se putea mişca. Leşurile celor patru răpitori erau întinse în jurul ei, dar nu se simţea uşurată. Era în siguranţă… şi nu prea. Începea un nou calvar.

— Termină tu aici, Piers, şi apoi trimite oamenii înapoi în tabără.

În timp ce Rolfe vorbea, alţi oameni de-ai săi intrară călare în luminiş.

— Dacă vreunul dintre acei bărbaţi este încă în viaţă, vreau să ştiu unde o duceau.

— Vei…? începu Piers.

— Vin şi eu imediat… împreună cu soţia mea.

Leonie îşi scosese căluşul, dar era prea îngrozită să mai vorbească.

Rolfe descălecă şi veni în faţa ei. Faţa îi era ascunsă sub coif şi ea nu îşi putea da seama ce gândea el. Era înconjurată de tăcere.

Într-un final, el întrebă:

— Te-au rănit?

Cât de rece şi de formal era!

— Ei... aşa intenţionau, dar sunetul cailor i-a speriat.

Privi direct spre el, implorându-l din ochi.

— Milord, aş vrea să vorbesc cu tine...

— O, vom vorbi, milady. Să n-ai nicio îndoială.

Leonie icni când el o apucă de braţ şi o trase spre cal. Încălecă ridicând-o în poala lui. Călăriră spre pădure, apoi... nu spre tabără, ci îndepărtându-se de ea.

Leonie era îngrozită. Nu dorea ca Rolfe să-i facă rău. Dar avea să o bată. De ce ar fi dus-o departe de ceilalţi dacă nu pentru asta?

Părea că el nu se va mai opri vreodată, iar ea dorea ca totul să se termine odată. Răgazul nu făcea decât să-i sporească frica. Cu cât o ducea mai departe de ceilalţi, cu atât mai rea devenea pedeapsa pe care ea şi-o imagina.

Ajunseră într-un alt luminiş, în centrul căruia se aflau ruinele unui vechi turn. Rolfe călări spre acesta, oprindu-se lângă pietrele prăbuşite şi aşezând-o pe Leonie în picioare lângă ele. Locul era ameninţător, negru chiar şi sub lumina lunii, dar nu la fel de ameninţător ca soţul ei, care descăleca. Îşi scoase coiful şi mănuşile de fier cu o încetineală intenţionată. Se îndepărtă de ea şi rămase la un metru distanţă, cu o expresie aspră întipărită pe chip.

— Cine ţi-a spus că te-am înşelat?

Ea se sperie, nevenindu-i să creadă. Era furie în ce spunea el. Şi trăsăturile îi erau aspre de mânie, iar buzele erau strânse într-o linie dreaptă, dar de ce întreba aşa ceva?

— Eu... nu înţeleg.

— Ce i-ai spus lui Henric?

— Am...

Rămase fără aer, amintindu-şi conversaţia pe care o avusese cu regele în ziua dinainte. Simţi şi ea cum o cuprinde furia.

— Nu a avut niciun drept să îmi repete cuvintele!

— Nu discutăm aici drepturile regelui. Cine ţi-a spus că te-am înşelat? întrebă Rolfe din nou.

— Nu a trebuit să îmi spună nimeni, răspunse ea. Crezi că nu pot să văd cu propriii ochi? Lady Amelia nu este pupila ta. Nu a fost niciodată.

— Nu înseamnă nimic pentru mine, zise el rapid.

— Şi asta îndreaptă totul? strigă Leonie. Un bărbat se împerechează şi cu slujnica din casa vecinului şi nu înseamnă nimic pentru el, dar asta nu înseamnă că îi este credincios soţiei! Este doar mai discret ca un bărbat care ţine o amantă sub propriul acoperiş... ca să o vadă toţi.

Era gata să izbucnească în lacrimi.

— Naiba să mă ia, Leonie! Nu am atins o altă femeie de când ne-am căsătorit!

Asta nu făcu decât să îi provoace şi mai tare mânia.

— M-ai atins *pe mine!* Ai uitat oare că te-ai fi culcat cu mine la Pershwick fără să ştii cine sunt?

— Aşa deci!

O privi încrâncenat, scrutându-i chipul.

— Tot nu m-ai iertat pentru asta.

— Ţi-am adus aminte doar ca să-ţi arăt cât de false îţi sunt vorbele, milord. Ai atins şi alte femei. Faptul că Lady Amelia încă se mai afla în dormitorul tău când am fost adusă la Crewel dovedeşte asta.

Înaintă spre ea mârâind uşor, dar Leonie nu se mişcă din loc. Nici chiar când degetele lui o prinseră puternic de braţe, ridicând-o de la pământ ca să se poată privi, ea nu tresări.

— Spune-mi de ce contează atât pentru tine, doamnă, spuse Rolfe cu o voce periculos de calmă. Nu ai spus că nu îţi pasă cu câte femei mă culc?

— Cu discreţie.

— Nu mi-am dat seama că există şi condiţii, zise el sardonic. Deci chiar *nu* îţi pasă?

I se puse un nod în gât.

— Nu îmi pasă.

O lăsă jos şi se întoarse cu spatele la ea. Leonie îşi muşcă buzele, urându-se.

— De ce vrei să-mi pese? întrebă ea cu o voce moale.

— Unei neveste ar trebui să-i pese.

— O nevastă nu ar trebui insultată prin prezenţa amantei soţului ei în propriul cămin.

Rolfe se întoarse din nou spre ea, cu corpul încordat de furie.

— Nu am vrut niciodată să te insult. Ţi-am spus că nu mai este amanta mea.

— Dacă doreai să te cred, milord, ai fi alungat-o.

— Nu îmi cere să fac asta, Leonie.

Ea îşi înghiţi mândria.

— Asta îţi cer. Dacă nu înseamnă nimic pentru tine, atunci nu ai motive să o ţii.

— Ea nu vrea… să plece, spuse el laconic.

Era ca şi cum ar fi lovit-o.

— Pui dorinţele ei înaintea vrerii mele?

Aşteptă ca el să vorbească, să îi promită că o va alunga pe Amelia. Ea aşteptă şi, când el nu vorbi, zise:

— Atunci din partea mea, Rolfe D'Ambert, nu vei avea decât dispreţ.

— Voi avea mai mult de-atât, *madame.*

O trase spre el, acoperindu-i gura cu a lui, sărutul lui lăsând-o slabă şi zdruncinată. Nu putea să îl lase să o copleşească din nou, să aducă la lumină acele sentimente imposibile.

— Te urăsc, şopti Leonie, cuvintele sunând prea puţin convingător chiar şi pentru ea.

— Atunci eu te voi iubi în ciuda urii tale.

O sărută din nou şi flacăra trădătoare i se aprinse din nou în piept, trăgând-o spre el în ciuda a tot ceea ce fusese spus. Se luptă iar şi iar, dar nu lupta împotriva lui, ci împotriva propriilor dorinţe.

Capitolul 36

Un câine râios care le adulmeca picioarele îi trezi. Rolfe se ridică răcnind uşor, prefăcându-se că atacă animalul. Câinele se uita doar lung la el. Leonie chicoti şi Rolfe se întoarse şi se uită indignat la ea.

— Ai putea să îl *rogi* să plece? îi sugeră ea, aproape pufnind-o râsul.

— Poţi să încerci tu asta, îi răspunse el.

Ea o făcu. Câinele doar se uita lung la ea.

— Cred că ar trebui să-l lăsăm să stea aici, zise ea.

Rolfe râse pe înfundate.

— Cred că asta e şi chitit să facă.

Se aplecă şi o ridică pentru a o săruta uşor, parcă zâmbindu-i cu ochii lui scânteietori. Apoi se îndepărtă ca să se uşureze, iar Leonie se întinse la loc pe pelerina lui, cu un oftat uşor. Îşi petrecuseră noaptea tupilaţi după stâncile povârnite şi rămăşiţele unui turn. Dormise fericită şi în siguranţă în braţele lui Rolfe, toată furia şi durerea fiind spulberate de dorinţa lui pentru ea.

Era singurul lucru pe care ea nu putea să nu-l ia în seamă. Indiferent de alte piedici care le stăteau în cale, Rolfe o dorea. Furia lui nu putea să se măsoare cu dorinţa. Iar pentru Leonie acest lucru era ca o alinare pentru durerea ei.

Noaptea trecută, preţ de o clipă, o făcuse să creadă că o iubeşte. Ea era încântată de pasiunea lui şi de toate

celelalte sentimente pe care le stârnise în ea. Roşi, aducându-şi aminte de nerăbdarea lui Rolfe. El îşi dăduse jos hainele cu ajutorul ei, iar ea cu al lui, şi făcuseră dragoste pe îndelete, savurând fiecare moment şi fiecare mângâiere. Nu şi-ar fi putut închipui că o zi aşa de îngrozitoare se putea sfârşi atât de plăcut.

— Îmbujorarea te trădează, scumpa mea.

Leonie se făcu şi mai roşie şi Rolfe râse încântat. O ajută să se ridice în picioare şi o bătu uşor pe spate cu un gest posesiv.

— Du-te şi ocupă-te de ce trebuie, îi zise el cu un zâmbet. Am stat aici mai mult decât aş fi crezut.

Ea porni grăbită, încă roşie în obraji. Când se întoarse, Rolfe îşi pregătea calul. Era cu spatele la ea, aşa că nu o auzise apropiindu-se. Ea se opri, nesigură. Era din nou agitată. Era de neconceput ca Rolfe să nu observe faptul că ea îl sedase. Nici nu voia să-şi închipuie cât s-ar fi înfuriat.

Mai făcu cei câţiva paşi ca să ajungă în spatele lui Rolfe. Totuşi, el nu se întoarse, iar ea îşi frânse mâinile, nesigură pe ea.

— Cum de m-ai găsit aşa de repede?

Ea încercă din răsputeri să vorbească nonşalant.

— Am tot întrebat şi am aflat. Ai fost văzută părăsind şoseaua principală. Sensul de mers era clar, aşa că nu mi-a fost greu să-ţi găsesc tabăra, chiar şi după lăsarea serii. Însă nu mă aşteptam să nu te găsesc acolo.

El se întoarse uşor şi se uită la ea.

— Îţi sunt... foarte recunoscătoare, milord, că m-ai găsit atunci.

— Ştiai unde te duc?

— La un castel în apropiere. La un lord care torturează oamenii ca să-i jecmănească. Ea se cutremură. Sunt sigură că mi-ai salvat viaţa.

— Nu te-ar fi ucis, Leonie. Da, te-ar fi rănit, dar eşti prea de preţ ca să te fi ucis.

— Nu le păsa cine sunt sau cât valorez. Sunt sigură de asta.

— Odată ce le-ai fi spus numele, şi-ar fi dat seama cât valorezi.

Spusese asta pe un ton atât de obişnuit, dar oare la ce se referea?

Numele ei nu era unul de luat în seamă. Apoi îşi aminti reacţiile oamenilor când îşi dăduseră seama cine era Rolfe. Chiar şi Derek cel prea sigur pe el îşi pierduse curajul când îşi dăduse seama că o răpise pe soţia Lupului Negru.

Leonie spuse, căzând pe gânduri:

— Acum îmi dau seama cât de izolată am trăit toţi acei ani la Pershwick. Nici nu-mi trecea prin minte că se pot întâmpla asemenea lucruri.

Rolfe pufni.

— Cum să nu ştii? Vecinii tăi erau cei mai răi.

— Vecinii mei? La cine te referi?

— La cine altcineva? întrebă Rolfe dezgustat. La Montigny şi fiul său. Cu siguranţă şi vasalii lui au fost implicaţi. Atunci ar fi limpede de ce acelor vasali le era aşa teamă să mă accepte. Cu siguranţă credeau că eram acolo să se facă dreptate *deplină.*

Leonie se crispă.

— Nu pot să cred! îi ştiu pe Montigny de o viaţă. Sir Edmond a fost un vecin de ispravă şi Alain...

— Să nu-mi pomeneşti numele băiatului, i-o tăie Rolfe. Şi chiar dacă crezi asta sau nu, Leonie, Montigny s-au făcut vinovaţi de multe fărădelegi. Au fost foarte grijulii. Victimele lor nu ştiau unde erau duse sau cine strângea răscumpărarea. Şi era limpede că cei ucişi nu mai puteau să spună ceva. Dar Henric a tot primit plângeri din centrul Angliei. În ultima vreme a aflat şi numele răufăcătorilor.

— E nedrept să vorbeşti de rău un om care a murit şi nu se poate apăra.

— Cum crezi că a murit, *madame?* Au fost suficienţi

oameni de ispravă care au ştiut ce făcea şi au depus mărturie împotriva lui. A fost ucis în timp ce se împotrivea arestării. Fiul lui a fugit înainte să fie adus la judecată.

— Dar nu are sens. Sir Edmond stăpânea tot domeniul Kempston. Ce nevoie avea el de câştiguri ilegale?

Rolfe dădu din umeri.

— Avea mai multe posesiuni pe vremea lui Stephen, la care a trebuit să renunţe. Cred că a recurs la mijloace necinstite ca să pună din nou mâna pe averea cu care se obişnuise. Avusese mereu un stil de viaţă extravagant.

Leonie îşi aminti că auzise ce stil de viaţă extravagant dusese Sir Edmond.

Îşi aminti vag şi anumite lucruri despre care nu voia să ştie nimic. Oare fuseseră adevărate acele zvonuri? îi venea greu să creadă, mai ales în privinţa lui Alain. Poate că tatăl lui Alain fusese corupt, dar Alain cel timid şi slab de înger? Nu.

Însă acum nu era timpul potrivit să pornească o ceartă.

— Să mergem, milord? întrebă ea.

— Cred că Guy a fost ţinut suficient în suspans în privinţa pedepsei. Da, să mergem.

Încălecă, apoi o ridică şi pe ea pe cal, ţinând-o bine pe când porneau.

— Ce pedeapsă? Ce a făcut ofiţerul însărcinat cu disciplina? îl întrebă ea.

— Te-a pus în pericol.

Calul de luptă intră în pădure. Ea gemu.

— Doar mi-a executat ordinele!

— Nu asta e ideea. Erai în grija lui. Ştia prea bine că nu trebuia să vă îndepărtaţi de drumul principal. Are noroc că nu l-am omorât ieri-noapte. Va primi douăzeci de lovituri de bici în seara asta, când ajungem la Crewel, şi să fie recunoscător că va fi doar atât. Ştie că a greşit.

Leonie era îngrozită.

— Mai bine nu l-ai pedepsi, milord. Nimeni nu ar trebui să sufere din vina mea. Ea striga ca să acopere zgomotul

făcut de tropăitul calului.

— Leonie, te poţi considera vinovată şi pe bună dreptate, dar nu te vei amesteca în ceea ce am hotărât. Va fi pedepsit pentru neglijenţă şi nimic nu poate împiedica asta.

— Dar eu cum voi fi pedepsită, milord? îl întrebă ea.

— Sper că ai învăţat o lecţie importantă noaptea trecută.

— Pe mine nu mă biciuieşti? îi ceru ea. Am fost la fel de neglijentă ca şi ofiţerul.

— Leonie, nu mă tenta. Ai fost mai mult decât neglijentă, îi zise el cu asprime. Din cauza asta era să ajung să mă cert cu regele.

Leonie gemu.

— Nu.

— Ba da. L-am făcut mincinos când el mi-a spus insistent că nu te ascundeai sub protecţia lui.

— Sfântă Fecioară! Lui Leonie îi pieri culoarea din obraji. I-am spus lui Damian că mă duc la rege doar ca să te încetinesc. Nu m-am gândit că nu-l vei crede pe Henric când ţi-ar fi zis că nu eram acolo.

— Sir Piers a jurat că nu te-a văzut plecând de la Westminster Hall. Dacă nu şi-ar fi dat seama că jumătate din oamenii mei lipseau şi nu mi-ar fi spus-o, aş fi întors pe dos curtea lui Henric ca să te caut.

— Sper că… nu l-ai făcut mincinos pe Henric, nu-i aşa?

— Ba da.

— Doamne sfinte, nu te va ierta niciodată! Ce-am făcut?!

— M-a iertat deja, îi spuse Rolfe pe un ton mai puţin sever. Nu e un om insensibil. M-a înţeles. Chiar mi-a spus de discuţia voastră, ca să-ţi explice comportamentul. Eram furios, aflând că puteai să-i spui lui Henric de *ce* nu mă accepţi, dar mie nu.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Acum am aflat că nu i-ai spus lui Henric adevărul.

— Ba *era* adevărul.

— Serios? Mi-ai jurat seara trecută că nu-ţi pasă.

Leonie deschise gura, dar nu scoase o vorbă. Mai avuseseră discuţia asta şi nu ajunseseră nicăieri. El îşi spusese clar punctul de vedere. Nu avea să renunţe la Amelia. Nu-l va întreba din nou.

Rolfe oftă.

— Să nu mă mai sedezi niciodată, Leonie. Şi să nu mai fugi de mine.

— Da, milord.

Rolfe nu mai zise nimic.

Capitolul 37

Începuse secerişul pe pământurile moşiei Crewel, pe terenul destinat folosinţei lordului. Dar Crewel nu avea un vechil care să-i supravegheze pe săteni şi, deşi Leonie putea să facă asta, îşi aminti cât de mult o dispreţuiau sătenii şi se hotărî să nu încerce, însă numi ca vechil pe căpetenia din sat. Nu se mai făcuse aşa ceva, dar era o decizie bună, căci şerbii aveau să asculte de el.

Luase decizia de una singură, pentru că Rolfe era plecat. Lipsea de două săptămâni de când se întorseseră din Londra.

Iar absenţa lui era doar una din greutăţile prin care trecuse Leonie din noaptea când Guy de Brent primise douăzeci de lovituri de bici. Rolfe plecase imediat după aceea pentru a fi prezent la asediul de la Warling şi nu se întorsese de atunci.

Castelul Warling era la aproape 25 de kilometri depărtare, la nord de Crewel, foarte departe. Înţelegea că el nu avea să se întoarcă acasă, dar îi ducea dorul. Tot trăgea cu urechea pentru a distinge zgomotul copitelor de cai, ba chiar luase în calcul să se ducă până la Warling, dar ştia că Rolfe nu avea să fie de acord.

Însă absenţa lui Rolfe nu era singura nefericire din viaţa ei. Se mai lupta şi cu prezenţa permanentă a lui Lady Amelia.

Într-o seară, la cină, Sir Evarard fu chemat de la masă,

iar cele două femei rămaseră doar cu scaunul lui gol între ele.

Deşi Leonie voia să fie drăguţă cu Amelia, nu era uşor. Cealaltă femeie parcă emana aroganţă prin toţi porii. Pe Leonie o şoca acest lucru. De ce se purta oare Amelia aşa?

În acea seară la cină, după ce plecă Sir Evarard, Amelia o rugă pe Leonie să-i dea o poţiune pentru greaţă.

De ce nu stai la pat dacă ţi-e rău? o întrebă Leonie.

— Doamne, nu! râse Amelia. Într-o lună mă pun pe picioare. Doar la masă mi-e mai greu.

Atunci Leonie înţelese.

— Insinuezi ceva, Lady Amelia. Ce e?

Dar ea voia să sugereze că nu era niciun secret.

— Sigur ţi-a spus Rolfe! Amelia părea înfricoşată. Nu e un lucru ce poate fi ţinut secret.

— Adică o să-i faci un copil soţului meu? o întrebă Leonie pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Da, copilul este al lui Rolfe, îi răspunse Amelia. El nu neagă asta.

Acum totul era limpede. Nu era de mirare că Rolfe refuza să o trimită pe Amelia de acolo! Se simţi aproape uşurată să înţeleagă acest lucru.

Leonie se uită la silueta Ameliei, la fel de slabă ca întotdeauna, şi îi spuse cu răceală:

— Când l-aţi conceput?

— Ce contează...?

— Răspunde-mi, Amelia!

Amelia dădu din umeri.

— A trecut o lună.

Leonie îşi dădu seama imediat. Trecuse o lună de când fusese adusă aici la Crewel. Îşi amintea limpede noaptea în care Rolfe părăsise furios încăperea lor. Amelia fusese foarte bine-dispusă a doua zi dimineaţă.

Leonie plecă de lângă Amelia fără să mai scoată o vorbă. Ce mai era de zis? Dar acea noapte fu cea mai

tristă din toată viaţa ei. Plânse şi se simţi furioasă, blestemându-l pe Rolfe pentru slăbiciunea şi minciunile lui. Dar se blestema şi pe ea – căci acestea contau pentru ea, chiar prea mult.

Când a doua zi mai veni un bilet de la Alain Montigny, Leonie era prea distrată să se mai gândească la asta. Îl dosi lângă alte hârtii şi uită de el. Iar restul săptămânii fu cuprinsă de melancolie, fiind nefericită că şi ea era însărcinată.

Faptul că bebeluşii aveau să fie aduşi pe lume cam în aceeaşi perioadă era grăitor. Nu era ciudat ca un lord să-i ceară noii neveste să-i crească bastarzii, dacă avea. Soţia nu avea cum să refuze, pentru că acei copii fuseseră concepuţi înainte de căsătoria cu tatăl lor. Dar era cu totul altceva să accepţi copiii concepuţi de alte femei după căsătorie.

Leonie nu credea că Rolfe avea să-i ceară să crească copilul Ameliei. Dar era aproape sigură că va dori să-i aibă lângă el şi pe mamă, şi pe copil. Nu va fi asemenea copilului unei ţărănci. Aceasta ar fi putut să lase copilul în grija tatălui, căci el îi putea oferi o viaţă mai bună decât ea. Dar cu Amelia era altă situaţie. Nu şi-ar fi abandonat niciodată copilul, deci nici Rolfe pe Amelia.

Viitorul arăta din ce în ce mai sumbru. Nu mai spera că Rolfe o va trimite în altă parte într-o bună zi, nici dacă năştea copilul. Rolfe nu ar fi părăsit-o aflând că va fi tată.

Nu avea de gând să-i spună. Spera să-l părăsească ea până să o dea de gol trupul. Se putea ascunde în Pershwick până se năştea copilul. Nu avea să-i ofere un motiv să o ţină lângă el, se hotărî Leonie.

Leonie putea împărtăşi mai multe feluri de iubire, darul ei de a vindeca, dar nu putea să-şi împartă soţul cu o altă femeie. Mereu trăise cu speranţa că Amelia avea să plece. Acum acea speranţă se spulberase. Parcă i se frânsese inima, căci o durea sufletul în fiecare zi.

Sir Bertrand şi Reginald, fiul lui cel mare, sosiră la Crewel târziu într-o după-amiază, cu vestea că Rolfe trimisese vorbă după ei să vină la Crewel. Bertrand era vasalul lui Leonie la castelul Marhill, una dintre proprietăţile ei. Nu înţelegea de ce soţul ei voia să-l vadă pe Bertrand.

Dar nu se gândea decât la faptul că Rolfe avea să vină curând acasă. Reuşi să întrebe tot ce trebuia în legătură cu Marhill, cum mergea secerişul, dar mai târziu nu avea să-şi aducă aminte nimic din ce i se spusese. Era complet confuză, căci se gândea numai la Rolfe.

Deşi era o perioadă aglomerată, ea fu o gazdă cât se poate de primitoare, cu ajutorul lui Sir Evarard. Din fericire, Amelia nu şi făcuse apariţia prin sală. Se făcuse târziu şi Rolfe tot nu venise. Leonie pregătise încăperile pentru musafiri, dar bărbaţii preferaseră să rămână în salon, neştiind de ce voia Rolfe să-i vadă.

În cele din urmă se auziră tropotele cailor, iar Leonie se scuză repejor, retrăgându-se în încăperea ei. Se hotărâse în cele din urmă că nu putea da ochii cu Rolfe fără să o potopească resentimentele şi ar fi fost de neconceput să se manifeste în faţa vasalului ei. Dacă rămânea în odaia ei, nu trebuia să-şi mai ascundă sentimentele.

Însă nu avu timp să se pregătească pentru ce intuia că va fi o bătălie în toată regula. Rolfe veni imediat la ea, atât de repede încât cu siguranţă doar îi salutase în trecere pe musafirii de jos. Ce ar fi putut scuza un asemenea comportament jignitor? Până la urmă, el trimisese după cei doi.

Se încruntă, bănuitoare.

— Sper că nu m-ai făcut de ruşine, nu-i aşa, milord?

— Cum aşa?

Rolfe îşi azvârli cât colo coiful şi mănuşile de zale, dar pe Leonie nu o slăbea din priviri. Ea stătea dreaptă lângă vatră.

— Ai trimis după Sir Bertrand şi fiul lui. Cum se simt

acum că îi ignori?

Rolfe zâmbi larg, făcând câţiva paşi ca să nu mai fie nicio distanţă între ei. Le-am spus că sunt istovit şi că o să vorbesc dimineaţa cu ei. M-au înţeles.

— Cum ai putut? îi şuieră Leonie. Trebuie să te duci jos şi să vorbeşti cu ei acum!

— Draga mea, tocmai s-au retras şi...

Amuţi când Damian intră în încăpere. Leonie îşi stăpâni furia şi se întoarse cu spatele pe când Damian îl ajută pe Rolfe să-şi dea jos armura grea din zale.

Nu îi luă mult tânărului paj, iar în câteva clipe Rolfe îi zise bine-dispus:

— La culcare cu tine, băiete.

Damian părăsi încăperea căscând gura mirat. Niciodată nu-i vorbise Rolfe mai frumos. Era uimitor cum soţia lui îi putea schimba complet dispoziţia.

Leonie aşteptă să se închidă uşa ca să se întoarcă şi să spună pe dată tot ce avea pe suflet. Dar când îl văzu pe Rolfe doar în cămaşă şi ciorapi se opri. Muşchii puternici care i se încordau pe picioarele lungi, pieptul lat – mereu surprinzător pentru că era impunător chiar şi fără armură – părul cu cârlionţii rebeli, totul dădea la iveală bărbatul, dar şi băiatul din el. Era nedrept să fie aşa emoţionată încât să uite ce avea de gând să spună.

— Mi-ai dus dorul, scumpa mea.

— Ba nu, milord, i-o întoarse ea cu răceală.

— Mincinoaso. Veni spre ea înainte ca ea să se îndepărteze. O luă de bărbie şi se uită în ochii ei. Ochii lui erau de un căprui catifelat, însă intenşi. Eşti supărată că am fost plecat atâta vreme.

— Mă supără mult mai multe lucruri, milord, dar asta nu.

— Leonie, îmi spui mâine ce anume, căci acum nu e vremea să mă înfurii.

Încercă să plece de lângă el, dar Rolfe o trase spre el şi o sărută.

— Leonie, mi-a fost dor de tine. Doamne, cât de dor! exclamă el în timp ce o săruta pe obraz şi pe gâtul ei delicat.

Ea era aproape pierdută. Nu putea să-l lase din nou, dar deja fremăta de dorinţă, în ciuda nefericirii şi a amărăciunii pe care le simţea.

— Dacă... dacă-ţi trebuie o femeie... du-te la cealaltă doamnă a ta... eu nu pot...

— Nu am altă doamnă.

Ea se lipi de el îngăduitoare. Nu putea să ţină piept pasiunii şi, pentru moment, încetă să se mai lupte.

Capitolul 38

Rolfe se rezemă de spătarul scaunului şi îl fixă pe Thorpe cu privirea. Era bine să-i ceară sfatul prietenului său. Discuţia cu Bertrand de Marhill şi cu fiul său Reginald decursese bine. Refuzaseră să mai stea după ce se terminase întâlnirea, pentru că îşi lăsaseră de izbelişte oaspeţii ca să vină în cetatea lui Rolfe. Acesta era mulţumit. Era exact cum spusese Henric. Bertrand avea mai mulţi fii de care se putea folosi Rolfe şi exact de asta avea nevoie. Oamenii lui Rolfe nu erau dornici să-şi asume responsabilitatea guvernării ţinuturilor rămase. Preferau să fie soldaţi.

— Ce părere ai de Sir Reginald? Crezi că va fi un bun castelan la Warling?

— Pare suficient de dornic, poate chiar prea dornic, îi răspunse Thorpe, căzut pe gânduri. Până acum putea să obţină doar Marhill, şi asta doar după moartea lui Bertrand. Cred că va fi un vasal bun, chiar dacă numai ca să-ţi demonstreze că e vrednic şi de Marhill când o sosi vremea.

— De acord. Acum trebuie doar să cucerim castelul Warling.

— Încă o săptămână sau două şi vor ceda zidurile, prezise Thorpe încrezător. Tunelul de la Blythe e şi el

aproape gata. Cu siguranţă Kempston va fi bine întărit înainte de primele zăpezi. Şi atunci ce ne facem? Va fi pace pe pământurile noastre şi nimic de făcut.

Rolfe zâmbi larg.

— Lasă-mă să mă bucur de pace momentan, înainte să pornesc alt război.

— S-ar putea să-ţi placă să fii lord cu pământuri şi să nu mai vrei războaie.

Rolfe nu răspunse. Se gândea la adevărul acelei afirmaţii, iar Thorpe ştia asta.

Thorpe pufni.

— Oricum, înţeleg ce vrei să zici. A fost inteligent din partea ta să afli ce părere au Sir Bertrand şi fiul lui, înainte să ai nevoie de ei. Ca să fiu sincer, credeam că te-ai folosit de întâlnirea asta ca să-ţi vezi soţia.

Rolfe rânji, iar Thorpe râse din toată inima.

— Să fiu al naibii! Am avut dreptate.

— Orice mă duce înapoi aici e bine-venit, recunoscu Rolfe, ridicând din umeri.

— Şi ce-a zis de planurile astea ca doi dintre fiii lui Bertrand să aibă grijă de domeniile tale? Parcă Bertrand spunea că mai are un fiu potrivit pentru a guverna castelul Blythe?

— Da, dar nu i-am zis încă lui Leonie.

Thorpe îşi dădu ochii peste cap.

— Unde ţi-a fost capul, prietene? Sir Bertrand e omul *ei.*

— Ştiu.

— Trebuia să fi discutat cu ea înainte să-i fi făcut oferta.

— Am vrut, dar noaptea trecută… nu a fost timp. Iar în dimineaţa asta – zâmbi el drăgăstos – dormea aşa de împăcată, că nu am putut s-o trezesc. Dar de ce să fie împotrivă? Pur şi simplu am legat familia mai strâns de noi. Tatăl o să lucreze pentru ea, fiii lui pentru mine.

— O femeie poate fi mai posesivă decât un bărbat când vine vorba de avuţia ei.

Rolfe se încruntă.

— Cum de ştii dintr-odată atâtea despre femei?

— Se pare că ştiu mai multe decât tine.

Rolfe pufni şi întinse braţul ca să pună mâna pe carnea rece de pe platoul pe care tânăra servitoare tocmai îl punea pe masă. Rolfe îi văzu zâmbetul şi o urmări cu privirea pe când se îndepărta.

— Dacă ştii atâtea despre femei, îi ceru el lui Thorpe, spune-mi ce naiba le-a apucat pe femeile din jurul meu. Şi nu mă refer la soţia mea.

Thorpe se înecă cu o bucăţică de pâine.

— Ce femei? întrebă el, reuşind să nu zâmbească.

— Toate! Servitoarele, soţiile oamenilor mei. Toate s-au purtat săptămâni întregi de parcă eram ciumat. Acum, dintr-odată, toate îmi zâmbesc. Lady Bertha chiar a venit călare până la Warling să-mi aducă plăcintă cu fructe, iar soţia lui Warren a trimis flori… flori!

Thorpe nu-şi mai putea ascunde veselia şi râse cu poftă.

— Cu siguranţă încearcă să-şi repare greşelile, căci au crezut că ţi-ai bătut nevasta în noaptea nunţii. Lady Leonie a fost cea care a îndreptat greşeala. Am auzit că a fost tare furioasă când a aflat că erai învinovăţit pentru ce făcuse tatăl ei.

— A fost bătută? Cine spune asta?

Pe Thorpe îl părăsi buna dispoziţie. Rolfe se făcuse alb ca varul, iar trupul îi încremenise.

— Să fiu al naibii, Rolfe, chiar nu ştiai? Ai petrecut noaptea cu ea. Cum de n-ai ştiut?

— Cine a fost? repetă Rolfe şi vocea îi era o şoaptă.

— Lady Roese i-a văzut chipul a doua zi dimineaţă când servitoarele au venit după aşternuturi, zise Thorpe nesigur pe el.

— Cât de grav era bătută?

Thorpe îşi dădu seama că trebuie să spună tot ce ştie.

— Se pare că a fost bătută destul de tare. Am auzit că

faţa lui Lady Leonie era foarte umflată şi plină de vânătăi. De-asta a fost şocată Lady Roese. Crezând că tu eşti de vină, a spus că a fost bătută.

— Ai ştiut toate astea şi nu mi-ai zis niciodată?

— Eram sigur că *ştii.* Nu ţi-aş fi pomeni nimic dacă nu erau clevetelile şi...

Thorpe văzu cum Rolfe sări de pe scaun şi ajunse în sală din şase paşi. Câteva clipe mai târziu, tresări când auzi uşa trântindu-se sus.

Capitolul 39

Leonie ridică speriată privirea când Rolfe ajunse în faţa ei, cu o expresie furioasă întipărită pe chip.

— De ce nu mi-ai zis niciodată ce-ai păţit?

— Ce-am păţit? Iar era băut? Va trebui să fii mai explicit dacă...

— Ai fost bătută cu sălbăticie! Cum naiba de ştie toată lumea şi eu nu?

Leonie înţepeni, iar ochii i se făcură de un gri-argintiu. Nu era ceva ce-i plăcea să discute, dar Rolfe o ştia deja.

— Ţi-am mai zis că n-o să vorbesc despre ce s-a întâmplat, îi zise ea cu răceală.

— Pe naiba! O să-mi spui ce ai avut de câştigat ascunzându-mi că ai fost bătută!

— Nu ţi-am ascuns nimic! i-o întoarse ea furioasă. N-aveam nimic de ascuns, poate doar de Sir Guibert, şi asta ca să preîntâmpin o crimă. *Tu* ai ştiut! Judith a recunoscut că ţi-a zis. De ce crezi că te-am înjunghiat în noaptea aia? M-a durut îngrozitor când mi-ai atins faţa plină de vânătăi. A fost o reacţie normală şi instinctivă. Sigur ai înţeles asta, din moment ce nu mi-ai mai pomenit nimic de ce s-a întâmplat.

Furia lui Rolfe se mai potoli puţin datorită ei, însă doar puţin.

— N-am pomenit nimic de înţepătura aia, Leonie, pentru că a fost o nimica toată. Iar mama ta vitregă m-a prevenit că ai fost forţată să te măriţi cu mine, dar nu mi-a spus cum. Credeam că ţi s-au refuzat câteva mese, cum se face de obicei în cazul mireselor îndărătnice.

— Milord, nu era timp, îi zise ea cu amărăciune. Tatăl meu nu mi-a zis că trebuie să mă mărit decât cu o zi înaintea nunţii. Ca de obicei, băutura i-a luat minţile.

— Şi asta scuză tot?

— Dar *eu* nu l-am iertat!

— Că te-a bătut, sau că eşti căsătorită cu mine? o întrebă el cu asprime.

Leonie se întoarse cu spatele, dar Rolfe o roti, cu degetele înfigându-i-se în braţe şi cu ochii întunecaţi de furie.

— De ce, Leonie? De ce îţi păream atât de groaznic? De ce a trebuit să fii bătută ca să te căsătoreşti cu mine?

Ţipa la ea, stârnindu-i emoţii deja uitate. Nu conta că fusese bătută, că suferise. Orgoliul lui era rănit şi asta era tot ce conta.

— Mi-era frică de tine, milord. Mi se spusese că eşti un monstru şi asta era tot ce ştiam despre tine. Credeam că mă vrei de soţie doar ca să te răzbuni, din cauză că îţi adusesem neplăceri. Credeam că bătaia o să fie doar un lucru blând pe lângă ce-mi închipuiam eu. Adăugă, căzută pe gânduri: Credeam că pot rezista unei bătăi, dar m-am înşelat. Ticălosul m-ar fi ucis dacă nu juram pe mormântul mamei că mă căsătoresc cu tine.

O spuse cu toată ura pe care o simţea pentru Richer Calveley. Dar Rolfe credea că era furioasă pentru că fusese forţată să-l ia de bărbat.

— Credeai că sunt un monstru?

— Da.

— Şi încă mai crezi asta?

— N-am spus aşa ceva, milord.

— Bineînţeles că nu, dar eu asta cred. Altfel, de ce m-ai batjocori? Altfel, de ce-ai refuza să-mi fii cu adevărat soţie?

Ceva din vocea lui o îndemna la prudenţă. La ce fel de mărturisiri se aştepta de la ea? Apoi îşi dădu seama. Voia s-o audă împroşcând cu invective la adresa amantei lui.

Ce i-ar mai fi gâdilat orgoliul să vadă că avea o soţie geloasă! Dar nu avea de gând să-i ofere această satisfacţie.

Îşi coborî privirea.

— Milord, nu te batjocoresc. De ce-ai crede asta?

— Cum să nu?! zise el cu răceală. Sau eşti nepăsătoare din fire?

— Poate că da, încuviinţă ea cu nonşalanţă.

El plecă de lângă ea.

— Sau poate iubeşti pe altul!

— Pe altul?! exclamă ea nevenindu-i să creadă, enervându-se în ciuda stăpânirii de sine pe care voia s-o afişeze. Ia uite cine vorbeşte! Milord, eu îmi iau căsnicia în serios, chiar dacă *tu* nu!

— Să fii blestemată dacă ai pe cineva sau dacă ai renunţat la o iubire şi m-ai luat pe mine. Vreau să aud adevărul acum, milady, şi să isprăvim odată. Nu mai vreau ca bănuielile astea să-mi chinuie sufletul.

Lui Leonie nu-i venea să creadă ce spunea. Cum îndrăznea să o acuze de infidelitate când el...

Îşi reveni repede, iar ochii îi erau de un gri iernatic.

— Milord, de cauţi o scuză să mă izgoneşti de aici, nu trebuie să-ţi dai atâta osteneală. Voi pleca de bunăvoie.

Ochii îi scăpărară înainte să strângă din buze, un semn prevestitor de rău.

— Sigur ţi-ar plăcea, nevastă.

— Într-adevăr, i-o întoarse ea, furioasă la culme.

Rolfe avea de gând să pună capăt căsniciei lor. Cât de uşor era pentru bărbaţi! Făcu un pas în direcţia ei, iar ea se gândi că sigur o va lovi, aşa de fioroasă-i era căutătura.

— Dacă sperai că mai poţi să-l ai, speri zadarnic, strigă el furios. Poate m-am săturat de răceala ta şi nu mai vreau să am de-a face cu tine, dar n-o să fie al tău niciodată. Mai degrabă îl omor!

— Pe cine? strigă ea.

— Pe Montigny!

Leonie era aşa surprinsă că ar fi izbucnit în râs. Păcat că nu o făcu, pentru că Rolfe văzu mirarea ei şi se înfurie.

— Credeai că nu ştiu că e acel netrebnic? Ştiam de dinainte să mă însor cu tine!

Leonie încerca să înţeleagă, dar nu avea cum. Îi zise simplu:

— Te înşeli, milord.

— Mereu l-ai iubit, *madame.* De-asta ţi-ai întors oamenii împotriva mea. De-asta ai refuzat să te măriţi cu mine. De-asta încă mă urăşti, pentru că eşti a mea, iar tu îl vrei pe el!

Leonie râse, iar acum fu rândul lui Rolfe să fie uimit. Nu se putea abţine. El era gelos pe sărmanul Alain. Cât de absurd!

Îi zâmbi soţului ei.

— Nu vreau să crezi că te iau în râs, căci desigur mă bănuieşti de ceva vreme. Dar Alain e doar un bun prieten. Odată m-am gândit că ar fi bun de soţ, dar a fost cu multă vreme în urmă, când el era *singurul* tânăr pe care-l ştiam şi pe care speram să-l iau de bărbat, aşa izolată cum eram la Pershwick. Dar a fost doar un vis pe care l-am uitat repede. Alain a devenit un bărbat fără caracter şi eu, oricum, pe atunci nu mai voiam să mă mărit. Dar nu am putut să-l alung doar pentru că avea anumite slăbiciuni, aşa că am rămas prieteni.

Rolfe încă striga la ea.

— Vrei să-mi spui că ţi-ai întoarce oamenii împotriva mea de dragul prieteniei?

— Tu nu te-ai duce la război pentru un prieten?

— Tu eşti femeie.

Leonie încercă să-şi ţină în frâu mânia.

— N-o să mă cert cu tine în această privinţă, milord. Ideea este că nu mi-am întors oamenii împotriva ta. În ziua când Alain mi-a spus ce i se întâmplase şi că tu o să vii să-i iei pământurile, te-am blestemat. Uite, am

mărturisit ce-am făcut, zise ea uşurată. Aveam cea mai proastă impresie despre tine şi oamenii mei au luat-o de bună.

Rolfe nu mai ştia ce să zică. Voia să o creadă, dar, dacă nu-l iubea pe Alain, de ce nu-l iubea pe el?

— Leonie, dacă e adevărat tot ce mi-ai spus, atunci nu ai de ce să mă urăşti.

— Dar nu te urăsc, milord.

— Dar nici nu mă accepţi.

Leonie coborî privirea şi spuse încetişor:

— Te-aş putea accepta, milord, dacă ai fi *doar* tu. Dar îmi ceri să te accept nu numai pe tine.

— Şi eu ce să înţeleg din asta, femeie?!

Ridicase tonul din pricina frustrării. Leonie nu-l privi. Rolfe se mai uită la ea câteva momente, apoi se întoarse şi se strecură afară din cameră. Când îl văzu pe Thorpe aşteptându-l jos, îşi aminti de ce se enervase şi iar se înfurie la gândul vorbelor misterioase ale soţiei lui. Trebuia să pună capăt secretelor, neînţelegerilor şi supărărilor, iar Rolfe credea că poate reuşi asta doar tăind răul din rădăcină.

Capitolul 40

Judith îşi dădu capul pe spate, chicotind, în timp ce barba deasă a lui Richer începu să-i gâdile sânii. Venise după ea în cămară şi începuse să se joace, fără să ia în seamă refuzul ei. Sprijinind-o de sacii cu mâncare, îşi lipi trupul de al ei, reducând la tăcere cu buzele protestele ei legate de loc şi de oră.

Cât de brutal era acest bărbat crud. Era cu adevărat crud. Vedea asta în ochii lui: când o atingea blând, de fapt dorea să-i facă rău, la fel cum proceda cu celelalte femei. Dar nu îndrăznea să fie dur cu ea. Amândoi ştiau că nu îndrăznea, dar faptul că Judith ştia de ce era el în stare i se părea cu mult mai incitant.

Când începu să-i ridice fustele, Judith protestă din nou, de formă. Asta îi plăcea lui, faptul că ea se împotrivea. Mereu îi făcea sângele să clocotească. Când se întâlneau în locuri stabilite, ea era de obicei prea pregătită, prea dornică. Îi plăcea să o prindă pe nepregătite, să o posede în locuri neobişnuite, unde ştia că s-ar teme să nu-i descopere cineva şi unde ar fi încercat să-l oprească.

— Richer, nu poţi aştepta până diseară şi să vii în camera mea, cum am plănuit?

El pufni.

— Nu-mi place să te posed când soţul tău sforăie lângă noi de beat ce e.

— Dar asta e atât de incitant, iubitule, îi zise Judith, torcând ca o pisică. Dacă se trezeşte, o să aibă impresia că visează.

El se uită urât la ea, dar Judith ştia că ideea de a-i pune coarne lordului său chiar în faţa lui se potrivea cu umorul negru care îl caracteriza pe Richer. Şi ei îi convenea, căci îl ura pe William mai mult cu fiecare zi ce trecea. Era excitant să o încalece alt bărbat, în timp ce scumpul ei soţ dormea lângă ei.

— O să te am acum şi apoi din nou, mai târziu. Richer rânji înfricoşător, împingându-şi cu putere jumătatea de jos a trupului în ea.

Dorinţa lui fierbinte se potrivea cu a ei, cum ştia că va fi. Ea îşi desfăcu coapsele să-i facă loc, chiar dacă în acelaşi timp ofta şi îi spunea pe un ton dramatic:

— Faci cum vrei, Richer. Aşa e mereu.

El râse, dar râsul lui fu întrerupt de vocea tânguitoare a unui servitor aflat în faţa uşii.

— Milady, sunteţi acolo?

— Ce e? strigă Judith.

— Milady, repetă vocea tremurătoare. Ginerele dumneavoastră e aici. Rolfe d'Ambert vă aşteaptă.

Îi spuse repede lui Richer:

— Lasă-mă să plec, scumpule. Până la urmă va trebui să aştepţi până diseară. Fir-ar să fie! Ce naiba vrea?

Judith îşi aranjă în grabă corsetul şi părul. Îi strigă servitorului că avea să-şi întâmpine în curând musafirul.

— Mă fac nevăzut, îi zise Richer, în caz că şi-a adus soţia cu el.

Judith se uită speriată la el. Nu mai simţise niciodată nesiguranţă în vocea lui Richer. Se încruntă, şi ea un pic agitată.

— Da, aşa ar fi cel mai bine. Dacă lordul de Kempston s-a ataşat întru câtva de fiica mea vitregă, atunci ar fi bine să nu-şi amintească de tine. E posibil să fi discutat cu soţul ei despre tine, şi nu se ştie ce s-ar întâmpla până la urmă.

În sala impozantă de la Montwyn, Rolfe d'Ambert aştepta împreună cu doi dintre cavalerii săi. Nu era doar o

simplă vizită de curtoazie, iar Judith se sperie imediat ce văzu expresia ameninţătoare de pe chipul lui Rolfe. Nu părea deloc cordial, nu zâmbea nici măcar slab în chip de salut, pe când se apropia de el. Măcar Leonie nu era cu Rolfe, observă ea, sperând ca absenţa ei să-l facă mai puţin sigur pe el.

Judith înclină din cap cu graţie spre el.

— Lord Rolfe…

— Soţul dumitale, *madame.* Cât mă mai lasă să aştept?

— Să aştepţi? William nu se simte bine, Sir Rolfe. Servitorii au primit dispoziţii să nu-l deranjeze sub nicio formă.

— Atunci îţi sugerez să-l deranjezi dumneata, *madame.*

Ea îi oferi cel mai seducător zâmbet.

— Eşti sigur că n-ai vrea să-ţi petreci timpul mai degrabă cu mine? O să-i spun lui William mai târziu că ai fost pe aici.

— Mă tem că nu, îi zise Rolfe. Cu soţul dumitale vreau să vorbesc. Milady, îl trezeşti tu sau eu?

— Dar chiar *nu* se simte bine, insistă îngrijorată Judith. Mă… mă îndoiesc că v-ar recunoaşte, milord.

— Deja e beat aşa de devreme? întrebă Rolfe dezgustat.

Judith dădu din umeri. Mai bine să ştie, poate că n-ar mai deranja-o.

— Din păcate da, milord, William e rareori treaz.

— Înţeleg.

Rolfe se întoarse spre oamenii lui şi le zise:

— O să stăm aici şi vom aştepta până nu mai are nici un strop de băutură în el. Să-i daţi de ştire lui Sir Thorpe că nu ne vom întoarce azi. Mai bine să meargă la Warling. Fir-ar să fie! spuse el furios. Nu se ştie *cât* va dura!

Lui Judith îi era din ce în ce mai greu să-şi ascundă spaima care o copleşea.

— Ce aveţi de împărţit cu soţul meu, milord?

Rolfe o pironi cu ochii lui negri.

— Asta nu te priveşte pe dumneata, *madame.*

— Dar… dar nu puteţi pur şi simplu…

— Nu? o întrerupse el pe un ton scăzut. Îţi place să ai un beţivan drept soţ?

— Bineînţeles că nu. Reuşi să pară jignită. Am încercat să-l fac să se lase de băutură, dar nu poate. Nu am reuşit să-l ajut.

— Atunci, îmi vei mulţumi că te ajut. În curând o să-l vezi mişcându-se bine şi înţelegându-mă perfect. Acum te rog să-mi arăţi calea. Voi începe imediat această trebuşoară dezgustătoare.

Pe Judith o cuprinse panica, iar aceasta creştea pe măsură ce zilele treceau şi Rolfe d'Ambert nu se abătea de la sarcina pe care şi-o impusese. Chiar luase în considerare să-l ucidă pe lordul arogant, sau pe William, dar cu Rolfe nu ar fi reuşit, iar dacă murea William, Leonie avea să moştenească totul. Judith avea să fie alungată, fără o leţcaie. Era limpede că Leonie nu avea să-i facă vreun bine.

Şi-ar fi dorit să ştie de ce venise lordul de Kempston aici, dar el nu lua în seamă rugăminţile ei fierbinţi. Richer tot insista că-şi face griji degeaba, dar de ce era Rolfe d'Ambert aşa furios şi de ce era aşa de neclintit în hotărârea de a-l vedea pe William coerent şi raţional?

Lordul de Montwyn fu tuns şi îmbăiat de nenumărate ori, în ciuda blestemelor şi a încercărilor de a-şi îndepărta torţionarii. Fu îndopat cu mâncare, dar o vărsa. Nu i se dădea decât apă sau lapte de băut. Nu era băgat în seamă când cerea ceva mai tare sau când avea spasme incontrolabile. În tot acest timp, furia lui d'Ambert devenise aproape palpabilă, iar el o ţinea în frâu Dumnezeu ştie cum.

Judith nu putea decât să asiste şi să vadă cum tot ce realizase de-a lungul anilor se ducea pe apa sâmbetei. Singura ei speranţă era ca William să fie prea ameţit ca să-şi mai aducă aminte ceva din trecutul apropiat şi că,

odată ce d’Ambert îl lăsa în pace, William avea să se întoarcă la băutură.

Capitolul 41

Rolfe îşi trecu palma peste faţă, obosit. Îi era lehamite de încăperea asta, de bărbatul acela penibil care îşi băuse minţile.

— Dacă ai vrut să mă omori, de ce n-ai făcut-o mai repede?

Rolfe mai auzise tânguielile astea de zeci de ori în ultimele zile. William de Montwyn îşi plângea de milă şi suferea crunt. Dar mâinile nu-i mai tremurau aşa tare şi nici coşmaruri aşa dese nu mai avea.

Rolfe se hotărâse că aşteptase suficient. Îi răspunse în cele din urmă, strigând în încăpere, făcându-i să tresară pe Montwyn şi pe servitorii lui, pe oamenii lui Rolfe şi pe Lady Judith.

— Pentru că, milord, îi spuse Rolfe pe un ton tărăgănat, vreau să ştii de ce-mi doresc să te omor.

În voce nu se simţea nicio emoţie, iar William nu dădu crezare afirmaţiei. Ochii lui, care mai erau încă străbătuţi de vinişoare roşii, se fixară asupra lui Rolfe. Fusese îmbrăcat în acea dimineaţă, în ciuda protestelor, şi pus forţat la masă, unde îl aştepta un ospăţ cu bucate sănătoase. Nici nu le băgă în seamă, ci se uita fix la bărbatul răspunzător de starea groaznică în care se afla.

— Chiar aşa, Sir Rolfe? întrebă William sarcastic, cu o voce spartă. Fii bun şi spune-mi de ce.

— William, nu! Judith veni grăbită, alarmându-se. Nu-l provoca!

— Tu mă provoci, *madame,* spuse Rolfe cu asprime, ridicându-se şi venind în faţă. Afară cu toată lumea, le porunci el, încuviinţând din cap spre Sir Piers ca să-i arate că Judith avea nevoie de ajutor ca să părăsească încăperea.

— Îţi acorzi prea multă încredere! se lăudă William, dar nici măcar nu se ridică.

Rolfe aşteptă până când uşa se închise înainte să-l pironească cu privirea pe William.

— Acum mă ştii?

— Evident că te ştiu. Fiica mea tocmai s-a măritat cu tine, Dumnezeu să fie milostiv cu sufletul ei!

— Tocmai?

— Ce vrei să spui, domnule? vru să ştie William.

— S-au făcut trei luni de când m-am însurat cu fiica ta. Ştiai asta?

— Trei luni? William se dezumflă. Cum a... trecut atâta timp?

— Îţi mai aminteşti nunta? se auzi vocea lui Rolfe, ameninţătoare şi rece acum.

— În... mare parte.

— Şi înainte?

— Ai semnat contractul.

— Înainte de asta. Rolfe şuieră, aplecându-se peste masă. Înainte să vii la Crewel.

William oftă, exasperat.

— Auzi, dacă vrei să-mi spui ceva, atunci spune odată. Nu mă lua pe departe. Sunt foarte obosit.

— Vreau să-ţi aminteşti exact ce i-ai făcut fiicei tale!

Confuz, William se frecă la tâmple, încercând să se gândească. Ce făcuse de se enervase aşa amarnic ginerele său?

— A, da, îmi amintesc că era foarte supărată pe mine şi pe bună dreptate, recunoscu sincer William.

— Supărată? mormăi Rolfe. Doar a supărat-o ce i-ai făcut?

— Nu-mi caut scuze, spuse William copleşit de remuşcări. Nu i-am spus de nuntă pentru că nici nu-mi mai aminteam. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi primit ordinul regelui care insista ca ea să se mărite cu tine.

— La naiba! strigă furios Rolfe. Vorbeşti de fleacuri după ce ai bătut-o măr!

William se ridică încet în picioare, plin de furie.

— Ce ticăloşie e asta? Cum îndrăzneşti să insinuezi...

— A *fost* bătută, milord, forţată să se mărite cu mine, aşa cum mi-a mărturisit în cele din urmă. Eu, unul, n-am ştiut, dar Dumnezeu mi-e martor că toţi din jurul meu ştiau.

Roşul purpuriu se transformă în paloare cadaverică.

— Imposibil.

— E imposibil să nu-ţi aminteşti că ai comis aşa o ticăloşie?

William scutură din cap.

— Îţi spun sincer, fie că-mi amintesc sau nu, nu i-aş face niciun rău copilei. E tot ce mai am de la Elisabeth. N-aş putea să-i fac rău. O iubesc prea mult.

— O iubeşti? Rolfe era extrem de mirat. O iubeşti aşa mult că ai izgonit-o de aici şi n-ai vrut să ştii nimic de ea ani întregi?

— Ce minciuni sfruntate îndrugi acolo? vru să ştie William. Da... am trimis-o departe acum ceva vreme, când eram în mare suferinţă, asta îmi amintesc. Dar nu pentru multă vreme. Nu puteam să stau mult timp departe de singurul meu copil. Era... Îşi frecă tâmplele, încercând să-şi amintească. Judith mi-a jurat... Leonie era ocupată... eu... Judith mi-a jurat., eu... Doamne sfinte! Gemu. N-am recunoscut-o aici la Pershwick! *Nu-mi amintesc* când a crescut Leonie!

Se uita la Rolfe mirat, de parcă aştepta vreo lămurire din partea lui. Ginerele său se încruntă. Ceva nu era în regulă. Suferinţa bărbatului părea sinceră.

— Ce tot spui acolo, Sir William? îl întrebă Rolfe cu

grijă. Că în beţia ta credeai că Leonie mai e aici cu tine?

— Chiar era.

Vocea îi devenise o şoaptă. Rolfe oftă dezgustat.

— Dacă ai fi fost treaz când am venit aici, te-aş fi ucis pentru durerea pricinuită fiicei tale. Acum simt doar milă pentru tine. Se întoarse uşor şi se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! Nu ştiu cine ţi-a îndrugat minciunile astea despre Leonie a mea, dar Judith îţi poate spune...

Rolfe se întoarse cu ochii scăpărând.

— Neghiobule! Leonie mi-a zis.

— Nu! Pe tot ce am mai sfânt, nu! Să rămân fără o mână dacă i-am făcut vreodată vreun rău. Jur...

— Lasă-mă să mă gândesc! strigă Rolfe, iar William se supuse.

— Cine mai era cu tine când i-ai spus lui Leonie că trebuie să se mărite cu mine? îl întrebă Rolfe.

— Nici nu-mi amintesc că eram acolo şi te aştepta...

— Gândeşte-te, milord!

— Erau servitori... Guibert, omul lui Leonie... soţia mea.

Nu avea sens. Oamenii lui Leonie nu aveau motiv să-i facă rău, iar Judith nu era suficient de puternică să o bată pe Leonie. Nici Sir Guibert nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.

— Ce ţi-a zis Leonie când i-ai dat veştile? A vrut să plece din Pershwick?

— Ţi-am zis deja că era supărată. Nu mi-a zis o vorbă, dar s-a dus valvârtej în camera ei. Nu ştiu dacă a ieşit din odaia ei până a doua zi.

— Nici n-ai încercat să vorbeşti cu ea? vru să ştie Rolfe.

Ce era în neregulă cu omul ăla? William îşi plecă privirea cu umilinţă.

— Judith mi-a zis că nu ar fi fost bine, după ce uitarea mea impardonabilă îi provocase atâta suferinţă lui Leonie. A insistat să las totul... în seama ei. Vocea lui William era numai o şoaptă. Mi-a spus că aş încurca pregătirile. L-a pus pe Guibert să mă scoată la vânătoare. Vezi? încep să-

mi amintesc.

Rolfe se duse până la uşă şi îl chemă pe Sir Piers.

— Unde ai dus-o pe Lady Judith?

— Jos.

— Adu-o înapoi – imediat! Lui William îi zise; E femeie. Ce bărbat i s-ar supune fără să crâcnească?

— Toţi, recunoscu William. Mi-e ruşine să spun că nu-mi aduc aminte ultima oară când am tratat direct cu oamenii mei în orice privinţă.

— Vrei să-mi spui că soţia ta are sub control Montwyn de ani buni? îl întrebă Rolfe, nevenindu-i să creadă.

— Eu... desigur, şopti William.

Mintea lui William era tot înceată, dar un lucru devenea foarte limpede. Dacă credea tot ce-i spusese ginerele, atunci Judith nu era doar vinovată că-l păcălise să se însoare cu ea – şi da, asta îşi amintise – dar îl ţinuse şi departe de fiica lui. Nu ştia cum reuşise, dar o făcuse.

Soţul lui Leonie era furios că suferise aşa mult din cauza nunţii, dar William era dărâmat de durerea pe care o simţise fiica lui, când tatăl ei o abandonase atâta amar de vreme. De fapt, el o lăsase de izbelişte din cauza suferinţei sale, a voinţei slabe şi a unei femei care-l manipulase şi îl minţise cu o uşurinţă incredibilă atâta amar de vreme.

Îşi amintea prea multe deodată, iar cea mai neagră furie îl copleşea din adâncuri. El era vinovat. El lăsase să se întâmple asta, îşi lăsase soţia uneltitoare să-i acapareze întreaga existenţă.

Când intră în odaie, Judith văzu privirea ucigătoare a soţului ei şi îşi dădu seama că aflase ceva, cumva. Nu putea să mintă, căci William era treaz şi lucid. Nu-l mai văzuse aşa de când îl păcălise să se însoare cu ea. Se uita la ea de parcă voia să o omoare. Trebuia să-i ceară îndurare şi să tragă de timp până când rămâneau singuri şi ea putea să-l facă să se apuce iar de băut.

Teama ei era reală, căci se aruncă la picioarele soţului.

Lacrimile veniră repede şi ea se uită la el, implorând.

— William, sunt soţia ta, indiferent de ce crezi că am făcut. Ţi-am fost credincioasă şi...

Un dos de palmă o trimise pe podea.

— Mi-ai fost credincioasă? Aproape am murit de cât de credincioasă mi-ai fost! scuipă el.

Judith îşi atinse faţa roşie cu degetele. Avea un nod în stomac, amintindu-şi de ultima bătaie pe care o primise de la el. Nici nu mai era conştientă de prezenţa lui Rolfe. Ochii plini de ură ai soţului ei o ţineau pironită locului. Era sigură că nu va fi deloc milostiv. Trebuia să se salveze îndrugând minciuni.

— William, nimeni nu avea cum să te oprească să-ţi bei minţile. Nu-mi plăcea, dar ce era să fac?

— Mincinoaso! şuieră el, iar ea se dădu înapoi pe când el făcu un pas spre ea. M-ai încurajat să beau. Crezi că nu-mi dau seamă acum? Şi singura persoană care putea să mă ajute nu era aici. Te-ai asigurat tu. Te-ai asigurat că nu se va întoarce aici, în timp ce mă minţeai, spunându-mi că o vedeam des. De ce-ai ţinut-o pe Leonie departe de mine?

Judith îngheţă de groază. Cum de îşi dăduse seama? Disperată, se agăţă de primul lucru care-i veni în minte.

— Am făcut-o pentru tine şi pentru ea. Nu-ţi dai seama cât de distrusă ar fi fost să te vadă în starea asta? Am încercat să te salvez de ruşine. Şi lui Leonie am încercat să-i apăr inocenţa.

— Pe toţi Dumnezeii, tu chiar crezi că sunt atât de prost? izbucni William. Numai pe tine te protejai, creatură sinistră! Ştiai că nu te voiam. Ştiai că ai fi fost alungată dacă-mi veneam în fire. Aşa că mi-ai tot dat să beau. Şi cred că ai ţinut-o pe fiica mea departe, spunându-i că nu era bine-venită aici.

Văzu adevărul în ochii lui Judith şi întinse mâna după ea.

Rolfe îl opri. Nu-i stătea în fire să vadă cum e bătută o

femeie, deşi ştia ce o să-i facă William mai târziu, când nu mai era nimeni să-l oprească.

— Milord, aş dori să schimb două vorbe cu ea. Din tonul lui Rolfe se deducea şi continuarea: „înainte să faci ce vrei tu”.

William făcu un efort să nu se piardă cu firea. Îi era dator ginerelui său. Rolfe îi întinse o mână lui Judith şi o ajută să se ridice în picioare.

— De ce ai pus să fie bătută soţia mea?

Vocea lui era de un calm înşelător, iar Judith se uită spre William, aşteptând o reacţie. Dar nu i se citea nimic pe chip. Oare ştia deja de bătaie? Se uită din nou spre Rolfe.

— A fost necesar, spuse ea ca să se apere. Nu voia să se mărite cu tine. Crezi că voiam să stârnesc mânia regelui?

— Ai făcut totul singură, fără consimţământul soţului tău? o întrebă el moale.

— Nu mă puteam baza pe el nici s-o ducă la altar, zise ea cu dispreţ despre William, neîncercând să se ascundă. Porunca regelui trebuia împlinită.

— Erau şi alte căi! spuse cu furie Rolfe. Puteai să-mi dai de veste şi să laşi problema în seama mea!

Judith se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Chiar vrei să despicăm firul în patru, când tu voiai doar pământurile? Ţi-am *zis* că a fost forţată să se mărite cu tine. Ai primit ce-ai vrut. Ce mai contează cum ai obţinut asta?

Îi trebui multă stăpânire de sine să nu o lovească.

— Habar nu ai!

— Ba da! zise ea, râzând batjocoritor. De ce făcea atâta scandal? Avea suficiente lucruri de care să se ocupe. Ai vrut castelul Pershwick înainte să o ceri pe Leonie. Când am refuzat ambele oferte, ai cerut ajutorul regelui! Pe când rostea cuvintele, Judith păli. Eu… vreau să spun că eu…

— Judith! William îi întrerupse bâlbâială cu un oftat obosit. Câte oferte ai refuzat în locul meu? Cât timp ai fi ţinut-o pe Leonie nemăritată?

— Nu voia să se căsătorească, zise Judith. Nu vedeam de ce să renunţ... pământurile ei erau bine administrate. De ce să profite altcineva de pe urma lor?

Cei doi bărbaţi se uitară lung la ea, în tăcere.

— Ce am făcut aşa de rău? vru Judith să ştie. Leonie nu voia să se mărite. De ce l-ar fi refuzat categoric pe lordul de Kempston?

— Avea motive să mă refuze şi pe mine, dar habar nu ai, o întrerupse Rolfe cu răceală. *Madame,* pentru ce i-ai făcut lui Leonie meriţi să... dar nu e treaba mea. Tot ce ti-am cerut e numele celui care îţi execută ordinele, orice fel de ordine.

Îşi scoase bărbia înainte în semn de încăpăţânare.

— Niciun bărbat de aici n-ar ezita...

William o lovi din nou.

— Spune-i ce vrea să ştie sau jur pe ce am mai sfânt...

— E Richer Calveley! Judith spusese acel nume în speranţa că mărturisirea o va cruţa cumva. Nu se mai gândi la Richer şi nici nu ar fi vrut să-l mai apere. El e ofiţerul meu şi era singurul care ar fi putut să o forţeze pe Leonie, pentru că ea ştia de ce e în stare.

Rolfe se întoarse şi părăsi încăperea, lăsându-l pe William să se ocupe de soţia lui după pofta inimii.

Când îl găsi pe Richer Calveley în barăci cu oamenii săi, Rolfe se schimbă la faţă. Furia se ascundea adânc în fiinţa lui. Bărbatul era uriaş ca o brută, cu braţele şi pieptul puternice, cu mâinile enorme. Mai mult ca sigur, Leonie fusese bătută cu bestialitate. Micuţa lui soţie nu ar fi putut să se apere de un bărbat cu aşa o statură. Cât de curajoasă şi prostuţă fusese crezând că poate rezista unui asemenea monstru! Nu avusese nicio şansă, aşa că nici Calveley nu urma să aibă.

Când Richer văzu privirea lui Rolfe d’Ambert ştiu

imediat de ce era căutat. Preţ de o clipă o blestemă pe doamna fără de credinţă care îl dăduse lupilor. Dar ştia ce avea să se întâmple din clipa în care i se poruncise să o bată pe fiica lui Lord William.

Îi plăcuse s-o facă, pentru că doamna era nobilă, dar în acelaşi timp statutul ei reprezentase condamnarea lui. Nu conta cine-i poruncise s-o facă. Orice lord din acel ţinut l-ar fi ucis pentru că ridicase mâna asupra unei doamne. Iar acesta era chiar soţul acelei doamne.

Richer începu să transpire, întrebându-se cum va muri, căci numai moarte vedea în ochii lordului. Sfârşitul lui avea să fie cel mai crunt, o tortură care să dureze la nesfârşit. Nimeni nu putea să împiedice asta. Era înconjurat de oameni care îi executau ordinele, dar niciunul din ei nu ar fi îndrăznit să sfideze un bărbat ca d'Ambert. Era un sentiment îngrozitor, o teamă de care era conştient, ştiind că nu avea cum să oprească desfăşurarea evenimentelor.

— Tu eşti Richer Calveley? Rolfe nu aşteptă confirmarea, căci simţea frica omului. Tonul său era surprinzător de normal, totul sunând mult mai ameninţător. Te voi omorî pentru ce i-ai făcut soţiei mele. Scoate-ţi sabia.

Lui Richer îi luă o clipă să-şi dea seama ce norocos era, simţindu-se chiar fericit pentru că moartea lui nu avea să fie urmarea unei torturi. Lordul nu avea de gând să profite de rangul lui. Voia să poarte o luptă dreaptă, ba mai mult decât atât, pentru că nu purta armură, deşi Richer se bucura de ceva protecţie de la vesta din piele de pe el.

Richer chiar putea să învingă, dar în mintea lui se hotărâse să moară, iar asta îi distrusese şansele, îi slăbise curajul şi agilitatea. Odată ce avu sabia în mână, se clătină cu putere.

Sabia lui Rolfe găsi ţinta de la prima încercare, trecând prin carne şi oase ca să străpungă inima. Pe Rolfe nu-l

cuprinseră mila sau regretele că omorâse un om. El o vedea cu ochii minţii pe Leonie suferind din pricina acelor braţe uriaşe. Se întoarse şi ieşi înainte ca trupul mătăhălos al lui Calveley să se prăbuşească la pământ.

Capitolul 42

Pajiştea era plină cu flori de vară, încălzite de soarele după-amiezii. Prin contrast, pădurea din jur era întunecoasă şi mohorâtă; îi ascundea bine pe cei opt oameni şi caii lor.

Când se uită în direcţia lor, Alain Montigny fu mulţumit că cei şapte oameni ai săi nu puteau fi văzuţi. O ceată de hoţi şi cavaleri fără pământ, nişte lepădături asemenea lui, formau suita lui Alain, întreţinută din banii pe care vechilul de la Crewel îi furase pentru Alain. Dar acei bani dobândiţi cu uşurinţă nu-i mai stăteau la dispoziţie de când Erneis fusese descoperit. Alain îl trimisese repede de acolo, căci nu-i mai era de folos. Şi încă mai era supărat că Leonie fusese aceea care îl prinsese pe omul său asupra faptului.

Alain avea acum mare nevoie de bani. Cei câţiva călători pe care el şi oamenii lui îi jefuiseră aveau pungile uşoare, aşa că nu erau destui bani pentru hrana bandei sale. Oamenii voiau să se ducă pe drumuri mai umblate, mai departe spre sud, dar Alain avea motive personale să rămână unde era. Nu avea nici cea mai mică intenţie să plece până nu găsea prilejul să-l omoare pe omul vinovat de schimbarea dramatică din viaţa lui. Aproape că reuşise când dăduse foc morii din Crewel şi îşi scosese victima într-un loc în care putea s-o ţintească uşor. Ce ghinion neaşteptat avusese că săgeata lui nu nimerise o zonă vitală!

Îi lua prea mult timp să-l găsească pe Rolfe d’Ambert

departe de armata lui sau despărţit de escortă. Dacă Alain l-ar fi putut prinde singur, lordul putea fi învins şi omorât cu uşurinţă de oamenii lui. Apoi Alain ar fi putut să se însoare cu Leonie şi să redobândească tot ce era al lui, tot ce pierduse.

Erneis îi spusese că oamenii lui Leonie îl hărţuiau pe Lupul Negru. Cât o mai iubise Alain pe Leonie pentru asta! Tot Erneis îi spusese şi că fata era forţată să se mărite cu d'Ambert. La început, Alain se înfuriase. Dar apoi îşi zisese că era un lucru bun, pentru că Leonie avea să-şi urască mai târziu soţul la fel de mult ca şi Alain, deoarece fusese silită să-l ia de bărbat. Ar fi ajuns o văduvă perfectă. S-ar fi măritat cu Alain şi, cu sprijinul ei, l-ar fi rugat pe rege să-l ierte. Planul ar fi funcţionat, în întregime, căci care bărbat, fie el şi regele, putea să reziste farmecelor lui Leonie, putea să nu fie atras de trupul ei frumos, dacă se ajungea până la asta?

Alain scruta pădurea ca un şoim înfometat. De data asta, Leonie trebuia să vină. Mesajele nu ajungeau uşor la ea, căci sătenii erau mulţumiţi de noul lor stăpân. Un singur om era dispus să-i transmită mesajele lui Leonie. Ceilalţi îşi aminteau prea bine mâna de fier a lui Alain şi aveau probabil să-i spună lui d'Ambert că Alain era acolo. Alain se jură că îşi va aminti că el fusese odată stăpân la Crewel.

Leonie nu-i răspunsese la primele două bilete, dar era cu siguranţă greu pentru ea să vină singură la întâlnire, aşa cum îi ceruse. Dar d'Ambert era departe de Crewel, aşa că Alain aştepta cu nerăbdare s-o vadă... cu nerăbdare, dar şi cu teamă. Oamenii lui erau foarte agitaţi şi nervoşi. Îi era din ce în ce mai greu să-i convingă că, dacă mai aveau răbdare, vor pune mâna pe mai multe bogăţii.

O sumă mare i-ar rezolva lui Alain problemele şi i-ar potoli pe oamenii lui pentru o vreme. Oare să-i spună lui Leonie că avea de gând s-o răpească pentru

răscumpărare? Dacă accepta să plece cu el de bună voie, i-ar face viaţa mai uşoară. La urma urmei, nu trebuia să-i spună chiar totul. Putea foarte bine să-i dezvăluie doar o parte din planul lui.

Zgomotul cailor venind din direcţia greşită îi dădu fiori lui Alain, dar apoi o văzu. Ieşea din pădure cu escorta ei, dar dinspre Pershwick. Oştenii erau ai ei, purtau culorile domeniului Pershwick.

Leonie plecase imediat la Pershwick după ce primise al treilea mesaj de la Alain. Când ajunsese acolo, le spusese celor din escorta ei să plece, adăugând că va lua gărzi de la Pershwick pentru a o însoţi înapoi la Crewel, deoarece voia să petreacă o noapte la moşia ei. Nu voia ca vreunul din oamenii lui Rolfe să poată spune că ea se întâlnise cu un bărbat pe câmp. Dar nici nu voia să mai primească alte bilete de la Alain. Şi singurul mod de a le opri era să stea de vorbă cu el.

Îi era imposibil să plece singură de la Pershwick, căci Sir Guibert insistase să fie însoţită de cel puţin şase soldaţi şi nu putuse fi convins să-şi schimbe gândul. Dar erau oamenii ei şi, când le spusese s-o aştepte la marginea pădurii, nimeni nu comentase.

În văzul gărzii ei, se îndreptă încet călare spre Alain. Inima îi bătea mai tare pe măsură ce se apropia de bărbatul pe care nu-l mai văzuse de şase luni. I se părea mai mult timp, căci trecuse prin atâtea şi văzuse mai mult din lume decât în tot restul vieţii ei. Şi Alain pe unde rătăcise de când plecase? Bănuia că prezenţa lui în zonă însemna unul din două lucruri. Sau nu mai fugea, poate avea motive să creadă că va primi iertarea regală, sau era atât de disperat încât se simţea mai protejat acolo, aproape de fosta lui casă, decât altundeva. Bietul Alain!

Când îl văzuse ultima oară, un soare rece de iarnă îi luminase părul blond, dându-i culoarea aurului, şi îi îmbujorase obrajii, făcându-l să arate mai tânăr de douăzeci de ani. Apropiindu-se de el, se sperie de cât de

tras la faţă era. Trăsăturile lui vădeau o mare oboseală, iar în ochi avea o sclipire vicleană care o îndemna la prudenţă.

— Alain. Leonie îl salută rezervată când o ajută să descalece. Credeam că vrei să rămâi în Irlanda.

El zâmbi cu amărăciune.

— Da, aşa era. Dar când am ajuns aici, am aflat că neamul meu îl susţine cu îndârjire pe Henric. Nicio rudă de-a mea nu era dispusă să suporte neplăcerile cauzate de faptul că mi-ar fi acordat adăpost. Toţi au avut grijă să plec imediat după ce am venit.

— Îmi pare rău, spuse Leonie cu milă în glas, dar trebuia să treacă repede la subiect. Nu mi-ai spus niciodată de ce erai acuzat, Alain, şi am auzit nişte lucruri...

— Minciuni, zise el repede. Îi zâmbi cu afecţiune. Este aşa bine să te revăd, Leonie. Te simţi bine? Nu pari s-o fi dus rău cu Lupul Negru.

Ea îi răspunse aspru:

— Nu se poartă rău cu mine. Dar nu vreau să vorbesc despre el. De ce ai venit aici?

El păru dezamăgit.

— Nu ghiceşti? Când am auzit de căsătoria ta, m-am întristat pentru tine. Credeam că ai să-mi primeşti ajutorul cu dragă inimă.

— Mulţumesc, Alain, dar n-am nevoie de ajutor, îi răspunse ea cât mai politicos cu putinţă.

— Eşti *fericită* cu el?

Ea se uită în altă parte, părând tristă.

— Nu pot să spun că sunt fericită, dar nimic nu-mi poate schimba situaţia.

— Ai putea să fugi cu mine, Leonie.

Ea se întoarse iar spre el, surprinsă. Se gândise la fugă, dar, până când Rolfe nu se hotăra s-o părăsească, era sigură că va porni în urmărirea ei. Îi trebuia un refugiu, iar Alain nu putea să i-l ofere.

— Şi unde ai vrea să ne ducem?

Întrebarea ei venise din pură curiozitate, dar el o luă ca pe o acceptare.

— N-ai să-ţi regreţi decizia, Leonie. Îi zâmbi, luând-o în braţe. Jur să te fac fericită!

— Alain! strigă Leonie, încercând să-l împingă de lângă ea. Sunt căsătorită.

Dar el o ţinea strâns.

— O greşeală ce se poate corecta în curând.

Leonie deveni foarte calmă.

— Ce vrei să spui?

— Soţul tău îşi riscă viaţa în fiecare zi, îi răspunse Alain cu prudenţă. Şi acum se războieşte cu vasalii mei.

— Vasalii tatălui tău.

— E acelaşi lucru, zise el pe un ton tăios. Un astfel de bărbat, un războinic, va muri... curând.

I se făcu rău când înţelese. Primul mesaj al lui Alain venise la puţin timp după ce Rolfe fusese rănit. Poate că Alain fusese acolo. Poate că el fusese cel care trăsese săgeata.

— Alain, începu ea cu grijă, ai... înţeles greşit...

— Taci! şuieră el, cu trupul încordat. Ea îi surprinse privirea îndreptată spre Crewel şi se îngrozi să-şi vadă soţul ieşind din pădure, singur.

— Nu-ţi amesteca gărzile în asta, Leonie, spuse Alain, surescitat. Oamenii mei o să-l doboare cu uşurinţă.

— Poftim?

Nu vedea alţi oameni în sau pe lângă poiană. Dar, când Alain fluieră ascuţit, ştiu că Rolfe era în primejdie.

— Alain! Nu trebuie să-l ataci pe Rolfe!

— Taci, Leonie, spuse Alain, încrezător în sine. Va fi uşor. Strigă peste poiană: Stai pe loc, d'Ambert! Ai pierdut ce era al tău.

Rolfe abia îi văzuse pe îndrăgostiţi îmbrăţişându-se. Acesta era adevărul de care îi fusese groază. Se întorsese la Crewel să-i spună lui Leonie adevărul despre tatăl ei,

doar ca să afle că ea plecase la Pershwick. Apoi găsise un bilet de la Alain Montigny, lăsat din neglijenţă pe masa de scris. Căutând în continuare, mai găsise un bilet de la Montigny. Cele două bileţele erau îndeajuns pentru el să o considere vinovată, iar ce vedea acum în faţa ochilor lui era o afurisită de confirmare.

— Las-o să plece, Montigny!

— Vine cu mine, îi spuse Alain în zeflemea.

Leonie pufni, revoltată. Dar apoi totul se petrecu atât de repede, că nu mai avu timp să-l refuze pe Alain.

Oamenii ei încălecaseră şi veneau spre ei. Mult mai aproape, soldaţii lui Alain dădeau năvală printre copaci. Toţi cei şapte oameni ai lui Alain se năpustiră asupra lui Rolfe, care îşi scoase sabia iute ca fulgerul. Strigătul lui de luptă răsună în poiană, oprindu-i pe unii dintre atacatori, aşa că doar patru dintre ei dădură piept cu lordul.

Leonie ţipă la oamenii ei să se grăbească, dar niciunul nu-şi dădu seama că stăpâna lor voia să-l ajute pe Rolfe. Alain, încrezător în planul său, crezu că ea le poruncea oamenilor să-l atace pe Rolfe.

— Nu te teme, o linişti Alain, savurându-şi victoria, e puternic, dar acum este depăşit numeric.

— Nesăbuitule! strigă Leonie, iar Alain îşi înghiţi zâmbetul. Te-aş omorî înainte să-l ucizi tu pe el!

— Ai să-mi mulţumeşti…

Rămase tăcut pe când oamenii lui se întoarseră şi o luară la fugă înapoi în pădure – cinci din ei, iar doi zăceau morţi pe pajişte. Când văzu ce se întâmplase, Alain o apucă pe Leonie de mână şi o trase spre caii lor. Până la urmă, Rolfe nu venise singur, ci doar alergase înaintea oamenilor săi, ca să ajungă mai repede la Leonie. Doi cavaleri şi şase soldaţi erau acum alături de el. Iar gărzile lui Leonie se alăturaseră stăpânei lor.

Rolfe nu se clinti, ci îl înfruntă pe Alain de la câţiva metri.

— Dacă pleci cu el, Leonie, o să-l urmăresc şi îl voi omorî.

Alain îi dădu drumul imediat.

— Dacă te vrea aşa mult, poate să te aibă, îi spuse lui Leonie cu teamă în glas. Se sui pe cal, uitându-se la Rolfe să vadă dacă bărbatul mai solid vrea să-l oprească.

— Crede ce e mai rău, îi spuse ea lui Alain. Trebuie să-i spui... Alain! Vino înapoi! El intră călare în pădure, în direcţia în care o luaseră oamenii săi. Leonie îl mai strigă o dată, dar Alain nu se uită în urma lui.

Leonie se răsuci pe călcâie să-şi înfrunte bărbatul. Ochii lui erau întunecaţi de furie, iar pe chip i se întipărise o expresie de cruzime când îşi mâna încet calul spre ea.

— Milady, te lupţi cu soţul tău?

Ea abia îşi observase oamenii care se strângeau în jurul ei. Ce putea să le spună? Cum trebuia să li se pară asta? Nu voia să fie lăsată singură cu Rolfe, dar, desigur, nu putea fi vorba de o luptă.

— Răspunde-le, *madame,* îi porunci Rolfe.

— Milord, lasă-mă să-ţi explic, începu ea.

— Răspunde-le!

Ea respiră adânc.

— Milord, trebuie să le spui că n-ai vrut să-mi faci rău.

— O să le spun că nimeni nu mă desparte de nevasta mea. Voi omorî pe oricine încearcă. Cine vrea să moară, poate să se lupte cu mine.

Ea se întoarse cu faţa spre gărzi.

— Întoarceţi-vă la Pershwick. Mă duc cu soţul meu de bunăvoie.

— Dar, milady, spuse încurcat cel mai tânăr din ei, aruncând o privire spre Rolfe. Sir Guibert ne va omori dacă... dacă păţiţi ceva.

— Spuneţi-i doar că m-aţi escortat acasă la Crewel. Omul nu se clinti. Nu vreau să vină Guibert Fitzalan călare la Crewel să mă salveze, aţi înţeles? Vă voi biciui cu mâna mea dacă află ce s-a întâmplat aici. Acum plecaţi. Omul

tot nu se urnea din loc. Leonie oftă. E soţul meu. *Trebuie* să mă duc cu el. Nu-mi îngreunaţi situaţia, vă rog din suflet.

Îi făcu semn lui Rolfe să o ajute să încalece şi se supuse, dar fără tragere de inimă. Apoi Leonie ieşi călare din poiană, fără să aştepte pe nimeni. O porni spre Crewel. Oamenilor lui Rolfe nu le luă mult s-o ajungă din urmă.

Nu se întoarse nici măcar o dată să vadă dacă Rolfe era în spatele ei.

Capitolul 43

Săptămâna următoare trecu într-un vălmăşag de emoţii, Leonie oscilând între depresie profundă şi furie neputincioasă. Într-adevăr, Rolfe o urmă înapoi la Crewel şi o târî sus în camera lor. Ea se aştepta la ce era mai rău, dar el doar o încuie acolo. Mai târziu, află că el îşi băuse minţile în acea noapte.

Îi dădu drumul a doua zi, dar nimic nu se schimbase. Nu voia s-o asculte când încerca să-i explice că nici prin minte nu-i trecuse să fugă cu Alain. Refuza s-o asculte. Nu voia să-i vorbească. Servitorii o evitau de teamă să nu-l mânie.

Cel mai rău era că Wilda şi Mary fuseseră alungate, lăsând-o profund mâhnită. Nu mai avea pe nimeni cu care să stea de vorbă.

„Dacă Rolfe ar pleca, tensiunea ar deveni suportabilă”, îşi spuse ea. Dar el nu se întoarse la asediul de la fortăreaţa Warling. Nu plecă nici la vânătoare. Rămase lângă Leonie, totuşi departe de ea, de parcă nu avea încredere în el să stea cu ea, dar nici s-o lase singură.

Leonie ştia exact ce gândea el. Se aştepta să fugă, iar el stătea acolo să se asigure că n-o face. Găsind cele două bilete de la Alain făcute ghem pe podea în ziua când o încuiase în cameră, înţelese cum o găsise Rolfe şi ce concluzii trăsese. Ştia ce şocantă fusese pentru el scena din poiană, dar nu avea nicio şansă să îndrepte lucrurile câtă vreme soţul ei nu voia s-o asculte.

Nici nu dormea cu ea în patul lor, ci îşi făcuse un culcuş

din paie în anticameră, stând ca un paznic la uşa ei.

Ştia că nu o mai putea duce aşa mult timp. Frustrată şi mânioasă, Leonie deschise uşa care o despărţea de bărbatul ei. Rolfe avea ochii deschişi. Se uita fix în tavan. O ignoră şi asta o enervă la culme. Se uită în jur prin anticameră după ceva cu care să arunce în el.

— Să nu faci asta, te rog, Leonie, zise cu o voce joasă şi ameninţătoare.

— De ce nu? întrebă ea furioasă. Pe urmă poţi să mă baţi şi să terminăm odată cu asta!

— Să te bat? Rolfe se ridică în capul oaselor pe paie. Am omorât un om pentru că a făcut aşa ceva şi tu îndrăzneşti să gândeşti că eu…

— Ce?

— Calveley a murit de mâna mea, îi spuse el simplu. Nu l-am putut lăsa să trăiască după ce ţi-a făcut.

Leonie era uluită.

— Cum de-ai ştiut? Eu nu am spus niciodată…

— Săptămâna trecută am plecat de aici şi m-am dus la tatăl tău, asigurându-mă că este îndeajuns de treaz ca să-mi accepte provocarea. Întrucât citea panica în ochii ei, el continuă, iritat: Nu ţi-am omorât tatăl, femeie. Nu e aşa ticălos cum am crezut. Nevastă-sa l-a făcut să bea peste măsură. Are o fire slabă şi nu e complet lipsit de vină, dar nu a poruncit să fii bătută, Leonie. Nu a ştiut nimic, nici măcar că ai fost la Pershwick în toţi anii ăştia, a încheiat el pe un ton mai blând.

— Cum… de n-a ştiut? spuse ea în şoaptă, aproape şocată, iar Rolfe îi explică totul.

— Acum are remuşcări că te-a neglijat atât de mult, îşi termină el vorba.

Ei i se făcu rău. De ce nu se străduise mai mult pe vremuri să-l înţeleagă? Ar fi putut să-l cruţe pe tatăl ei şi pe ea de atâtea nenorociri. Poate ar fi aflat adevărul mai devreme.

— Mă duc acum la el!

— Nu!

— De ce nu? strigă ea. Cum poţi să spui *nu?*

— Dă-i omului o şansă să-şi redobândească respectul de sine, Leonie! zise Rolfe cu fermitate în glas. Va veni el *la tine* când va fi pregătit. Să fii sigură că aşa va face.

Ea se uită urât la el, venindu-i lacrimi în ochi.

— Nu îţi ascunde refuzul sub sentimente nobile! îmi spui ca să mă ţii prizonieră aici. De ce tăgăduieşti?

— Blestemat să fiu! explodă Rolfe. Ajunse la ea din doi paşi, nepăsându-i că era dezbrăcat. M-am întors aici într-un suflet să-ţi spun tot ce am aflat despre taică-tu şi te-am găsit fugind cu iubitul tău!

— N-a fost niciodată iubitul meu!

— Mincinoaso! Mâinile lui o strânseră de umerii cu putere. Nu m-ar mira să fi lăsat biletele alea pe afară ca să mă atragi în capcana lui. *Ai ştiut* că avea oamenii pregătiţi să mă atace, nu?

— Acum ştiu, dar atunci nu ştiam. Cum să fi ştiut? Nu-l mai văzusem până în acea zi, ţi-o jur.

El era în culmea furiei, zgâlţâind-o cu putere.

— Erau două bilete!

— Ba nu, erau trei! ţipă şi ea la el. Dar nu le-am dat atenţie primelor două. Voiam doar să văd ce face Alain aici. Insista atâta să mă vadă. Şi de ce aş fi lăsat biletele la vedere pentru tine, când mi-ai spus că nu ştii să citeşti? Dacă e cineva mincinos, tu eşti acela!

Rolfe evită total subiectul.

— Ce ţi-a spus, Leonie? o întrebă, întunecându-se la faţă, dar îndulcindu-şi tonul.

Ea nu se lăsă păcălită de tonul lui mai blând.

— Că vrea să mă ajute, pentru că e convins că sufăr în căsnicia cu tine. Îşi coborî şi ea tonul. Dar nu cred că de asta m-a atras acolo. Cred că oamenii care te-au atacat erau acolo să-l ajute în caz că refuzam să fug cu el. Cred că voia să mă răpească pentru răsplată.

Îşi lăsă ochii în jos. Era o greşeală, căci, deodată,

deveni foarte conştientă de goliciunea lui. Şi Rolfe îşi dădu seama. Nu ştia dacă trebuie s-o creadă, deşi o dorea din tot sufletul.

Când o strânse în braţe, Leonie era şocată. Cum de putea fi cineva atât de schimbător? încercă să se elibereze.

— Rolfe, nu!

El o strânse cu violenţă.

— Nu este corect, Leonie. Îmi rosteşti numele ca să-mi slăbeşti voinţa.

— Cum poţi…

— Uite, bine! Doamne, cât te doresc. Nu mă pot împotrivi pasiunii şi nici n-o să mai încerc.

Rolfe nu ştia, dar acele cuvinte avură asupra ei efectul unei vrăji, făcând-o să-şi dea brusc seama că el o iubea cu adevărat – era doar prea încăpăţânat s-o recunoască.

De fapt, tot ce dorise vreodată Leonie de la el era iubire. Dacă ar fi avut dragostea lui, i-ar fi dat totul, inima, viaţa, copiii ei.

Îi arătă o pasiune egală cu a lui, iar Rolfe fu aproape copleşit de răspunsul ei. O luă pe sus şi o duse în patul mare în care nu fusese în stare să doarmă singură. Acolo făcu dragoste cu ea, folosindu-şi mâinile, buzele, tot corpul, arătându-i prin dorinţa lui arzătoare cât o iubea.

Şi Leonie îl iubi la rândul ei, fără să se gândească la altceva decât la acea clipă. Era al ei şi ea lăsă bucuria s-o conducă, fericită că el era cu totul al ei.

Capitolul 44

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Rolfe plecase din camera lor. Dar, cum aşa îi era obiceiul, Leonie nu-şi făcu prea multe griji. Aşa că mai târziu, fu şocată să afle că el se întorsese la armata lui şi nu avea să revină acasă prea repede. Cum putuse să plece fără să-i spună o vorbă? Totul se rezolvase între ei? Nu era sigură, începu chiar să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase toate acele sentimente şi senzaţii minunate din noaptea trecută. Auzise oare în cuvintele lui doar ce voise să audă?

Se retrase în camera ei şi nu ieşi două zile de acolo. Ar fi putut să moară, dacă era după grija celor din casă. Mâncarea îi era lăsată la uşă, dar asta era totul. Ce importanţă avea pentru acei oameni că ea se simţea străină aici? Se simţea ca o intrusă şi asta o distrugea! Nu putea să trăiască aşa, pur şi simplu nu putea.

Când se aventură afară să roage o servitoare să-i pregătească o baie, descoperi că Amelia era încă la castel şi se purta ca stăpâna casei. Aceasta era ultima lovitură. Leonie se hotărî să plece. Doar să încerce Rolfe s-o aducă înapoi!

Îşi făcu bagajul, luând un singur cufăr, ca să nu bată la ochi, şi porunci să fie dus jos. Aşa departe ajunsese. Sir Evarard avea ordin să-i pună la dispoziţie o escortă de cincisprezece oameni dacă pleca undeva. Oamenii

trebuiau să stea cu ea până se întorcea. Lui Evarard îi displăcea să lase atâţia oameni să plece din Crewel dacă nu era un caz de urgenţă. Garnizoana avea puţini soldaţi, o informă el, toate rezervele ducându-se să îngroaşe rândurile armatei lui Rolfe. Aşa că bărbatul refuză cu fermitate s-o lase să plece.

Când Leonie o găsi pe Amelia, trecu direct la subiect.

— Plec. Nu mă voi întoarce, indiferent cât mă va ruga. Eşti mulţumită, Amelia?

Femeia mai în vârstă era prea încântată ca să mai pretindă contrariul.

— Da, sunt.

— Aşa mă gândeam şi eu. Atunci vrei să mă ajuţi? Sir Evarard nu vrea să dea drumul oamenilor în numărul pe care Rolfe insistă să îi am ca escortă. Dar pare să fie binevoitor faţă de tine. Poţi să-l convingi să se răzgândească? Spune-i că nu plec decât pentru câteva ceasuri.

— Dar, dacă e nevoie de soldaţi aici…

— Se vor întoarce la Crewel de îndată ce voi fi în siguranţă între zidurile castelului Pershwick, o asigură Leonie.

— Pershwick? Dar Rolfe te va găsi acolo. N-ai putea să pleci din Anglia?

Leonie oftă dezgustată.

— Nu am intenţia să mă ascund, Amelia. Nu contează dacă mă găseşte Rolfe, căci Pershwick va fi închis pentru el.

— Aşa deci. Amelia zâmbi. Era chiar mai bine decât sperase. Căci, dacă nevasta lui Rolfe îşi punea oamenii să-l oprească, asta avea să rupă relaţia lor pentru totdeauna. Nu o va vrea înapoi după o asemenea comportare. Poţi să-l laşi pe Evarard în seama mea, spuse ea cu multă amabilitate.

Evarard îi permise lui Leonie să plece de la Crewel, deşi figura lui nemulţumită exprima împotrivirea.

Drumul scurt până la Pershwick le luă mai mult ca de obicei din cauza căruţei pentru bagaje în care era cufărul lui Leonie. Iar când ajunse acolo, află că Sir Guibert lipsea toată ziua. Asta era foarte bine, căci el ar fi dezaprobat venirea ei, Leonie o ştia, şi poate chiar ar fi încercat s-o împiedice. Nu prea mai avu ce face la întoarcere, deoarece Leonie se instalase deja la Pershwick.

Ea însăşi dădu ordine pentru întărirea pazei la castel. Escorta ei ar fi putut avea bănuieli în privinţa tuturor acelor pregătiri, dar Leonie încercă să le facă în secret, aşa că nu mai puteau face nimic când li se confirmară suspiciunile. Pregătirile importante odată terminate, îi lăsă pe cei din escortă să plece, explicându-le că nu se mai întorcea la Crewel şi poruncindu-le să se întoarcă fără ea.

Mătuşa Beatrix era înţelegătoare. Wilda, în schimb, aduse obiecţii surprinzătoare. Era dezgustată că Leonie o lăsa pe Amelia să-l aibă pe Rolfe fără luptă. Sentimentele ei faţă de Amelia erau destul de puternice şi-i dezvălui că Amelia fusese cea care poruncise ca ea şi Mary să fie date afară de la Crewel. Dacă Amelia putea folosi mijloace necinstite pentru a obţine ce voia, de ce nu-şi arăta Leonie spiritul combativ? Leonie o ţinu pe Wilda ocupată, ca să nu fie nevoită s-o asculte.

Dar nu putu să facă acelaşi lucru cu Sir Guibert. Când se întoarse pe seară şi află de planurile ei, se înfurie. Traversă sala după ea, aruncându-i o privire fioroasă pe când se apropia.

— Ţi-ai pierdut minţile? o întrebă el fără s-o salute nici măcar din cap. Vrei să te războieşti cu soţul tău? Nu pot...

— Nu-i declar război, îl întrerupse Leonie. Doar refuz să mai stau cu el.

— Nu poţi să faci asta! îi spuse repede Guibert. Prin mila lui Dumnezeu, Leonie, el e acum stăpânul tău. Eşti legată de el pentru restul zilelor tale!

Adevărate sau nu, vorbele lui o iritară. Nu avea să

cedeze. Dar avea nevoie de sprijinul lui Guibert, aşa că făcu un lucru pe care nu-l făcuse niciodată. Izbucni în lacrimi, cântărind efectul pe care îl avea plânsul ei asupra unui om care îi fusese ca un tată. Printre suspine sfâşietoare, îi mărturisi totul lui Guibert, fără să omită nimic, nici măcar că purta în pântece copilul soţului ei – al doilea copil al lui.

Însă ce îi spuse despre Amelia nu era atât de şocant pentru el cum sperase ea, căci uitase că situaţia ei, deşi dureroasă, nu era unică.

— Nu eşti tu prima femeie căreia i s-a cerut să crească bastarzii soţului ei, Leonie, o dojeni Guibert cu blândeţe. În realitate, era şocat de comportamentul lui Rolfe şi mâhnit pentru Leonie, dar, dacă o menaja, nu-i făcea niciun bine acum.

— Dacă ar fi numai asta, aş suporta, spuse ea. Dar soţul meu nu a alungat-o pe mama copilului său. I-am cerut-o, dar m-a refuzat. Se făleşte cu ea în casa mea. Îi dă responsabilităţi care sunt de drept ale mele. Mă simt ca a doua soţie!

— Exagerezi, Leonie.

— Nu, deloc! Ţi-am spus sincer cum a fost, zise ea. Am încercat să suport, Guibert. Dacă… dacă sentimentele mele n-ar fi aşa învălmăşite, eventual aş putea. Dar…

— Îl iubeşti?

— Da, spuse Leonie, plângând de-a binelea acum. M-am luptat cu mine însămi să nu-l mai iubesc. Ştiam că dragostea asta nu-mi va aduce decât suferinţă. Iar el se aşteaptă să-l împart în continuare cu femeia aia. Nu mai pot. Mă omoară, Guibert.

Sir Guibert oftă.

— Nu văd ce speri să realizezi venind aici, Leonie. Omul a asediat castele mai solide ca ăsta şi le-a cucerit.

— Nu ar face asta aici! îi spuse Leonie. Sunt soţia lui.

Guibert scutură din cap.

— Crezi că asta îl va opri? Ăsta-i chiar motivul pentru

care nu va pleca de la poarta noastră închisă.

— Nu, Guibert, spuse ea cu încredere în voce. Rolfe mai are două castele de cucerit. Nu-şi va lua armata de acolo, lipsind-o de victoria aşteptată, ca să vină aici. El va veni, da, dar eu o să-i spun răspicat ce simt – chiar dacă trebuie să zbier peste ziduri. Va trebui să-mi accepte decizia.

— Ştie în ce stare eşti? o întrebă Guibert cu viclenie.

— Nu, recunoscu ea, uitându-se la el şi apoi ferindu-şi privirea. N-o să-i ofer acest pretext să mă forţeze să mă întorc cu el la Crewel.

— Mă voi ruga să te lase în pace, spuse el, oftând. Dacă nu – scutură din cap -, Dumnezeu să ne ajute!

Capitolul 45

În zilele următoare, Leonie se îngrijoră din pricina presimţirilor rele ale lui Guibert, căci era convinsă că Rolfe avea să vină imediat la Pershwick, dar se înşela. Zilele se făcură săptămâni, şi el tot nu venea. Iar ea era la fel de nefericită ca întotdeauna.

După două săptămâni, Leonie deschise din nou castelul Pershwick, lăsând viaţa să-şi reia cursul normal. Îi trimise înapoi pe oştenii ceruţi de la alte castele şi îşi ţinu propriii oameni în stare de alertă. Magaziile erau pline cu recolta recentă, aşa că nu-şi făcea griji pentru hrană. Timpul trecea încet, răpindu-i şi ce îi mai rămăsese din buna dispoziţie. Erau aproape patru săptămâni de când plecase din Crewel. Avea deja două luni şi jumătate de sarcină şi o talie mai groasă, pe care rochiile de-abia i-o puteau ascunde. Era dezgustată, pentru că voise să-i dea lui Rolfe un ultimatum fără să aducă vorba de copil.

Într-o zi neobişnuit de caldă pentru acel anotimp, Leonie stătea pe parapetul castelului şi se uita la soţul ei cum se apropie de castel. Patru din cavalerii lui îl urmau călare. Dar, dincolo de ei, văzu ceva care îi îngheţă sângele în vine.

— Sfântă Fecioară, şi-a adus întreaga armată!

Păreau să fie o mie de oşteni care se îndreptau spre Pershwick. Armata s-a oprit la mare distanţă de raza de acţiune a armelor din castel. Oare asta însemna că Rolfe se aştepta la o luptă în toată puterea cuvântului?

— Te-am avertizat, milady, spuse prietenul şi vasalul ei cu mâhnire în glas.

Leonie îşi luă ochii de la priveliştea înspăimântătoare de sub ziduri şi nu făcu nicio încercare să-şi ascundă frica de Guibert.

— O să poruncesc să se deschidă poarta, zise el.

— Nu, îi replică ea, iar el rămase năucit, după care afişă o expresie nefericită.

— Domnul să ne aibă în pază, Leonie, ce e în capul tău? Nu mai e doar un capriciu de femeie. Stăpânul tău e foarte serios.

— Îţi spun că nu o să ne atace, insistă ea. Şi-a adus armata doar ca să mă sperie.

— Şi ne-ai risca vieţile pe baza acestei presupuneri? strigă el.

— Guibert, te rog, stărui Leonie. Soarta mea se va decide aici. Lasă-mă să ascult măcar ce are să-mi spună. Dacă mă predai fără să vorbesc cu el, nu va crede niciodată că trebuie să-mi ia sentimentele în seamă.

Guibert se uită din nou la oamenii lui Rolfe. Un nobil nu mobiliza o armată de mercenari dacă nu avea intenţia s-o folosească. Leonie îşi făcea iluzii. Lupul Negru era pregătit de atac.

— Deci vrei să vorbeşti cu el? o întrebă Guibert şi, când ea îi confirmă, îi mai puse repede o întrebare: N-ai să-l provoci, nu?

Leonie scutură din cap.

— Voi avea grijă, dar trebuie să ştie că sunt fermă. Cum altfel am putea ajunge la o înţelegere? Dar îţi jur, dacă nu merge bine, mă voi preda.

— Foarte bine, oftă Guibert. Dar nu uita de mândria unui bărbat, milady, nu-l face să-şi iasă din sărite. Mândria poate împinge un bărbat să facă lucruri pe care nu le vrea, de dragul onoarei.

Rolfe şi cavalerii lui ajunseră în faţa porţii şi se opriră. Rolfe cercetă cu atenţie zidurile fortificate de fiecare

parte a porţii, armele îndreptate spre el şi poarta încuiată. Atmosfera era încărcată de tensiune.

Rolfe ceru să i se deschidă şi fu refuzat. Leonie îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i reacţia. Cât de departe avea Rolfe de gând să meargă de dragul onoarei?

— Doamna şi soţia mea e aici?

— Da, sunt aici, milord, îi strigă Leonie de sus.

— Apleacă-te puţin, nu te văd, *madame,* îi strigă el de jos.

Ea se aplecă. Îl vedea în întregime acum. Purta armura completă şi, pentru că nu-şi scosese coiful, ochii nu i-i putea vedea.

Rolfe îşi mână calul de luptă ca să ajungă sub ziduri.

— Ai pregătit castelul Pershwick de asediu?

— Castelele trebuie să fie întotdeauna pregătite de luptă, spuse ea pe un ton evaziv. Te-aş întreba şi eu de ce ţi-ai adus toată armata aici.

— Păi, ca să-ţi fac pe plac, strigă el. Nu vrei război?

Leonie spuse pe nerăsuflate:

— Îmi iau precauţii, milord, nimic mai mult.

Vocea lui izbucni mândră.

— Împotriva mea!

— Da!

— De ce, Leonie?

Răspunsul ei era prea stânjenitor să i-l strige de sus, dar trebui să-l rostească.

— Milord, n-o să mai stau la Crewel cu... Lady Amelia a ta în casă.

— Nu te aud, Leonie.

Totuşi, ea *îl* auzise destul de bine. Voia oare s-o facă de ocară? Leonie se îmbărbătă şi se aplecă mai mult peste parapet.

— Am spus că n-o să mai stau la Crewel cu Amelia acolo!

— Despre *asta* e vorba? Părea că nu-i vine a crede.

— Da.

Şi apoi se întâmplă ceva incredibil. Rolfe izbucni în râs. Îşi scoase coiful, iar hohotul deveni din ce în ce mai puternic. Trecu peste ziduri şi ajunse în castelul cufundat în tăcere.

— Veselia dumitale e deplasată, milord. Leonie avea un ton plin de amărăciune. Vorbesc serios.

Se lăsă tăcerea pentru un timp, apoi el spuse cu asprime:

— Ajunge, Leonie. Dă ordin să se deschidă poarta.

— Nu!

Expresia lui era posomorâtă şi încăpăţânată.

— Nu? M-ai auzit spunând că nimeni nu mă va despărţi de soţia mea. Inclusiv tu, nevastă!

— Ai zis şi că vei omorî pe oricine o să încerce. Inclusiv pe mine, milord?

— Nu, bineînţeles, Leonie, dar dacă mă obligi să dărâm zidurile astea, mă îndoiesc că vor mai rămâne mulţi în viată să reconstruiască Pershwick. Vrei să-ţi moară oamenii?

Ea îi spuse pe nerăsuflate:

— N-o să îndrăzneşti!

Rolfe se întoarse spre cavalerii lui.

— Sir Piers, ordonă-le să dea foc la sat! strigă el.

— Rolfe, nu! ţipă Leonie.

El se întoarse din nou spre Leonie, aşteptând.

— Poţi… veni înăuntru, milord… singur. Şi doar ca să vorbim. Eşti de acord?

— Porunceşte să se deschidă poarta, spuse el cu răceală.

Trăsăturile lui Leonie exprimau înfrângerea. Rolfe o demascase. Avantajul ei era pierdut şi o ştiau amândoi. El ştia că e în siguranţă în castelul ei, căci avea o armată afară.

— Fă cum spune el, Sir Guibert, zise Leonie încetişor. Îl aştept în sală.

— Nu te simţi jignită, Leonie, îi spuse el cu blândeţe.

Poate c-o să-ţi dea ce doreşti, ştiind acum ce puternică eşti.

Dădu tristă din cap şi plecă.

Guibert se înfurie, uitându-se la ea cum pleacă. Nu suporta s-o vadă atât de necăjită. Nu era de acord cu ce făcuse, dar motivele ei erau de înţeles. Mânios, se duse să-l întâlnească pe Rolfe d’Ambert.

Capitolul 46

Rolfe intră călare în curtea interioară şi apoi coborî de pe calul său de luptă uriaş. Era furios. Plecase de la Crewel cu inima uşoară, hotărât să creadă că Leonie îl iubea. La urma urmei, cum ar fi putut să-i răspundă cu atâta pasiune dacă îl iubea pe Montigny? întrebarea era irelevantă acum că Alain era mort şi îngropat. Rolfe nu fusese acolo să vadă cu ochii lui, dar i se spusese ce se întâmplase. Într-o acţiune din cele mai nesăbuite, tinerelul acela zănatic reuşise să intre în castelul Blythe şi să-i incite pe asediaţi să atace mica tabără a lui Rolfe din afara zidurilor. Apoi îi condusese la Warling, crezând că asediaţii de acolo vor ieşi din cetate şi i se vor alătura lui. Ei nu o făcuseră, dar, oricum, nu ar fi făcut nicio diferenţă. Sau Montigny era sărac cu duhul, sau subestimase cu mult dimensiunile armatei lui Rolfe. Nici nu se dăduse o bătălie în adevăratul sens al cuvântului. Montigny strânsese mai puţin de o sută de oameni. Fuseseră repede înfrânţi şi mulţi muriseră, printre care şi Alain Montigny.

Cei asediaţi în fortăreaţa Warling, asistând la măcel, au înţeles repede că trebuie să se predea.

Rolfe nu fusese acolo să vadă ce întorsătură uimitoare luaseră evenimentele, pentru că fusese chemat în Normandia la doar câteva zile după despărţirea de Leonie. Îşi petrecuse ultimele săptămâni îngrijindu-se de

proprietăţile răposatului său frate.

Fusese o perioadă zbuciumată, în care încercase să-şi pună în ordine sentimentele pentru fratele său. În cele din urmă, îşi dăduse seama că nu avea niciunul. Nu era prea mâhnit de moartea lui. Însă descoperise că nu voia să-i ignore pe văduvă şi copiii ei. Una peste alta, fusese o perioadă chinuitoare.

Şi apoi! Să vină acasă şi să afle că Leonie se baricadase la Pershwick în tot acest timp şi că era gata să se lupte cu el ca să rămână acolo! încă o dată îşi bătuse joc de încrederea lui! Hotărâse că asta era ultima oară că îl jignea. Dacă era atât de pornită împotriva lui, încât să facă aşa ceva, atunci el n-o mai voia înapoi. Decizia lui era fermă.

Sau cel puţin aşa crezuse. Timp de trei zile rezistă tuturor impulsurilor de a se răzgândi. Problema era că o voia din tot sufletul pe Leonie înapoi, cu orice preţ. Îşi adusese armata acolo pentru a i-o dovedi. Şi acum, să descopere că toată drama lui era cauzată numai de gelozie! Nu ştia dacă dorea s-o acopere cu sărutări sau să o strângă de gât.

Nu ştia decât un lucru. Ea nu avea să scape de represalii. Trebuia s-o facă să înţeleagă că nu putea fugi la vasalii ei de câte ori ei aveau o neînţelegere.

Chiar dacă furia lui Rolfe se prefăcuse în mare parte în exasperare, nu rămase aşa. Sir Guibert se întâlni cu el în curtea interioară şi îi spuse răspicat că Leonie nu avea să plece de la Pershwick decât de bunăvoie. Era pregătit să facă faţă asediului cu toată forţa necesară.

Rolfe se albi la fată.

— Înţelegi pentru ce cauză eşti gata să mori?

— Da, milord.

— Ştii şi că gelozia soţiei mele e nejustificată? Există un motiv întemeiat pentru care Lady Amelia trebuie să stea la Crewel. Nu-mi convine, dar aşa trebuie să fie.

— Ne dăm seama că e un copil la mijloc, îi răspunse

Guibert, fără teamă.

— De ce „noi”?

— Lady Leonie nu ar fi luat măsuri aşa drastice dacă ar fi avut doar bănuieli.

Rolfe se încruntă.

— Ţi-am zis că gelozia ei e nejustificată. Copilul nu o priveşte pentru că a fost conceput înainte să mă însor cu ea.

— Atunci trebuie să o convingi şi pe ea de asta, milord, pentru că sigur crede altceva.

Rolfe înţelese în sfârşit. Afirmaţia vasalului fusese pragmatică. Era şi aşa destul de rău că Leonie aflase de copil, când el sperase să o cruţe de acest adevăr cât mai multă vreme cu putinţă. Dar să creadă...

— Du-mă la ea, îi ceru Rolfe, din nou furios că Leonie avea asemenea idei prosteşti în minte. Era clar ce părere avea despre el. Îşi aminti de îndoielile pe care le avusese când o lăsase pe Amelia să stea la Crewel, dar tot nu bănuise ce concluzii avea să tragă Leonie din indulgenţa pe care i-o arăta fostei sale amante.

Privindu-l pe Rolfe traversând sala spre ea, Leonie fu surprinsă de teama ei şi mai ales de marea mândrie pe care o simţea văzându-l. Trebuia să respecte un bărbat care îşi urmărea scopul cu atâta tenacitate.

Adevărul era că Leonie nu voise ca el să cedeze rugăminţilor ei dacă această cedare l-ar fi lăsat tânjind după Amelia. Asta nu ar fi făcut bine nimănui. Leonie voia să lămurească lucrurile o dată pentru totdeauna.

Rolfe se opri la câţiva metri de soţia lui, studiindu-i postura şi mimica. Ea stătea în spatele unui scaun, cu degetele încleştate de spătarul înalt, de parcă voia să ţină scaunul între ei. Bărbia îi era ridicată sfidător, dar în ochi i se citeau nesiguranţa şi teama.

— Chiar a fost nevoie să vii aici cu o armată, milord? îl întrebă ea pentru început.

El ar fi putut să râdă, căci erau vreo zece oameni

înarmaţi în sală, precum şi bravul ei vasal şi mai mulţi şerbi fioroşi care nici nu încercau să-şi ascundă dispreţul pentru Rolfe d'Ambert.

— Să te bucuri că am făcut-o, nevastă, pentru că, dacă veneam aici singur, te-ai fi încăpăţânat în nebunia ta şi m-ai fi obligat să iau măsuri drastice mai târziu.

Ea izbucni:

— Nu e o nebunie să... Închise gura. N-o să mă contrazic cu tine. Ce vrei să faci acum?

— Să te iau înapoi.

— Şi dacă refuz să plec de aici? O să-mi ataci castelul?

— O să-l rad din temelii, îi răspunse el. Sunt tentat să dărâm Pershwick oricum. Trăsăturile i se aspriră. Nu poţi să vii aici şi să-i inciţi pe oameni împotriva mea de fiecare dată când eşti supărată pe mine, Leonie. Dacă mai faci asta, nu voi ezita să distrug Pershwick. Tu îmi aparţii.

— Dar nu sunt *fericită* cu tine!

Ea îi aruncă aceste vorbe grele ca pe nişte săgeţi. Ar fi putut la fel de bine să-l înjunghie. El îşi spuse că nu trebuie să-şi deschidă inima în faţa ei dacă tot ce voia soţia lui era să i-o calce în picioare.

— Am sperat că ai să mă iubeşti cu timpul, Leonie, sau măcar să găseşti traiul cu mine... plăcut. Regret că nu poţi.

Vorbea pe un ton funest. Ei i se frânse inima de durere.

— Vrei... să mă părăseşti?

Ochii lui Rolfe se îngustară. Deci asta dorea ea.

— Nu, *madame,* n-o să te părăsesc.

Lui Leonie îi tresăltă inima de bucurie, dar rămase prudentă, fără să-i dezvăluie prea mult din ceea ce simţea.

— Dar cu Amelia cum rămâne? îl întrebă ea pe un ton firesc.

— Va fi mutată la alt castel.

— La altul dintre castelele *tale?* Şi care va fi diferenţa?

— Nu fi crudă, Leonie, mormăi el. Ştii că-mi poartă

copilul. Vrei să abandonez o femeie însărcinată?

— Nu ţi-aş cere asta niciodată! strigă ea. Dar trebuie s-o ţii mereu la îndemână ca să te consoleze de câte ori te superi pe mine?

— La naiba, de unde îţi vin asemenea idei?! Femeia mi-a fost amantă, da. Regret că am conceput împreună un copil. Dar nu m-am atins de ea de când m-am căsătorit cu tine şi sunt revoltat că insinuezi că am făcut-o... sau o voi face.

— Lady Amelia spune altceva, milord, îl informă ea.

— Ai înţeles tu greşit, îi răspunse Rolfe, încăpăţânat.

Leonie îi întoarse spatele, atât de furioasă că îi venea să dea cu ceva în el. Sfântă Fecioară, cum să-l iubească dacă o enerva atât de tare? Minţea. Cu siguranţă!

— Înţelege ce vrei, Leonie, se adresă Rolfe spatelui ei ţeapăn. Plecăm. Acum. Şi, dacă ţii la viaţa lui Sir Guibert, spune-i că vii cu mine de bunăvoie.

Ea se întoarse din nou cu fata la el.

— Nu plec de bunăvoie, dar nu va trebui să mă târăşti după tine sau să omori pe cineva, îi şuieră ea.

Trecu repede pe lângă el pentru a porunci să i se pregătească bagajul. Apoi discută cu Guibert, care se simţi foarte uşurat să afle că acceptase să plece acasă cu soţul ei.

— Nu e supărat pe tine? o întrebă Guibert cu îndoială în glas, uitându-se la Rolfe, care se învârtea prin sală nerăbdător.

— Mânia lui nu mă sperie, minţi Leonie cu mult curaj.

— A refuzat s-o alunge pe cealaltă femeie? o întrebă vasalul, şovăielnic.

— Nu, spuse ea, oftând. A acceptat.

Guibert se încruntă.

— Atunci ar trebui să fii mulţumită, milady.

— Într-adevăr... aşa ar trebui să fiu. Dar nu sunt.

Guibert clătină din cap, uitându-se după ea cum pleacă în grabă.

Capitolul 47

Dar lucrurile urmau să se rezolve de la sine într-un mod la care nu s-ar fi aşteptat nimeni.

Leonie abia se întorsese la Crewel şi intră în dormitorul principal, când o servitoare o chemă afară, disperată.

— Milady, moare! Trebuie să veniţi... vă rog! striga Janie.

— E o şmecherie, spuse repede Wilda. Tânăra servitoare era camerista Ameliei, nu făcea parte din personalul de la Crewel. Femeia a aflat că va fi trimisă în altă parte şi vrea să împiedice plecarea prefăcându-se bolnavă.

Îi aruncă o privire triumfătoare lui Janie, aşezându-se între ea şi Leonie. Stăpâna ei îi era recunoscătoare Wildei că încerca s-o protejeze, aşa cum făcea de multe ori. Dacă altceva nu realizase prin plecarea la Pershwick, măcar reuşise s-o aducă înapoi pe Wilda.

— Întoarce-te şi spune-i femeii că suntem mai deştepte decât ea, îi porunci Wilda cu insolenţă servitoarei, iar Leonie îşi dădu seama că trebuia să pună capăt acelei dispute.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru ea lui Janie, care începu să se vaite.

— Se va supăra rău pe mine că am venit aici, pentru că nu vrea să ştie nimeni ce a făcut. Dar sângele nu se mai opreşte. E pe moarte, milady, sunt sigură!

— Ce a făcut? insistă Leonie.

— A luat... ceva. Spunea că va face să fie totul în regulă din nou.

Leonie păli, înţelegând imediat.

— Doamne, Dumnezeule, e vina mea. Am urât atâta copilul ăsta din cauza mamei lui şi...

— Milady, veniţi? o rugă iar Janie, iar Leonie îşi reveni. Nu era timp de remuşcări acum.

— Wilda, dă-mi doctoriile, repede.

Spre surpriza lui Leonie, Sir Evarard aştepta la uşa Ameliei. Părea foarte nefericit.

— E grav ce are Amelia? întrebă el, mâhnit.

— Ţii la doamna, Sir Evarard?

Nu ştia ce altceva să spună.

— Să ţin? O iubesc! spuse el apăsat.

Leonie îi zâmbi.

— Voi face tot ce pot.

— Sigur? o întrebă el mai mult temător decât diplomatic. Ştiu că nu o placi, nici ea pe dumneata. E uneori copilăroasă şi capricioasă, dar – nu e fată rea, milady.

— Sir Evarard, spuse Leonie cu blândeţe, te rog, du-te jos. Pot s-o ajut pe Amelia, o voi face. Crede-mă.

Apartamentul Ameliei era mai mare decât se aşteptase Leonie, şi plin cu diverse obiecte, din care majoritatea îi aminteau de Alain. Îi plăcuseră întotdeauna obiectele frumos ornamentate şi îşi lăsase acolo majoritatea lucrurilor când fugise la Kempston.

Camera mirosea a boală. Cearşafurile fuseseră schimbate recent, iar cele pline de sânge erau făcute grămadă într-un colţ.

Cu doar o privire la trupul slăbit din pat, Leonie îşi confirmă bănuielile. Faţa Ameliei era de un pământiu bolnăvicios şi avea cearcăne enorme sub ochi. Trupul îi era chinuit de dureri şi, în starea ei de semiconştienţă, se zvârcolea, văitându-se şi gemând, pe când cele două servitoare de lângă pat se uitau la Leonie neajutorate.

Aceasta trase cearşaful de pe pat. Amelia zăcea într-o baltă de sânge. Cu ajutorul servitoarelor, schimbă aşternutul încă o dată şi o spălă pe Amelia, punându-i bandaje pentru a opri scurgerea sângelui. Apoi o forţă pe Amelia să bea un sirop de jaleş de mlaştină, sperând că îi va opri hemoragia.

Într-un flacon, pe măsuţa cu sfeşnicul de lângă pat, era preparatul pe care îl luase Amelia, un decoct de iederă albă, din câte ştia Leonie, folosit ca purgativ şi pentru provocarea avortului. O doză prea mare putea să golească repede corpul de lichide prin vărsături şi scaune cu sânge, dovedindu-se adesea mortală. Flaconul era aproape gol.

Privirea Ameliei, când ridică pleoapele, părea sălbatică şi confuză. O văzu pe Leonie stând lângă patul ei şi şopti:

— Ce cauţi aici?

— Cât ai luat din ăsta? o întrebă Leonie, ţinând flaconul în sus.

— Destul. L-am mai folosit şi înainte, dar întotdeauna la primele bănuieli că am rămas grea. Niciodată aşa târziu.

— *De ce*, Amelia?

Femeia mai în vârstă era uimită de grija pe care i-o purta Leonie.

— *De ce*? De ce să-mi doresc un copil? Detest copiii!

Mila lui Leonie începu să se risipească.

— Deci l-ai omorî pe copilul lordului? o întrebă ea, dezgustată. Dacă n-ai vrut niciodată copii, de ce-ai aşteptat atâta?

— Aveam nevoie de el ca să... dar tu plecând... o, lasă-mă în pace!

— Sunt tentată s-o fac şi să te las să mori din prostia ta! zise Leonie cu vocea tremurându-i de emoţie.

— Nu, te rog, trebuie să mă ajuţi! ţipă Amelia. Am pierdut deja copilul şi acum o să mă alunge de aici.

— Eşti aşa sigură de asta? o întrebă Leonie.

— Rolfe nu m-a mai vrut după ce s-a însurat cu tine,

gemu Amelia. Credeam c-o să mă vrea, dar n-a fost aşa.

— Lămureşte-mă, Amelia.

— Nu voiam să mă întorc la curte, bolborosi Amelia. Tu nu ştii cum e acolo, nu-i aşa? Trebuie să concurezi cu femei mai tinere, întotdeauna trebuie…

— Vorbeşte-mi despre Rolfe, insistă Leonie, ridicând tonul.

— L-am minţit, spuse Amelia. I-am zis lui Rolfe că port în pântece copilul lui, când, de fapt, nu rămăsesem grea cu el. Se uită în ochii lui Leonie şi îi spuse tot adevărul. Copilul nu era al lui Rolfe, ci al lui Evarard. M-am folosit de el să concep copilul în caz că lui Rolfe îi lua prea mult timp să se plictisească de tine. Chiar credeam că aşa va fi. Când s-a întors aici şi n-a plecat imediat după tine la Pershwick, am fost sigură că nu te mai iubea, aşa că nu mai aveam nevoie de copil ca pretext să rămân aici.

Leonie se abţinu cu greu să nu reacţioneze, păstrându-şi o expresie calmă. Destăinuirile rivalei sale aprinseseră din nou văpaia iubirii pentru Rolfe în sufletul ei, stârnindu-i dorinţa să alerge la el şi să i se arunce în braţe. Dar n-avea să-i permită Ameliei să afle ce mult contaseră mărturisirile ei. După ce totul se termina, trebuia să le mai rămână un strop de demnitate fiecăreia dintre ele, aşa că nu-şi îngădui să arate niciun pic de emoţie. Să schimbe imediat subiectul era singura soluţie, aşa că spuse:

— Evarard e tare necăjit. Bietul de el, te iubeşte.

— Iubire? îi răspunse Amelia cu amărăciune. Ce-i aia iubire? Primul meu soţ mă iubea şi el… până s-a însurat cu mine. Apoi l-au interesat numai alte femei. Bărbaţilor nu le pasă de nevestele lor.

— Nu cred că e întotdeauna aşa, Amelia.

Amelia oftă.

— Rolfe ţine la tine, cu siguranţă.

— Şi probabil că Evarard te-ar iubi dacă i-ai da vreo şansă, îţi vede defectele, dar ţine enorm la tine. A ştiut de

copil?

— Nu. Ar fi trebuit să-i spun, dar l-am lăsat să creadă că e al lui Rolfe. Am tot amânat, pentru că n-am vrut să-i fac rău.

Amelia totuşi nu ezitase să le facă rău ei şi lui Rolfe, se gândi Leonie cu tristeţe. Dar începu să creadă că putea să ierte, în lumina ultimelor dezvăluiri.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să ştie mai mult, îi spuse Leonie.

— Şi Rolfe?

— În privinţa lui nu pot fi aşa nepărtinitoare. Nu eu o să-i spun, ci tu.

— Dar o să mă omoare dacă află cum v-am minţit pe amândoi!

— Nu cred, Amelia. Cred c-o să fie uşurat să afle adevărul. Însă, dacă nu promiţi să-i spui, te las aici să...

— Eşti crudă, Lady Leonie.

— Nu-i chiar aşa. Doar îmi iubesc soţul şi nu-l voi lăsa să jelească un copil pe care îl crede al lui.

Capitolul 48

Băieţelul era frumos. Leonie îl văzu imediat ce coborî scările, după ce plecase din camera Ameliei. Rolfe stătea lângă băiat. Copilul avea părul negru des şi cârlionţat şi cei mai întunecaţi ochi căprui din lume, care o priviră cu sfială când se apropie de el. Era leit Rolfe, la opt ani.

Îi aruncă soţului ei o privire întrebătoare, iar el îi spuse:

— Înainte să tragi concluzia greşită, să ştii că seamănă cu mine pentru că e nepotul meu.

Leonie zâmbi.

— De ce crezi că m-aş fi gândit la altceva?

încruntându-se, Rolfe i-l prezentă pe Simon d'Ambert, apoi o luă deoparte pe Leonie.

— L-am trimis la Lady Roese în aceste ultime zile pentru că nu mă simţeam încă în stare să-l am lângă mine. Dar acum că eşti aici...

— Dar nu mi-ai spus că va veni la noi în vizită.

— Fratele meu a murit, zise Rolfe pe un ton firesc, iar copilul nu e aici doar în vizită. Eu şi fratele meu nu ne prea iubeam, dar asta nu are importanţă acum, continuă Rolfe, posomorât. Văduva lui era îngrijorată de soarta copiilor ei şi m-a căutat. A părăsit Gasconia după înmormântare şi a găsit refugiu la un prieten din Normandia. Acolo am fost în ultima lună, Leonie.

Ea făcu ochii mari.

— De aceea... mă tot întrebam de ce ţi-a luat aşa de multă vreme să vii la Pershwick. Deci, în tot acel timp,

nici n-ai ştiut că eram acolo, nu?

— Nu până nu m-am întors în Anglia. Sir Evarard a trimis mesageri, dar nu m-au găsit. Văduva fratelui meu era aproape nebună de îngrijorare. Nu avea încredere în nimeni. Se temea ca puternicii nobili din Gasconia să nu încerce să-şi exercite controlul asupra copiilor şi a ei, în dorinţa de a pune mâna pe posesiunile fratelui meu.

— Era posibil? întrebă ea pe un ton blând, uitându-se la băiat.

— Nu. În Gasconia, pământurile familiei erau deţinute cu sprijinul direct al reginei şi, prin urmare, al lui Henric. Doar lui Henric trebuia să-i ceară un tutore.

— Sau să te contacteze pe tine.

— Păi da, de fapt, am fost de acord să-mi asum responsabilitatea. Le-am trimis pe cele trei nepoate ale mele înapoi în Gasconia cu mama lor, dar am decis să-l iau pe băiat la mine pentru o vreme. Fratele meu avea prea puţin timp să se ocupe de el, aşa că a stat prea mult în preajma femeilor.

— Sunt femei şi aici, milord, îl tachină ea.

— Vreau să-l cunosc mai bine, spuse Rolfe deodată. Ai ceva împotrivă?

Leonie lăsă ochii în pământ, ascunzându-şi un zâmbet.

— Sigur că nu, milord.

Rolfe clătină din cap. Ce o făcuse să se schimbe atât? Unde era femeia arţăgoasă de azi-dimineaţă? Devenise atât de docilă, de plăcută.

Continuă cu prudenţă:

— Trebuie să găsesc un om de încredere pe care să-l trimit în Gasconia să aibă grijă de domenii, de văduvă şi de nepoatele mele până se mărită.

— Aş putea să ţi-l sugerez pe Sir Piers? îi spuse Leonie. El e omul perfect care să ţină sub supraveghere o casă plină de femei. S-ar putea să îi placă văduva şi să se gândească la însurătoare.

— *Piers?* Să se gândească la căsătorie? Niciodată!

— Nu se ştie niciodată, milord. Dar acum, te rog, lasă-l pe Simon în grija mea şi du-te să-i faci o vizită lui Lady Amelia.

Rolfe se încruntă.

— Îi voi spune în curând că trebuie să plece de aici. Să nu crezi că am uitat, Leonie.

— Nu cred, milord. Dar e... bolnavă. I-am spus să stea în pat câteva zile, poate o săptămână.

El părea şocat, dar, înainte să scoată o vorbă, ea îi spuse pe un ton ferm:

— Du-te la ea, milord, pentru că are ceva să-ţi spună. Dar, când termini de vorbit cu ea – făcu o pauză – vino la mine, am şi eu multe să-ţi spun.

Rolfe era atât de nedumerit, că hotărî să n-o contrazică. Se întoarse şi urcă scările, iar ea îl urmări cu privirea.

Leonie rămase în sală, vorbind blând cu Simon. Băiatul era timid şi nu scotea prea multe cuvinte. Ea încercă să-l facă să se simtă în largul lui, dar îi părea tare greu pentru că şi ea era foarte emoţionată.

Rolfe se întoarse în sală după o jumătate de oră, în culmea furiei. Nu-i spuse o vorbă lui Leonie, doar o apucă de braţ şi o trase după el până în grădină. Acolo îi dădu drumul şi începu să dea cu piciorul în florile de gura-leului din preajma lui.

— Ştii cât de mult am urât grădina asta a ta când ai început să te ocupi de ea? izbucni el. Amelia mi-a spus că nu puteai să fii deranjată să-mi conduci gospodăria, dar puteai să-ţi pierzi timpul aici! De multe ori m-am gândit să dau drumul calului să mănânce afurisitele astea de flori!

Leonie aproape se sufocă de râs.

— Calul tău s-ar fi îmbolnăvit rău dacă ai fi făcut-o, milord!

El se uită urât la ea.

— Nu râde de mine, Leonie. De ce crezi că ţi-am cerut

să te ocupi de casă? Credeam că era singurul lucru pe care nu puteai refuza să-l faci pentru mine. Refuzaseşi orice altceva. Şi, când pentru mine ar fi însemnat totul să ştiu că tu mi-ai făcut căminul primitor, ai lăsat-o *pe ea* să culeagă laurii. De ce, Leonie, de ce?

— Păi, ai fost destul de neghiob să crezi că ea era în stare să aranjeze cum se cuvine locul ăsta, îi spuse ea cu ironie.

— Eu, neghiob, *madame?* Ce te-a făcut să crezi ceva atât de absurd ca faptul că n-aş fi vrut să-mi conduci tu gospodăria?

— O altă neghioabă, zise ea.

— Al naibii să fiu dacă găsesc ceva amuzant în toate astea! De ce nu mi-ai spus niciodată ce aiureli îţi zicea? Dacă vorbeai cu mine, s-ar fi dovedit că era o mincinoasă, iar atunci poate m-ai fi crezut când îţi spuneam că nu o iubesc.

— Ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Ai crezut toate aiurelile ei la fel de mult ca şi mine.

— Nu despre asta discutăm aici!

— Oare? Se apropie încet şi îi puse mâna pe piept. Cu ochi blânzi şi strălucitori, îl întrebă: De ce te înfurii aşa, milord?

El se pierdu cu firea, uitându-se în ochii ei.

— Pentru că... cred în sfârşit că mă iubeşti... deşi nu mi-ai spus-o încă. Eu ţi-am spus că te iubesc...

— Când mi-ai spus? strigă ea.

— În noaptea aceea, la Londra.

— Erai beat, nu se lăsă ea.

— Nu aşa de beat, încât să nu-mi amintesc. Şi te-am întrebat dacă poţi să mă iubeşti şi tu. De răspunsul tău... nu-mi mai aduc aminte.

O invadă un val de bucurie pură.

— Am spus că ar fi foarte uşor să te iubesc, zise ea cu blândeţe. Şi aşa a şi fost. Te iubesc, milord.

— Rolfe, o corectă el automat, în timp ce o lua în braţe.

— Rolfe, suspină ea cu răsuflarea întretăiată, apoi soţul ei o sărută cu toată înflăcărarea iubirii din sufletul lui.

O purtă în braţe prin sală, până în camera lor. Toţi care îi vedeau trecând zâmbeau, dar nimeni nu scoase o vorbă. Era timpul să înceteze cu bârfele despre stăpânul lor şi doamna lui.

Şi Rolfe se repezi pe scări, iar în odaia lor, Leonie îl îmbrăţişă strâns şi zâmbi, gândindu-se ce încăpăţânat era – la fel ca şi ea – şi ce blând era, deşi puternic. Mai târziu avea să-i spună de copilul lor şi de mândria prostească şi inutilă care îi învrăjbise aşa multă vreme.

Deocamdată nu voia decât să se gândească la dragostea lor şi să-i arate cu câtă pasiune şi profunzime îl iubea.

---- Sfârşit ----

Un conflict care nu pare să aibă rezolvare...
o alianță încheiată din interes...
o dragoste neașteptată și mistuitoare

Cândva Lady Leonie l-a blestemat pe Lupul Negru – chipeșul Rolfe d'Ambert, mercenarul devenit lord de Kempston – pentru cruzimea și faptele sale sângeroase, în fața țăranilor de pe moșia ei. La scurt timp, pe pământurile lordului, devenit noul vecin al domeniului lui Leonie, încep să se comită tot felul de nelegiuiri, de care sunt bănuiți oamenii loiali frumoasei stăpâne de la Pershick. Și totuși, Lupul Negru nu are inima să îi ucidă pe cei vinovați, așa că, pentru a obține pacea în ținut, îi cere mâna lui Lady Leonie, fără măcar să știe cum arată.

Tânără, inocentă și de o frumusețe nemaiîntâlnită, Leonie ar fi un premiu care să încununeze viața oricărui bărbat – și, cu toate acestea, Rolfe vrea s-o ia de soție din motive care nu au legătură cu inima. Obligată de rege să accepte căsătoria, Lady Leonie nu poate decât să accepte propunerea acestui bărbat care – se teme ea – nu caută decât răzbunare. Însă un sărut senzual schimbă cu totul lucrurile și aprinde în lord dorința pătimașă de a o avea cu orice preț – și nevoia irezistibilă de a uni inimile lor neîmblânzite într-o iubire fără seamăn.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi și figurează întotdeauna pe lista de bestselleruri din *New York Times*.

Află mai mult pe
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-466-4
9 786066 864664

Alma